

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GELECEK YAZ

ANNABEL
MONAGHAN

GELECEK YAZ BU ZAMANLAR

"İlk aşkın büyüyle dolup taşan
bu hikâyede istediğim her şey var."

Carley Fortune

Sahil Kuralları:
Kumsalda uzun yürüyüşler yapın.
Her kokteyle bir şemsiye koyun.
İlk aşkınıza RASTLAMAYIN.

Görünüşte Sam'in hayatında her şey yolundadır. Jack adında mükemmel bir nişanlıya ve harika bir işe sahiptir. Ailesinin ısrarı sonucu, Jack ile birlikte Long Island'a, onların sahil evine yakın bir yerdeki düğün mekânına bakmaya giderler. Sam'in ailesinin sanata düşkün ve renkli yaşam tarzı, Jack'in düzenli ve katı kurallarına tamamen zıttır. Ancak bu, Sam için önemli değildir; çünkü çocukluk aşkı Wyatt'tan ayrıldıktan sonra güvenli ve istikrarlı bir ilişkiye sığınmıştır.

Long Island'a vardıklarında Sam, eski komşusu ve çocukluk aşkı Wyatt'ın da orada olduğunu öğrenir. Bu karşılaşma, onun içinde gömülü olan duyguları yeniden canlandırır. Yıllar önce konuşulmamış şeyleri konuşarak Wyatt ile arkadaş kalmayı amaçlayan Sam, bir süre sonra hayatını ve aldığı kararları sorgulamaya başlar.

Anılar yeniden canlanır; Sam, Wyatt'ın teninin onun tenine dokunuşunu, ağaç evdeki unutulmaz geceleri ve ayrılıklarının ardındaki gerçeği hatırlar. Bu süreçte, aralarındaki bağı hâlâ ne kadar güçlü olduğunu da fark eder. Şimdi Sam, geçmiş ve geleceği arasında bir seçim yapmak zorundadır.

KDV'den muaf.

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 801

Gelecek Yaz Bu Zamanlar Annabel Monaghan

Kitabın Özgün Adı: Same Time Next Summer

Çeviren: Kardelen Genç

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Oytun Arslan

Yabancı Yayınlar Koordinatörü: Merve Mumcu

Editör: Gözde Sayınsoy

Kapak Tasarımı: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

Sosyal Medya: Ali Ersoy

© Nemesis Kitap, 2024 © Annabel Monaghan, 2023

Bu kitabın yayın hakları, Penguin Random House LLC'ye bağlı Penguin Publishing Group'un bir markası olan G.P. Putnam's Sons'dan, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-6755-71-0

Baskı: Temmuz 2024 zm

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No:47939

Düzenleme

Ny.Ozlem

ANNABEL
MONAGHAN

GELECEK

YAZ

BU

ZAMANLAR

Çeviren: Kardelen Genç

Kitap Kurdu

NEMESİS
KİTAP

I. KISIM

BİR ZAMANLAR & GÜNÜMÜZ

GÜNÜMÜZ

1

Bir kere tünele girdiniz mi geri dönemezsiniz. Ne bir U dönüşü ne de bir rampa çıkışı vardır. Kelimenin tam anlamıyla East River'ın altında mahsur kalırsınız. Bu olay beni çocukken heyecanlandırırdı. *Bir sonraki durak, Long Island.* Tünelin sonunda güneş ışığını görünce şehir arkamızda kayboluyormuş gibi hissedirdim. Camı açıp bir kutu meyve suyu yuvarlar, sonrasında ayakkabılarımı çıkarıp bacaklarımı arka koltuğa uzatırdım. Şimdiyse bir yetişkin olarak, Midtown Tüneli'ne girmek beni bir nevi kapana kısılmış gibi hissettiriyordu.

Long Island Otoyolu'na girerken trafik yavaşladı. "İşte bu yüzden Long Island'a gelmiyoruz," dedim, sanki her şeyin sorumlusuymuş gibi direksiyona vururken. Ağustos ayındaydık ve cuma öğleden sonraydı. Ne bekliyordum, ben de bilmiyordum. "Nedeninin bu olmadığını ikimiz de biliyoruz," dedi Jack telefonuna bakarken.

Long Island'ı yazları bir hafta sonu için idare edebilirdim. Ama asla tam bir hafta geçiremezdim. Sahilde geçen üç gün içinizi ısıtmaya yeterdi. Kız kardeşim Gracie, ne zaman gitsem beni

her gün yüzmek için zorla okyanusa götürürdü. Suda kulaçlarımı sayarken gözlerim dubalardan kaç kez döndüğünüze bağlı olarak ne kadar yol kat ettiğinizi takip edebildiğiniz güvenli YMCA* havuzlarını arardı. Okyanus, iskele ile evimizin önündeki ormanlık koy arasındaki sahil boyunca uzanıyordu. Bu neredeyse bir buçuk kilometre ediyordu ve hata yapmak için fazlasıyla alan var demekti.

Bütün bir yazı sahilde geçirmeyeli on dört yıl olmuştu. Yani Wyatt'la ayrılıp dağıldığımdan beri. Böyle bir haldeyken kendine gelmek pek de kolay olmaz. Ancak akıllı davranırsanız, tamamen değişebilir, daha iyi bir şekilde yeniden toparlanabilirsiniz. İhmali dikkate çevirin, kalbinizi sarıp sarmalayın ve bandajı mutlaka iki kez kontrol edin. Çocukluğumu yavaş yavaş geride bırakıyordum. Düşüncesizliğimin yerini bilinçli kararlar ve planlar almıştı. Jack buna emniyetli olmak diyordu. Kim emniyetini sağlamadan hayatına devam eder ki zaten? Daha uyanmadan bile günümün nasıl geçeceğini biliyordum ve bu gerçeği bilmenin bana hissettirdiği güç gerçekten çok büyüktü. Sahilde uzun süre kalınca bir şeyler beni geri çekiyormuş gibi hissediyordum. Sanki eski halim hâlâ oradaydı ve beni zırhımın paslı çatlaklarından dışarı çıkarmak istiyormuş gibiydi. Tüm bunların sorumlusu sanırım tuzlu havaydı.

Birlikte olduğumuz dört yıldan sonra Jack'i ilk defa yanımda getiriyordum. Travis onu annemlerden koruduğumu söylemekten zevk alırdı, ki bu çok saçmaydı çünkü onları aslında Manhattan'da sürekli görüyorduk. Bir yanım Jack'e bahçede açan ortancaları ve kum tepelerinin okyanusa paralel olarak nasıl narin bir şekilde estiğini göstermek istiyordu. Ona kumun, tuzun ve güneşin birleşip beni güçlü bir yüzücü ve mutlu bir ergen yap-

* Young Men's Christian Association (tr. Genç Hristiyan Erkekler Birliği), küresel bir Hristiyan hareketidir. Grup aktiviteleri ve vatandaşlık kursları aracılığıyla Hristiyan kimliğinin geliştirilmesi yolunda çalışmalar yapar. (ç.n.)

tığı yeri göstermek istiyordum. Ailemin yaz versiyonuyla başa çıkabilecek miydi, bilmiyorum.

Sunrise Otoyolu'nda trafik yoğunlaşınca Jack telefonu bıraktı. Sanki ilk kez camdan bakıyormuş gibi, "Burası çok güzel," dedi. "Sizinkilerin evinden on dakika uzaklıkta bir spor salonu buldum ve bir haftalık üyelik aldım."

"Bir hafta kalmamıza imkân yok." Bundan emin olmak için yanıma yalnızca üç çift iç çamaşırı almıştım.

"İyi de annene bir hafta dedin. Her neyse, ne olur ne olmaz diye önümüzdeki hafta için de izin aldım. Perşembe günü şehirde hava yüz derece olacak." Elim tutunca sakinleştiğimi hissettim. Jack okyanusun tam tersiydi. O daha çok kristal berraklığında ve sıradağlarla korunan bir göl gibiydi. Jack varken sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıya değildim. "Bu gerçekten eğlenceli olabilir."

Tekrar telefonuna göz attı. "Ah, işte güzel bir ilan. Şehir merkezindeki bir muhasebe firması için kurum içi insan kaynakları çalışanı arıyorlar."

"Beni kovmayacaklar," dedim. Muhtemelen kovacaklardı. Mesleğim insanları işe alıp çıkarmaktı ve bunun başka türlü nasıl sonuçlanacağım hayal edemiyordum. Açıkçası, ben olsam kendimi kovardım ama artık bu konudan ve bunun vücuduma hissettirdiği sıkı, savunmacı ruh halinden de bir o kadar sıkılmıştım.

"Kovabilirler, Sam." Elini omzuma koydu. "Eleanor'un işleri yürütme şekli tecrübeyle sabit."

"Olan oldu ve özrümü diledim, artık iş benden çıktı."

"Eğer yoldan çıkacaksan bir yedek plana ihtiyacın var," dedi Jack.

"Bir dahaki sefere bunu hatırlarım. Peki, içine gireceğin şeye hazır mısın? Çılgın Hippilerle tanışmaya?" Şüpheli bir şekilde gülümsedim. "Wi-Fi ya da klima yok ama keçeli kumaştan yapılmış bir Davut heykeli görmek istiyorsan burası tam sana göre."

Jack muhtemelen abarttığımı düşündüğü için kahkaha attı. "Yıllardır bunu görmek istiyorum, hiç olmadığım kadar hazırım."

Jack, ebeveynlerimi şehirdeki halleriyle biliyordu. Annemler eylülünden mayısa kadar, Aşağı Doğu Yakası'ndaki iki yatak odalı kiralık dairemizde kalırlardı. Travis, ben ve Gracie bu evde büyümüştük. Geçen otuz iki yılı düşününce, neredeyse bedavaya yaşıyorlardı. Babam NYU'da sanat tarihi öğretmeni idi. Annemse New School'da modern şiir dersleri veriyordu. Tıpkı iki sincap gibi –ama onlarınki zamanlama olarak tam tersiydi- eylülünden mayısa kadar çalışıp biriktiriyorlar, böylece yazın istediklerini yapabiliyorlardı. Jack, ebeveynlerimin eğitim-öğretim yılı versiyonunu seviyordu. Onları Woody Allen filmlerinden çıkmış, gerçek New Yorklular olarak görüyordu.

Ekim ayında evlenecektik. Jack'in anne ve babası Connecticut'taki golf kulüplerine 28 Ekim için küçük bir depozito yatırmışlardı bile. Ne var ki biz bu plana pek de bağlı değildik. Mekân güzel ve doğaldı; üç düğün seçenekleri vardı: A, B ve C. Bana göre hepsi hemen hemen aynıydı ama Jack B seçeneği ile ilerlemekten yanaydı. Ben Central Park'taki kayıkhanenin dışındaki çimenlikte, kayın ağaçlarının altında evlenmek istiyordum ama görünüşe göre orası yıllar öncesinden rezerve edilmişti. Bunu aşırı etkileyici bulmuştum. Sanki gelinler daha eşleriyle tanışmadan mekân rezervasyonu yapıyorlarmış gibiydi. Bunu nasıl kaçırdım, bilmiyorum.

Jack'in seçtiği B düğünü için düğmeye basmaya hazırдық ancak annem ayak diremeye başladı. Jack'i seviyordu ve beni bu kadar mutlu gördüğü için gözü kesinlikle arkada değildi, fakat düğün yaklaştıkça planlamanın dışında kaldığını hissetmeye başlamıştı. Ailemizin ruhunun yeterince temsil edilmediğini düşünüyordu. Suçu üzerime atmak için beni aradığında geri adım atmamıştım.

“Lütfen gelip buradaki Old Sloop Hanı'na da bir bakın. Burayla ve kendinle yeniden tanış. Jack'e kim olduğumuz göster.” Direkt hayır demiştim.

* NYU: New York Üniversitesi (ç.n.)

Ama Gracie gelmemi isteyince pes edip kabul ettim. Doğrudan güvenliğiyle ilgili bir şey olmadığı sürece ona sanırım hiçbir zaman hayır dememiştim. “Lütfen gel, Sammy,” dedi. “Annem kendini daha iyi hissedecek. Jack de buraya bayılacak. Her şey mükemmel olacak.”

Jack’in dahil olduğu her şey şimdiye kadar mükemmel geçmişti. Yanlışlıkla aynı taksiye binerek tanışmıştık. Müşterimle buluşacağım yer Jack’in dermatoloji muayenehanesinden iki blok ötede olduğu için taksiyi paylaştık (mükemmel). Saçlarımı kestirip fön çektirmiştım, bu yüzden en nefes kesici halimle görünüyordum (mükemmel). Bir yıl sonra en sevdiğimiz suşi mekanının üzerindeki bir daireye taşındık (mükemmel). Bana büyükannesine ait olan, altı numara, bir karatlık bir pırlanta yüzükle evlenme teklif etti (mükemmel).

Nihayet otoyoldan çıktığımızda, Jack camını açtı ve tuzlu havayı gösterişli bir şekilde içine çekti. Bu üstü açık BMW’yi tam olarak anlamlandıramadığım bir delilik anında satın almıştı. Ne var ki güneş yüzünden bir kez bile üstünü açmadı. Arabaya her binişimde, ikinci bir kişiliği ortaya çıkıp bu arabayı satın almış olabilir mi diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Süpermen’in Bizarro* versiyonu misali, yüzüne vuran güneşi memnuniyetle karşılayan ve dağınık saçlara tahammül edebilen biri. Bir an için de olsa tamamen raydan çıkabileceğini düşünmek beni hem keyiflendirdi hem de korkuttu.

Episkopal Kilisesi’ni şarküteriye, Chippy’nin Yeri’ni ve kütüphaneyi geçerek West Main Caddesi’nden sola döndüm. Jack’in kardeşleriyle golf gezisine gittiği geçen yazdan beri Oak Sahili’ne gelmemiştim. Kasaba halkının bir şeylerin değiştiğini fark edeceğini hissedebiliyordum. *Hey, Sam, yeni adam da kim? Aferin sana.*

Sonunda sahile ve Saltaire şeridine doğru sağa döndüm. Wyatt’ın evinin önünden geçtik. Görkemli bir tuğla yapısı ve

* Bizarro, Süpermen’in bir tür ters kopyasıdır ve genellikle garip ve yanlış anlaşılan durumların sonucu olarak ortaya çıkar. (ç.n.)

parlak ön kapısına uygun siyah panjurları vardı. Ön odanın ışığı yanıyordu. On altı yaşından beri Pope'ların evine gitmemiştim ama o eve gözüm kapalı girip kendime bir bardak su alabilirdim. Bugünlerde evi yabancılara kiralyorlardı.

Wyatt'ın eviyle bizimki arasında çalılardan oluşan uzun bir çit vardı. Görmek için yavaşladım. Teknik olarak mülkiyet sınırları üzerinde olduğundan bakımından her iki aile de sorumluydu. Wyatt'm babası Frank, bu işle ilgilenmesi için hep birini tutmak ve masrafları bölüşmek isterdi ama babam buna izin vermezdi. Çit ya da onun deyimiyle "kurtbağrı", -bunu havada elleriyle tırnak işareti kullanarak söylerdi- bakımı yapmak onun için bir onurdu. Bu çalılığı hiçbir ölçü aleti kullanmadan küçük makaslarla şekillendirirdi. Bazı yıllar tepesini dalgalı, bazen de ortasını yükselen bir şekilde bırakırdı. Asla dümdüz budamazdı. Bu yıl ise okyanusa doğru eğilecek şekilde budamıştı.

Sahil evi ve arazideki her ağaç ile çalı babam için büyük bir gurur kaynağıydı. Evi satın alıp soyut bir sanatçı olarak destansı bir başarı elde ettiği on yılın sonunda ipoteği ödemişti. Her şey, sadece gök mavisi bir arka plan üzerinde siyah beyaz girdaplardan oluşan *Current* adlı bir tabloyla başlamıştı. Galeriler her yerde bu tablonun türlü versiyonlarını satabildiği kadar sattı. Henüz çocuktum ama onu stüdyosundan tuval üzerine tuvalle çıkarken görmek hoşuma giderdi. Bunun sonsuza kadar süreceğini sandım. Ancak zamanın ruhu değişip girdaplı resimlere olan talep suyunu çekince bir daha asla büyük bir şey üretmedi. Şimdilerde ise kuraklık döneminin on beşinci yılındaydı ve elinde kalan tek şey burasıydı.

Çit her zamanki gibi yaklaşık iki buçuk metre kadardı ama yıllardır büyüyen dallardan dolayı daha yoğun görünüyordu. Çocukluğum boyunca Frank, yaz sonunda güzel bir şişe viskiyle

* Üç metre kadar boylanabilen, sonbaharda gecikmeli olarak yaprak döken bir bitki türüdür. Genellikle çalı şeklinde, bazen küçük ağaç formunda gelişir. (ç.n.)

çitleri düzelttiği için babama teşekkür ederdi. Sanırım Marion ve Frank boşandıktan sonra viski de gelmemiştir. Evlerimiz arasındaki gerçek bariyer artık fiziksel olduğu kadar psişikti de.

“Geldik mi?” diye sordu Jack. “Hayır, bir sonraki ev.”

Çakıl üzerindeki lastiklerin sesi bize garaj yolu boyunca eşlik etti. İnsanlar bize evimizin verandalı olup olmadığını ayırt etmekte zorlandıklarını söylerlerdi. Veranda tüm zemin katı çevreliyordu ve neredeyse aynı metrekareye sahipti. Tırabzanlar boyunca sıralanan morsalkımlar, direklere kadar uzanıyor ve özenle yerleştirilmiş bir lavanta kreması gibi oluklara kadar gidiyordu. Morsalkımların kokusu sizi sokağın başında karşılar, köşelerden okyanus manzarasına çekerdi.

Jack çoktan arabadan inmişti. Derin bir iç çektim. Direksiyonun üzerinden dışarı baktım ve sanki bir çeşit amatör film izleyecekmişim hissine kapıldım. Oynat tuşuna basmak istediğimden emin değildim ama yine de arabadan indim. Gracie ön kapıdan dışarı fırladı. Tüm uzuvları ve koyu kahverengi örgüleri havada dalgalanıyordu. “Sammy!” diye seslendi Jack’in yanından hızla geçerken. Burnumu başının üstüne gömdüm ve o ana geri ışınlandım. Kollarımdaki bebek bedeninin ağırlığı ve onun beni hayatta tutan tek şey olduğunu hissettiğim ana. Saçlarının tatlı kokusu ve sarılmasının şiddetli enerjisi beni uzun süre ayakta tutan şey olmuştu. On iki yaşındaki kız kardeşim, yürüyen, şarkı söyleyen, gülen bir umut ışığıydı.

“Selam ufaklık,” dedim. “Jack’e merhaba dedin mi?” Cevabı duymama gerek yoktu çünkü ikimiz de demediğini biliyorduk.

“Merhaba.” Hızlıca el salladı.

“Bize neyle karşı karşıya olduğumuz konusunda bilgi vermek ister misin?”

“Büyükbabam ve büyükbabam buradalar. Noel’dekinden daha yaşlı görünüyorlar. Travis ve Hugh akşam yemeğine gelecek. Nerede uyuyacağınıza dair çok fazla konuşma dönüyor, evlenme-

den önce yani.” Gracie kızarkırken on iki yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştım.

“İyy,” dedim. “Onunla aynı odada mı?”

“Değil mi? Çok iğrenç. O zaman sanırım garajın üstündeki dairede kalacak.”

Jack umursamıyor gibiydi. “Okyanus manzarası var mı?”

Gracie ona iğreniyormuş gibi bir ifadeyle cevap verdi. “Çöpleri koyduğumuz yere bakıyor. Ayrıca babam garajda resim yaptığından içerisi zehir gibi kokuyor.”

“Resim mi yapıyor?” diye sordum.

“Sanmıyorum. Geçen hafta boya kokusu aldım ama sadece tenekeleri açıyormuş. Bütün fırçaları temiz.”

“Şey, benim için iyi bir yer gibi görünüyor. Kendime ait bir bekâr evi gibi,” dedi Jack.

“Sam, tatlım!” Gelen annemdi. Üzerinde morsalkımlarla uyumlu lavanta renginde bir kaftan vardı. Koyu renk saçları sanki okyanustan çıkmış gibi yüzünden geriye doğru toplanmış ve öylece kurumaya bırakılmıştı. Makyajsız ve ayakkabısızdı. Ayak tırnaklarını gümüş renge boyamıştı.

Ona sarıldım. “Merhaba anne.”

İşıl işıl parlıyordu. “Jack! Hoş geldin. Sonunda burada olduğun için çok heyecanlıyız.” Bunu söylerken Jack’in yüzünü ellerinin arasına aldığında onun irkildiğini gördüm. Jack cilt serumunun yabancı yağlarla karışmasından pek hoşlanmazdı. Annemde güneş koruyucu ve kanola yağı olmalıydı.

“Merhaba, Laurel,” dedi ve annemi yanağından öptü.

Gracie koluma girip beni merdivenlerden verandaya götürdü. “Annem odana çiçekler koydu ve çarşafalarını iki kez değiştirdi.” Bütün yaz burada olmadığım için bir an kendimi suçlu hissettim.

Kapıyı yarıya kadar açtığımda koku etrafımı sardı. Old Bay baharatı, ekşi mayalı ekmek. Ve tam olarak anlayamadığım balık kokan bir şey. Yaz işte böyle kokuyordu.

Jack yanıma geldi. “Burası çok kalabalık,” dedi. Etrafıma baktım. Gerçekten çok fazla şey vardı. Sahildeki evimiz her zaman böyle görünürdü. Bir nevi temizlik şarkısını henüz söylememiş bir anaokuluna benziyordu. Girişteki alçak masa deniz kabukları, yapay deniz camı ve kendinden yapışkanlı pörtlek gözlerle dolu kavanozlarla kaplıydı. Büyük bir kavanoz deniz yosunuyla dolup taşmıştı. Bu balık kokusunu açıklıyordu. Babam boya fırçası olarak kullanmak için deniz yosunu toplardı ve bunu Jack’e açıklamaya hazır değildim.

Bu koleksiyonun hemen yanında yemek masasının duvara itildiği geniş bir koridor vardı. Üzerinde sopa yığınları ve daha büyük ağaç dalları duruyordu. Hemen yanında su fıçları ve çamaşırlık vardı. Bu annemin gözde projesiydi; tek bir kâğıt yapıp üzerine yeni bir şiirin ilk kopyasını basmak. Bunun bir tür şükran ritüeli olduğunu söylüyordu. Kâğıt yapmanın ne kadar berbat bir şey olduğundan bahsetmiyorum bile.

“Bütün bunlar da ne?” Jack neredeyse kendi kendine konuşuyordu. Evimizi onun gözlerinden görmek beni korkuttu. Şehirdeki daireleri Jack’in takdir edeceği kadar küçük ve verimli bir şekilde kâğıt ve kitaplarla doluydu. Çöp olarak kabul edilmesi gereken şeylerin sonsuz koleksiyonuyla bu yer bambaşka bir hikâyeydi.

“Kendi kâğıdını yapıyor,” diyebilirdim.

“Sam!” babam arka verandadan içeri girdi ve tel kapı arkasından kapandı. Bronzlaşmıştı ve gümüş rengi saçları neredeyse omuzlarına geliyordu. Pahalı bira reklamlarından çıkmış gibiydi. “Bu Sam Holloway’in yazlık ziyareti değilse başka bir şey bilmiyorum. Hiçbir şey beni seni burada görmekten daha mutlu edemez.” Ona tek kolumla sarıldım. Eskiden babama doğru koşup ona öyle bir şiddetle sarılırdım ki ayaklarım yerden kesilirdi. Babamı hâlâ seviyorum ama artık ona tapmıyorum. Yaşım ilerledikçe birini güvenli bir mesafeden sevmenin tamamen mümkün

olduğunu öğrendim.

“Bill. Çok güzel bir eviniz var,” dedi Jack, elinden geldiğince inançlı bir şekilde.

“Teşekkürler. Oldukça meşgul olduğumuz kesin. Hadi evin arka tarafına gidelim. Kızıma ne kadar yakın uyuman gerektiği konusunda ciddi fikirleri olan bir sürü yaşlı insan var.”

BÜYÜKANNEMLE BÜYÜKBABAM tartışmasız mükemmel insanlar. Açık sözlü ve içtenler. Size neler olduğunu anlatmaktan asla çekinmezler. Jack’le birlikte yaşamaya başladıktan sonraki ilk Noel’de Pensilvanya’dan bizi ziyarete geldiklerinde, büyükanne sade ve minimalist dairemizi hemen eleştirmişti: “Daha kişilikli hapisaneler gördüğüm olmuştu.” Annemle babam şok olmuşlardı ve büyükanneyle büyükbabam hiç ara vermeden kahkaha atmıştı. Her ikisi de böyledir; makineli tüfek gibi düşüncelerini söyler, ardından hiçbirinin önemi olmadığını gösteren koca bir kahkaha patlatırlar.

Beni görünce “Gelinimiz gelmiş!” diye hep bir ağızdan bağırdılar. Büyükanne muhtemelen birinden aldığı kazooyu* üfledi. Annem, bize hazırladığı mai tai’leri** koydu. Ortam için biraz uygunsuz olsa da kabul etmeliyim çok lezzetliydi. Her biri, ev yapımı kâğıtlara yapıştırılmış çubuklarla yapılan bir kokteyl şemsiyesi ile donatılmıştı. Jack hemen kendininkini çıkardı ve bardağında kir olup olmadığını kontrol etti. Ona sahildeki her şeyin biraz kumlu olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ve de yapışkan.

Kadehler kaldırılıp herkes sohbet etmeye başlarken kendimi Atlantik Okyanusu’nun hoş güzelliğine bıraktım. Verandanın hemen ötesi kıyıya uzanan bir kumsala açılıyordu. Güneş alçalmıştı ve suya benekli ışıklar saçılıyordu. Dalgalar birbiri ardına

* Afrika’ya özgü bir tür nefesli çalgı. (ç.n.)

** Beyaz ve koyu rom, Curaçao likörü, badem şurubu ve taze limon suyu kullanılarak hazırlanan bir tür egzotik kokteyl. (ç.n.)

gelip sonsuz bir döngü içinde uzanıp geri çekilirken, martılar uçup suya dalıyordu. Her şeyin sonsuzluğu bir anlığına canımı sıktı. Benimle birlikte okyanusun da değişmiş olması gerektiğini düşündüm.

“Erkek arkadaşın burada,” dedi büyükannem.

“Anne!” Annem büyükannemi azarlarken bana baktı. Kelimeleri birdenbire daralmış ve sıcaklayan göğsümde hissettim. Wyatt’ı kastetmiş olamazdı.

Gracie dik oturdu.

Büyükannem neredeyse boş olan mai tai’sine gülümsedi. “Ah, ne demek istediğimi biliyorsun. Eski sevgilin Wyatt işte.” Sonra Jack’e dönüp “Onunla kafayı yemişti,” dedi.

Masada ellerimin hemen ötesindeki annemin deniz kabuğu şeklindeki citronella* mumunun durduğu yere baktım. Göğsümdeki sıcaklığın ve gözlerimdeki paniğin onu eritip bir balmumu birikintisine dönüştürmesinden korktum. “Burada’ derken neyi kastediyorsun?” Başımı kaldırmadan sordum. “Doğu Yakası’nı mı, yoksa evi mi?”

Annem apaçık suçlu görünüyordu. “Şey, sana söylemek istedim. Tam orada, evde. Sanırım Marion bu yaz evi kiraya vermedi çünkü bir süredir orada kalıyor.” Mai tai sürahisini karıştırıp Jack’in bardağını yeniden doldurdu.

“Wyatt’ı tanıyor musun?” diye sordu Gracie. Bana Wyatt’ı sorması adeta kasırga sonrası dalga etkisi yarattı. Herkes bir cevap almak için bana baktı. Kulaklarımda yüksek bir çınlama vardı ve göğsümdeki sıcaklık yüzüme yayılıyordu. Jack hikâyeyi biliyordu. Ve tüm bunların ne kadar kıskırtıcı olduğunu da.

Jack, “Wyatt hakkında her şeyi duydum,” dedi. “Doktor olmamın tek nedeni gitarı olan bir adamla rekabet edebilmektir.” Boş mai tai’lerin üzerinden gergin kahkahalar yayıldı.

* Tropikal bir Asya otunun yapraklarından elde edilen açık sarı renkli ve limon kokulu bir yağ. (ç.n.)

Gracie, “Onu hep görüyorum,” dedi. “Sörf yaparken onu izleme-
me izin veriyor. Ve bana gitarda ‘Leaving on a Jet Plane’i çalmayı
öğretiyor. Orada bir sürü gitarı var.”

“Nerede?” diye sordu Jack.

“Ağaç evinde,” dedi Gracie. Bu yanıt üzerine Jack gülünce ne-
denini anlamaya çalıştım. O ağaç evle ilgili komik olan tek bir
şey yoktu. Veya Wyatt hakkında. Ya da otuz yaşında olduğum ve
gençliğimde kalbimi kıran adamı gördüğüm için paniğe kapıldığ-
ım gerçeğiyle.

Babaları, abisi Micheal’la Wyatt’a havuzları ile kum tepeleri
arasında kalan meşe ağacındaki o ağaç evini yapmalarına yardım
etmişti. Günlerini Long Island’daki hurdalık ve tersanelerde
geçirmişlerdi. Okyanusta yüzerken âşık olduğum o küçük anla-
rı ve özellikle bekâretimi o ağaç evde kaybedişimi hatırlıyorum.
Geceleri ortalık sakinleştikten sonra gizlice aşağıya iner, sonu
Wyatt’a çıkan ip merdivene doğru yol alırdım. “Hey, Sam-I-
Am,” der ve beni öperdi. Dünyada birbirine bu kadar yakışan iki
insan var mı diye düşünmekten kendimi alamazdım.

Wyatt bir keresinde bana ağaç evin hiçbir zaman yıkılma-
yacağını söylemişti. Çünkü ön ve arka duvarı yoktu. Bir fırtına
çıkarsa bile içeriden esecekti. Ağacın bir parçası arka duvar yerine
geçecek şekilde büyümüştü. Marion ile Frank’in yatak odaların-
dan dürbünle bakma ihtimaline karşı bize mahremiyet sağlıyor-
du. Ama ön kısmının plaj sandalyelerimiz eşliğinde okyanusun
sonsuzluğuna açılan bir manzarası vardı. Günün sonunda sadece
bedenler ve battaniyelerden oluşan bir birleşimdi.

Göğsüm hâlâ gergindi ve yüzümü eski haline döndüremi-
yordum. İçkime odaklandım ve el yapımı şemsiyemi kullana-
rak mai tai’mden küçük bir ananas parçası yakalamaya çalıştım.

* “Sam-I-am” (tr. “Benim, Sam”) Dr. Seuss hikâyesinden alıntıdır. Bu ifade,
karakterin kendini tanıtmak için kullandığı bir ifadedir. Bu cümle daha
sonra popüler bir deyim haline gelmiştir. (ç.n.)

Wyatt'ı on altı yaşından beri görmemiş, on sekiz yaşından beri de onunla konuşmamıştım. Bu bir gençlik aşkıydı. Hatta Doktor Judy buna bağımlılık diyecek kadar ileri gitmişti. Ama üzerinden epey bir zaman geçmişti ve ben artık gerçek bir nişanlısı ve kariyeri olan, küllerinden doğmuş bir yetişkindim. Tanrı aşkına daha geçenlerde emeklilik hesabıma para yatırmıştım. Şimdiyse Wyatt'ı görmeyi, onu Jack'le tanıştırmayı ve Los Angeles'taki hayatı hakkında sorular sormayı hayal bile edemiyordum. *Şey, selam. İşler nasıl gidiyor?* Wyatt, geri dönmek istemediğim bir zamanın ve zar zor hatırladığım bir kişinin kilitli bir anıydı. Ve işte bir şekilde on metre ötemde, hemen yan taraftaydı. Bana onun burada olduğunu söyleselerdi gelir miydim, bilmiyorum. Bu muhtemelen bana neden söylemediklerini açıklıyordu.

Gracie'ye, "Wyatt'la tanıştın demek," dedim sadece teyit etmek için. Bildiğim her şeyin okyanustan esen bir sonraki esintiyle uçup gitmesini önleyecek tek bir gerçeği tespit etmek için. "Evet," dedi. "Kim olduğumu hemen anladı."

TRAVIS VE HUGH akşam yemeğine geç kaldı ama imdelerimiz buna takılmayacak kadar mai tai ve kajuyla dolmuştu. Travis'in bana söylediği ilk şey, "Güzel pantolon," oldu. Onu Paskalya'da Delta Havayolları görevlisi gibi giyindiğimi söylediğinden beri görmemiştim.

Hugh'a sarıldım ve Travis'e döndüm. "Katalogda bunlara *chino pantolon* deniyor. Hatta sanırım 'favori chino' bile olabilir. Bütün gün sörf yapmayan insanların giydiği şeyler." Travis, "Ah, sadece vergi muhasebecileri için katalog hazırladıklarını bilmiyordum," dedi.

"Komik. O gömleği almak için Hawaiian Punch' denen adamı ne kadar kovalamak zorunda kaldın?" diye sordum ve ağzıma bir kaju daha attım. Bu bizim sevgi dilimizdi ama Jack, bütün

* Meyve suyu markası. Meyve suyu ambalajının üzerindeki markanın maskotuna gönderme yapılıyor. (ç.n.)

gün sörf yapmak ve kumaş seçmekten başka bir şey yapmayan Travis için benim ne kadar kazandığının tehdit oluşturduğunu düşünüyordu. Jack fazlasıyla savunmacı davranıyordu, çünkü Travis ve Hugh gerçekten çok iyi durumdaydı. Şehirde mimarlık ve tasarım üzerine çalışıyorlardı ve gün geçtikçe gelişıyorlardı. Travis'in estetik fikirleri, Hugh'un mimarlığıyla buluşuyordu. Annemle babam onların nişanlanmasını benimkinden daha uzun süre beklemişlerdi.

Babam sosisleri pişirirken annem salata ve elma dilim patateslerle uğraşıyordu. Güneşin dramatik performansı eşliğinde, her zamanki gibi arka verandadaki uzun masada yemek yedik. Üç gün dayanabilirdim. Wyatt'tan uzak durabildiğim sürece. Öyle kolayca karşımıza çıkacak hali yoktu. Ayrıca Gracie'yi göz-cülük yapması için görevlendirip benim için araya girmesine izin verebilirdim. Çekirdek ailemi, büyükannemi, büyükbabamı ve yakışıklı nişanlımı inceledim. Jack'le tanıştığımızdan beri onlarca kez bu şekilde oturmuştuk. Çoğunlukla da ailemin şehirdeki sıkışık yemek odasında. Ama burası farklıydı. Ailemin eskiden nasıl olduğuna dair zamanda bir adım geriye gitmek gibiydi.

“Peki seni Old Sloop Hanı için ikna etmeye çalıştılar mı?” diye sordu Hugh. “Bahçesi iki yüz kişiyi alabiliyor ve yemekler müthiş.” “Bunun için buradayız. Tüm seçeneklerimizi kontrol etmek için,” dedi Jack ve elimi sıktı. Annem ellerimizi bir arada görünce gülümsedi.

“Bence oraya bayılacaksın. Hem de şehir dışından gelenler için otuz misafir odası da var,” dedi annem. Ve sonra, “Elbette annenle baban bizimle kalabilir,” demesiyle kalbim duracak gibi oldu. Jack'in annesi kendi kâğıdını yapmıyordu. Hatta onun kâğıtları sipariş üstüne sol üst köşesine lacivert renkte baş harflerinin basıldığı hoş bir kutu içinde geliyordu. Normal bir insan gibi.

Travis başını salladı. “Buna hâlâ karar vermemiş olmanız inanılmaz. Nişanlandığınız gün tüm bunları elektronik bir tabloya

dökersiniz diye düşünüyordum.” Omuz silktim. Elbette planlanıyordu. Jack, B’yi seçmişti. Çocukken istediğim sahil düğünü ya da Jack’in bana evlenme teklif ettiği gün hayal ettiğim Central Park düğünü değildi belki ama kolaydı ve eminim çok güzel olacaktı.

Ağaç evden gitar sesi geldi. Herkes sessizdi ve kalp atışlarımı duyup duymadıklarını merak ettim. Nefesimi tuttuğumu fark ettim. Aynı melodi tekrar duyuldu ve ardından birkaç nota daha eklendi. Şarkı yazıyordu ve bunu yaparken nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordum. Bacakları kenardan sarkıyordu ve kaşları çatıktı. Sanki ben dünyaya karışıp büyümüştüm ama o hâlâ buradaydı. Onu bıraktığım yerde.

2

Sabahın erken saatlerinde pencereden gelen ışıkla çocukluk odamda uyandım ve kısa bir süreliğine nerede olduğumu anlayamadım. Dışarıda kıyıya vuran dalgaların sesi Lexington Bulvarı'ndaki arabaların gürültüsünden çok da farklı değildi. Çift kişilik yatağım, hayat ağacının korkunç bir versiyonunun resmedildiği soluk sarı duvara yaslanmıştı. Bu resmi duvara geçirme fikri Wyatt ve Michael'ın ağaç evlerini inşa ettikleri yaz aklıma gelmişti. Ben de kendime ait bir ağaç evim olsun istemiştım ama bahçemizde buna uygun bir ağaç yoktu. Bu yüzden duvara devasa bir ağaç çizerek odamı ağaç eve dönüştürmeye karar verdim. Ondan bir kutu kahverengi boya istediğimde babam atölyesinde çalışıyordu. Başını kaldırmadan köşedeki bir kutu yığınının işaret etti. O zamanlar hepimiz sanatçıydık, soru sorulmazdı.

Bir hafta boyunca üzerinde çalıştım ve işim bitene kadar kimseyi odama sokmadım. Zaten görmek isteyen tek kişi Wyatt'tı. Şimdi büyük kahverengi gövdeye ve yapraksız dallarına bakınca boyayla çalışmayı neden sevmediğimi daha iyi anlıyorum. Boya damlar, akar ve yerçekimine tepki verir. Tabii ki babam da bu yüzden seviyordu; neredeyse gamsız birisidir. O zamanlar du-

varım onu çok heyecanlandırmıştı, muhtemelen sonuçtan çok çabamı takdir etmişti. Gözlerini her dalda gezdirirken kolunu bana dolayıp “Bayıldım,” demişti. “Dokuya ihtiyacı var.”

Telefonuma baktığımda saat henüz altıydı. Tekrar uyuyup uyuyamayacağımı görmek ve açılır-kapanır masamın üzerine adeta zaman tüneli gibi dizilen şeylerin geri kalanını görmemek için tekrar uzandım ve yorganı başımın üzerine çektim. Deniz camıyla dolu bir kavanoz. Üç yüzme kupası. Summer Muffin maratonumuzdan hatıra kırmızı bir kurdele. Görünce çöpe atmaya karar verdiğim günlük yığınları.

Masanın çekmecesinde Wyatt’ı çizdiğim resmin ilk denemelerini içeren bir eskiz defteri vardı. Çıkarmama gerek yoktu; onları zihnimde mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Tüm duyularımın nefis bir şekilde alarma geçtiği süper canlı bir yazdı. Her şeyi iliklerime kadar hissettiğim bir yazdı; tuzun tenimde kurumasını, kumun ayak parmaklarımın arasına yerleşmesini, Wyatt’ın şarkı bestelerken bana gülümsemesini. Çizimimin son halini ağaç evin duvarındaki paslı bir çiviye asmıştık. Değerli şeylerin tuzlu havada ne kadar kolay parçalanabileceğini o zamanlar bilmiyorduk.

Yataktan kalkarken anıların doğanın onları yarattığı şekliyle ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Bizler ileriye giden insanlarız, bu yüzden hayatımız boyunca gereksiz anılarımız yavaşça solup gider ve sonunda onları unuturuz. İhtiyacımız olanlar -sıcak fırına dokunduğunuz ya da ince bir buz tabakasında kaydığınız zaman gibi- bizi güvende tutmak için zihnimize yerleşir. Ancak sırf eski günlerin hatırına çocukluğunuzun müzesine girmeniz için hiçbir bir neden yok. Büyüdüğünüzde önemli olduğunu düşündüğünüz şeylerle yüzleşmek kafa karıştırıcıdır. Ben ailemin yerinde olsaydım bu odayı spor salonuna çevirirdim.

Büyükbabamı arka verandada birinin ona kahve yapmasını beklerken buldum. Beni görünce “Ah, Tanrı’ya şükür,” dedi.

“Biliyorsun, Annie saat 10’a kadar uyanmaz ve ben şu lanet mekanizmanın nasıl çalıştığını bilmiyorum.”

Kahveyi demledim ve sevdiği gibi tereyağı, reçel ve kuru üzümle tost yaptım. Dışarı çıkıp tepsiyi sandalyelerimizin arasındaki masanın üzerine koydum.

“Ah, çok güzel,” dedi. “Ne de güzel bir eş olacaksın.”

“Büyükbaba.”

“Demode bir laf mı oldu?”

“Kesinlikle.” Kahvemi yudumlarken buradaki tadının farklı olduğunu fark ettim. Sahilin, etrafındaki her şeyin kimyasal bileşenlerini değiştiren bir şeyi vardı. Ahşaplar nemliydi. Kurutucudan çıkan çarşafklar hâlâ tuz kokuyordu. Ve kahve, daha güzeldi.

“Duyduğum kadarıyla artık kendi paranı kazanıyorsun. Belki de onun sana kahvaltı hazırlaması gerekir.” Sadece beni gaza getirmeye çalıştığını belli etmek için yan bir bakış attı.

“Çok para kazanıyorum, büyükbaba.”

“Aferin sana,” dedi. “İnsanların onlara patronluk taslamaları için sana para ödemesi beni güldürüyor.”

“Bu, onlara patronluk taslamaktan ziyade standartları belirlemek,” dedim. “İnsan sermayesine gerçeklere dayalı bir yaklaşım getiriyoruz ve ölçülebilir sonuçlar yaratıyoruz.”

“Kulağa saçma geliyor,” dedi ve sanırım öyleydi. Bu cümleyi o kadar sık söylüyordum ki artık duymuyordum bile. Sekiz yıldır Eleanor Schultz için çalışıyordum ve insan kaynakları danışmanlığına yaklaşımı onun dini gibiydi. Benim de öyle. İşin güzel yanı, insanlar arasında hiçbir zaman herhangi bir yanlış anlaşılmanın olması için endişelenmenize gerek olmamasıydı. Size sekiz puan almanız gerektiğini söylüyorsak ve siz yedi puan alıyorsanız kovuluyordunuz. Her şey kelimenin tam anlamıyla çizelgeye göre ilerliyordu, bu yüzden dargınlık yaşanmazdı.

Eleanor'la NYU'daki son yılımda bir işe alım etkinliğinde tanışmıştım. Kendine has siyah yün takım elbisesini giymişti. Sert metal bir sandalye ve katlanır masada otururken bile çevresindeki her şey tamamen kontrolündeymiş gibi görünüyordu. Arkasındaki pankartta HUMAN CORPS: ÜRETKEN İNSANLAR, ÖNGÖRÜLEBİLİR SONUÇLAR yazıyordu. Ve buna bayılmıştım. O pankarta kendimi sarmak ve ömür boyu öngörülebilir sonuçların tadını çıkarmak istedim. Sürpriz yok, tutulmayan sözler yok. Sadece insanlar yapacaklarını söyledikleri şeyleri yapıyorlar. Eleanor benim konseptte duyduğum coşkuyu işe duyduğum coşkuyla karıştırmış olabilirdi, ama birkaç hafta sonra işe alınmıştım.

“HUMAN CORPS'UN SEVDİĞİM yanı, burada insanların yaşayabilecekleri kurallar koyarak başarılı olmalarına yardımcı oluyoruz. Daha sonra işlerini korumak için ne gerekiyorsa yapmak isteyip istemediklerine karar vermeleri gerekiyor.”

“Human Course mu? Kurs anlamında mı?”

“Hayır, Peace Corps' gibi.”

“Yani, yazılışı ‘human corpse’” mu oluyor?”

Büyükbabam kahkaha attı. Kahvesini bırakıp tekrar söyledi: “Human Corpse.” Çok geçmeden o kadar çok gülmeye başladı ki gözlerini silmek için gözlüğünü çıkarmak zorunda kaldı. Cebinden dev bir mendil çıkardı ve sümküdü.

Gülüşi beni de gülümsetti. Bedenimin en son ne zaman kendini bu şekilde bir kahkahaya teslim ettiğini hatırlamıyorum. Human Corpse. Bunu artık asla görmezden gelemeyeceğim.

Hâlâ gülerek, “Ne kadar ruhsuz bir işin var, tatlım,” dedi.

“Katı olabiliyor,” dedim.

“Takım elbiseli bir grup ceset.” Tekrar gözlerini sildi.

* Peace Corps (tr: Barış Gönüllüleri), ABD Hükümeti ve aynı isimli devlet kuruluşu tarafından yürütülen bir Amerikan gönüllü programıdır. (ç.n.)

** İngilizcede ceset anlamına gelen *corpse* ile kelime oyunu yapılıyor. (ç.n.)

Bu işi tehlikeye atacak herhangi bir şey yapmış olmam beni şaşırtıyordu. İnsanları, süreçleri ve işlerin tam olarak nasıl sonuçlanacağını bilmeyi seviyordum. Bu benim için mükemmel bir işti. Benim hatam müşteriye yeni bir şey önermekti. Şimdi geriye dönüp baktığımda bunun gülünç olduğunu görebiliyorum. Eleanor beni ofisine çağırdığında nişanlanmamı suçlamıştı. Ona göre geçtiğimiz sene boyunca davranışlarım eskisi kadar öngörülebilir değildi. Bu ona göre çok büyük bir hakaretti. Hepsinin üzerinden bir hafta geçmişti ve bunlar her şeyden öte gelip geçici bir delilik gibi geliyordu.

Büyükannem, üzerinde bir gecelik ve bir hırkayla veranda da belirdi. “İkiniz de bana yeterince kahve kaldığı için şükredin. Sırtlan kükrüyor gibi sesler geliyor.” Bardağından uzun bir yudum aldı ve suya baktı. “Hem bu kadar komik olan ne ki?” “Sam cesetlerle çalışıyormuş,” dedi büyükbabam burnunu tekrar silerken.

Büyükannem suya doğru döndü. Çok özel bir noktaya odaklanmıştı. “Şu bir yunus mu, yoksa bir insan mı?”

Büyükannem seksen dört yaşında olmasına rağmen oldukça iyi görüyor olsa da ona her zaman güvenemezsiniz. Göz atmak için kalktım. Su sakindi. Kafasında büyük bir şapkayla ufka paralel hareket eden bir kürek sörfçüsü gördüm. Ve biliyordum. Hareketlerinden bunu anlayabiliyordum. Zamanında tanıdığım Wyatt kürek sörfü yapmasa da. O zamanlar bunun aklında olduğunu bile sanmıyorum.

Bakarken kalp atışlarım hızlandı ve nefesim daraldı. Hafızam onun hatlarını, geniş kahverengi gözlerini doldurdu. Saçlarının alnının sol tarafında kıvrılması. Asık suratı. Şimdi tüm bunları suya odaklanarak mı yapacağını merak ettim.

“Bu o,” dedim neredeyse kendi kendime. Ama tabii ki nihayetinde büyükanneme doğru söyledim çünkü yardımına ihtiyacım vardı. “Hayalet gibi duruyor.”

Büyükannem kolunu bana doladı. “Ve bahse girerim ki o da hâlâ sana karşı bir şeyler hissediyor.”

“Tanrı aşkına,” dedim, kucağından sıyrılarak. “Kimsenin kimseye karşı bir şeyler hissettiği falan yok. Bu on yıldan bile fazla zaman önceydi, biz çocuktuk.”

“Aman Tanrım,” dedi büyükbabam. “Yoğun duygular.”

O ikisi. Dürüst olmak gerekirse şimdiye kadar boğmak istediğim en tatlı insanlardı. “Tamam, yeter. O burada değilmiş gibi davranacağız ve tüm enerjimizi aslında evleneceğim adama odaklayacağız. İyi olana. Doktor olan.”

JACK DOKUZA KADAR UYUMUŞTU ve bu beni şaşırtmıştı. Normalde saat yedide kalkar ve spor salonunda giderdi. Ama garajdaki daire karanlıktı ve sabaha kadar derin uyumuştum. Jack, apartmanımızın spor salonunda haftanın dört (asla beş değil) günü, itme-çekme-bacak günleri arasında dönüşümlü olarak egzersiz yapardı. Diğer günlerdeyse Fritz spor salonumuza gelir, kaslarımızı şekillendirmek için tasarlanmış yüksek yoğunluklu egzersizler yaptırırdı. Her şey tamamen mantığa aykırı geliyordu ve bazen kaslarımın fazlasıyla karıştığını hissediyordum. Ama bu verimli bir egzersizdi ve birlikte yaptığımız bir şeydi. Jack haftada iki gece kardiyolog arkadaşı Elliot’la tenis oynar, Gracie de akşam yemeğinde dondurma yemeye gelirdi.

Spor salonunu atladığım için mutluydum çünkü teras çok güzeldi ve güneş ışığı seksen dereceyle suyu aydınlatıyordu. Tenim ne zaman fazla ısınmaya başlasa, kum tepelerinin arasından bir esinti hissederdim. Tenime çarpan bu esinti bana hatırlamak istemediğim bir şeyi hatırlatıyordu. Okyanusun çekimini hissetmeye başladım ve böyle bir günde bodrumdaki bir spor salonunda kaslarımın kafasını karıştırarak doksan dakika geçirebilecek olmamı hayal edemedim.

Jack'i öğle yemeği için şehre götürdüm ve Chippy'nin Yeri'nde ıstakoz böreği ile Sezar salatası paylaştık. Daha sonra West Main Caddesi'nde yürürken ona öğleden sonraları gittiğimiz dondurma dükkânını ve o yaz çalıştığım kütüphaneyi gösterdim. Oak Sahili hayatımın her aşamasını görmüştü: Yedi yaşındayken Ginnie'nin Fırını'na ayakkabısız girdiğim için azarlanmamı, on iki yaşındayken 4 Temmuz'da çocuklarla birlikte Wyatt'm babasının kamyonunu alıp geçit törenine gitmemizi, on altı yaşında Bayan Barton'ın bana her vardiya sonunda, "Gitme zamanı, senin Wyatt dışarıda," demesini.

Old Sloop Hanı'nın önünden geçtik ama içeri girmedik çünkü yarın annem bize orada uzun bir tur yaptıracaktı. Jack, "Rustik," dedi. Herkes "rustik" in "boyaya ihtiyacı var" ın kibar versiyonu olduğunu bilir.

"Şey, evet. Neredeyse kasaba kadar eski."

"Seni o yerin önünde gelinlikle dururken gerçekten hayal edemiyorum."

Birkaç saniye hana baktım. "Ben de öyle. Yine de annem için bir bakalım, sonra onu Connecticut'a götürürüz, orayı sevecek."

"Neden Hamptons'ı hayal ettiğimi bilmiyorum."

"İlk değilsin," dedim.

Kasabanın içinden geçerken bir şeylerin ters gittiğini anladım. Özellikle de kimsenin ortalıkta dolaşmamasından. Mayo giymeyen ve bol giysiler giymiş fazlasıyla insan vardı. Ellerinde postacı çantalarıyla hızla hareket ediyorlardı.

Jack fark etti. "Basının burada ne işi var?"

"Onlar basından mı?"

"Öyle görünüyor. Kamera çantalı üç adam gördüm.

Samantha'nın düğün mekânı bulmak için geri döndüğünü mü duydular yoksa?"

"Ha."

Gülümseyen yaşlı bir kadın yanımıza gelince onun kütüphanecimiz Bayan Barton olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

Market poşetlerini bırakıp bana sarıldı. “Sam! İnanamıyorum! Nişanlandığını duydum! Bu o mu?”

“Sizi gördüğüme çok sevindim.” Ona sarıldım ve kokusunu içime çektim. Kitap gibi kokmak mümkünse, o tam da öyle kokuyordu. “Evet, bu Jack.”

“Çok yakışıklı! Annen bana onun doktor olduğunu söyledi!” dedi Bayan Barton, belli ki süzgecini ve noktalama işaretlerine hâkimiyetini kaybetmişti.

“Geri dönmek güzel,” dedim. “Basın dikkatimizi çekti. Neler oluyor?”

“Çok heyecanlıyım. Bu hafta sonu Owl Barn’da amatör bir müzik festivali var. Pek çok gelecek vaat eden müzisyen bunun için burada. Genellikle Newport’ta olur ama senin Wyatt birine Oak Sahili’nden bahsetmiş ve işte buradalar! Kütüphaneye kimse gelmese de yerel ekonomi için harika.”

O benim Wyatt’ım değil.

Şehrin karmaşasından yorgun düşmüştüm. Jack kitap okumak istedi. Jack ve ben çok okurduk. Benim veto yetkim olmasına rağmen -çoğunlukla edebi kurgu olan- kitapları o seçiyordu. Hiç sahip olmadıkları çocukları ve ilişkileri kapsayacak şekilde kurgulanmış tarihi figürler hakkında çok şey okurduk. Bazen hayaletler oluyordu ve hangi bölümde kimin konuştuğunu anlamakta zorlanıyordum ama bitirdiğimde bir şeyler başardığımı hissediyordum. Bazen iki kitap alıp aynı anda aynı kitabı okurduk. Başka biriyle kitap okumak, özel bir yakınlık düzeyiydi. Bugün *Westerleigh Bataklıkları*'nı okuyoruz ve ben Jack'in kırk üç sayfa gerisindeyim. Kitaplarımız ve buzlu çaylarımızla arka verandada ayaklarımızı yukarı kaldırıp oturduk. Okuyormuş gibi yaptım.

Sahilin kendine ait bir senfonisi var; kırılan dalgalar, oynayan çocuklar, ciyaklayan martılar. Bu sesler beni sarstı ve neden buraya yılda sadece bir kez geldiğimi hatırladım. Eve dönmek sanki bir mayın tarlasında parmak uçlarımda yürümek gibiydi. Sanki özellikle zorlayıcı bir mermiyle karşılaşacakmışım ve zorlukla kazandığım tüm savunmalarım yok olacakmış gibi. Düenden önce Wyatt'ı en son ne zaman gerçekten düşündüğüm-

mü hatırlamıyordum. Bazen o şarkıyı duyunca aklıma geliyordu ama bunun bir çaresi yoktu. Zaten zaman geçtikçe radyoda daha az çıkmaya başladı ve eski şarkıları çalan radyo istasyonlarından uzak durdum.

Ayağıma uzanan okyanus korkarım bir matruşkaya dönüştürdüğüm bedenimi orada kıracaktı ve katmanlarıma ayrılacaktım. En sonunda bir martının beni kumun içinden çekip yutacağı kadar küçülecektim. Bedenimin okyanusta hafıflemiş ve güçlü olduğunu hatırlıyorum. Wyatt'ın teninin benim üzerimde ilk kez bıraktığı hissi hatırlıyorum, tam da dalgaların kırıldığı yerde. İhlamur ağacının altında durduğumu ve ellerimin karnına dokunmamasını istediğimi hatırlıyorum. Bunu uzun zamandır düşünmemiştim ve bunu hatırlamak beni gülümsetti. Gözlerimi kapatıp ardından gelen öpücüğü hatırlıyorum. Okyanusun esintisini hissedebiliyorum, Wyatt'ın gitarını duyabiliyorum.

“Bu adam kelimenin tam anlamıyla aynı yeri tekrar tekrar çağırıyor. İstek şarkı rica edebiliyor muyuz?” Jack konuşuyordu.

Gözlerimi açtığımda duyduğumun aslında gerçekten Wyatt'ın gitarı olduğunu fark ettim. “Bu, ağaç evden mi geliyor?” diye sordum.

“Öyle görünüyor.”

Onunla yüzleşmek için döndüm. “Burada olması umurunda mı? Eski erkek arkadaşımın yani? Sanırım müzik işine girmek için burada ama bu hafta sonuna denk geldiği için üzgünüm.”

“Yani, dramayı biraz daha artırıyor, değil mi?” Jack hafifçe güldü.

“Biliyorum. Ama senin için sorun yok, değil mi?” Ve onun bunu umursamasını istediğimi fark ettim. Jack'in bu ayrılığın hayatım üzerindeki sarsıcı etkisini tam olarak anlamasını istiyordum. Bu, çirkin bir yara izini kapatırken aynı zamanda da neler yaşadığını bilmeleri için bunu insanlara göstermeyi istemek gibiydi.

“Aptal olma. Neden umurumda olsun ki? Siz çocuktunuz.” Jack kitabına geri döndü.

BİR ZAMANLAR

4

Wyatt

Wyatt, Sam'i ilk gördüğünde Sam beş yaşındaydı. O altı yaşındaydı ve anaokulunu yeni bitirmişti. Ailesiyle okulun son günü Florida'dan arabayla kasabaya doğru yola çıkmışlardı. Yol boyunca Michael'la beraber ayaklarını arka koltuktaki soğutucunun üzerine uzatmışlardı. Vardıklarında ise Verandalı Ev dedikleri yan eve taşman yeni bir aileyle karşılaştılar.

Sam ön bahçedeki akça ağacın dibine çömelmiş, eline sopalar alıp Travis'e bağırarak bir şeyler söylüyordu. Travis arabanın yaklaştığını görünce hemen geri çekildi ve arabaların boşaltılmasını izlemek için çitin kenarında durdu. Bir yerde kendi yaşınızda çocukları bulmak bir mucizeydi; en azından Travis, Michael gibi sekiz yaşındaydı. Bir saat içinde, üç oğlan havuzla kum tepeleri arasındaki büyük meşe ağacına tırmanmış, oradan havuza dalmayı düşünmüş ama vazgeçmişlerdi. Okyanusa doğru koştular ve çok acıkıp artık zorlanıncaya kadar yüzdüler.

Sam'in ailesi, Travis'i aramaya geldiklerinde Wyatt'ın ailesiyle tanıştı. Bill ve Laurel, kasabaya yeni gelmişti. Marion ve Frank'in Oak Sahili'ndeki sekizinci yazları olduğundan kasabayla ilgili bilgi verdiler. Yetişkinler bira içip cips ve üzüm atıştırdılar.

Çocuklar havuza girip çıkıyor, üçüncü çocuğun enerjisi Wyatt ve Michael'ın yıllardır oynadığı oyunları yeniden canlandırıyor-
du. Sam annesinin yanında oturuyordu, görmezden geliniyordu.

SAM'İN DOKUZ YAŞINA bastığı yaza kadar Wyatt neredeyse onu her gün görmezden geldi. Sam o zamanlar güçlü bir yüzücüydü ve pek de sorumluluk sahibi gibi görünmüyordu. Yarım sörf tahtasında kendini tutabiliyordu ve düşünce ağlamaması gerektiğini yeterince biliyordu. Artık dört kişilik bir grup olduklarından, hepsinin oynayabileceği, kum üzerinde çizgilerle bir kürek oyunu icat ettiler. Wyatt, ona Samantha yerine Sam diye seslenen ilk kişiydi, bu muhtemelen bir kızla oynamasını normalleştirmenin bir yoluydu.

Çukur kazıp kendilerini kumun altındaki serinliğe gömdüler. Kumdan kaleler inşa edip içlerine tenis topu yarışları için yollar yaptılar. Bu oyunlar oğlanların tenis toplarını ellerinden geldiğince sert bir şekilde birbirlerine fırlatmalarına dönüştüğünde, Sam eve gidip yatakta kitap okur ya da sahilde deniz kabukları toplayıp yürürdü. Wyatt'm Sam hakkında her zaman emin olduğu bir şey vardı; o, ne zaman durması gerektiğini bilirdi.

Sam'in on iki, Wyatt'ın da on üç yaşında olduğu yaz, dörtlü artık daha büyük bir çocuk grubunun parçasıydı. Günü plajda, havlulardan oluşan bir adanın üzerinde uzanarak geçiriyorlardı. Günlük işleri yüzmek ve güneşlenmekti. Öğleden sonra hepsi bisiklete atlayıp dondurma almak için kasabaya gidiyor, dönüşte külahlarını taşımak için tek elle pedal çevirerek sahile dönüyorlardı.

Ağustos ayının sonlarında bir gece (neredeyse eylül ayıydı, Sam on üç olacaktı, Wyatt bunu düşündüğünde kendine hatırlatmayı severdi) çocuklar akşam yemeğinden sonra kumsalda ydılar. Güneş alçalmış ama batmamıştı. Travis, Michael ve daha büyük çocuklardan bazıları bira getirmişlerdi. Hepsine birer tane düşüyordu. Bu yüzden biralarını yavaşça yudumladılar ve son bir tur yüzmeye giderken dikkatlice kuma bıraktılar.

Dürüst olması istenseydi, Wyatt dışlanmış hissettiğini itiraf ederdi. Michael ve Travis kendi aralarında, onun davetli olmadığı yeni bir dünya inşa etmişti. Sanki aralarına bir tür çizgi çizilmişti ve bir gün uyandığında artık takımın bir parçası değildi. Kendinden küçük çocuklara kalmıştı.

Sam, sudaki büyük çocukları izlerken “Kendilerini çok havalı sanıyorlar,” dedi. Saçının sadece ön kısmını örüyordu, siyah ipler yüzünden birbirine dolanmışlardı. O zamanlar onun güzel olduğunu düşünmüş olabilirdi ya da -bu tuhaf kaçacağı için- düşünmemeye çalışmış olabilirdi.

“Öyle düşünmüyorlar,” dedi Wyatt.

“Aralarına katılmak istiyorsan sorun değil. Burada bana bakıcılık yapmak için durmuyorsun, değil mi?”

“Sen bebek değilsin, Sam.”

Ayağa fırlayarak “Hadi biralarını boşaltalım,” dedi. “Çabuk. Sadece Trav ve Michael’inkileri dökelim. Sonra kaçacağız. Kimseye bir şey söyleyemezler çünkü zaten içmemeleri gerekiyor.” Elleri kalçalarında ve sol ayağı yere vuruyordu.

Wyatt, Sam’in ani ve kötü düşünülmüş fikirlerini görmezden gelmeye alışkındı ama bu seferkini beğenecek kadar abisine dargındı. Öne doğru eğilip ikisinin de yarısı dolu olan biralarını alıp kafalarını kuma soktu. Kafasını kaldırdığında, daha büyük çocuklardan oluşan bir ekip okyanustan çıkıyordu. Sam onun kolunu tuttu ve “Koş!” dedi. Sahile, kum tepelerinin içine doğru koştular ve isimlerinin çok da dostça olmayan bir şekilde bağırıldığını duydular. Wyatt omzunun üzerinden bakınca Travis ve Michael’ın otuz metre arkalarında olduğunu gördü. Havuzun diğer tarafında, yağmur yağdığında minderleri sakladıkları küçük bir dolap vardı. Kapısı yarı açıktı. Sam bunu görür görmez koşup dolaba gittiler ve kapıyı arkalarından kapattılar.

İçerisi kum, tuz ve nem kokuyordu. Omuz omuza sığamadıkları için Wyatt dizleri göğsünde olacak şekilde ona doğru dön-

mek zorunda kaldı. Belki tüm farkı ona bu kadar yakın olmak ve bakmak zorunda olmak yaratmıştı. Ona gülümseyince Sam'in yüzü açıldı. Bu gülümsemeyi daha önce, özellikle iyi bir deniz kabuğu bulduğunda ya da kavanozla bir ateşböceği yakalayıp sonunda onu bıraktığında görmüştü.

“Ne kadar kızdıkları umurumda değil,” dedi Sam. Tam o sırada Wyatt, dolabın iki metre ötesinden Travis'in sesini duydu. Ve yaptı. Onu susturmak için parmaklarını dudaklarının üzerine koydu. Daha sonra birçok kez normal bir insanın aynı mesajı iletmek için parmağını kendi dudaklarına koyması gerektiğini düşündü. Ama o Sam'inkine dokunmayı seçmişti. Çok fazla değildi ama her şeyin başlangıcıydı.

5

Sam

Sahil çıplak ayakla gezmek için vardı. Sam'in hayatı boyunca yol gösterici tek bir ilkesi varsa o da buydu. Manhattan'da dokuz ay boyunca çoraplara ve spor ayakkabılara bağlı kalmıştı. YMCA adına yarıştığı yüzme sezonunda bile siğil kapmamak için havuz çevresinde parmak arası terlik giymek zorundaydı. Ne var ki haziran ortasında Midtown Tüneli'nden geçtikleri saniyede ayakkabılarını çıkardı.

Sahil ilk iş olarak kalkıp mayo giymek içindi. Güneş henüz alçaktayken ve martılar daha uçmak için ısınırken, kum tepelerinin arasından okyanusa doğru koşup Pop-Tart bisküvisi yemek içindi. Sam, on beş yaşındayken sabahları okyanusta güney kıyısına doğru yüzüp deniz kabukları toplar, Travis'in bütün sabahı uyuyarak geçirmesi karşısında şaşkına dönerdi. Özellikle ilginç bir deniz kabuğu bulursa, onu mayosunun lastiğinin altına sıkıştırır ve sahilin güney ucundaki ormanlık koya kadar geri kalan yolu yüzerdi. En iyi kabuklarını, göze çarpanları oraya götürüp en sevdiği ıhlamur ağacının dibine yerleştirirdi. Eve ilginç bir şey getirirse bunun annesinin sanat projelerinden birinin parçası

olacağını geçmiş tecrübelerinden biliyordu. Ve sahil kendine ait şeyleri saklamak içindi.

Sahilde kendi odası vardı. Travis'in üst ranzada tam başının üstünde horlaması ile geçen on iki yıldan sonra, hayal edebileceği en lüks şeydi. Kimse ışıktan şikâyet etmediği için istediği kadar oturabiliyor ve kitap okuyabiliyordu. Bazen sırf yapabildiği için çıplak uyuyordu ve çarşafların teninin her noktasına değmesinin tadını çıkarıyordu.

Sam sahile kim gelirse gelsin onlarla vakit geçirmekten mutluydu. Wyatt'ın erken kalktığı günlerde birlikte koya doğru yüzerlerdi. Wyatt'la yüzmeyi seviyordu. Çünkü Wyatt ondan hem bir yaş büyüktü hem de daha hızlı yüzüyordu. Sam durup kabuk aramak istediğinde onu takip eder ve ne bulduysa onu incelerken sessizce beklerdi. Wyatt'ın söyleyecek bir şeyi olmadığı zaman konuşmaması Sam'in hoşuna gidiyordu.

Bir sabah ıhlamur ağacının dibine vardıklarında Sam, "Bunları buraya yeni gelmiş gibi görünecek şekilde koymama yardım et," dedi. Mayosundan dört deniz kabuğu çıkarmış, ağaç boyunca volta atıyordu. Dün koyduklarına bakarak elindekileri nereye koyacağına karar veriyordu. "Fazla organize görünmeye başlıyorlar."

Wyatt ormanda kuruyabileceği bir parça güneş ışığı bulmaya çalışırken "Bu çok tuhaf Sam," dedi.

Sam ellerinin ve dizlerinin üzerinde durmuş, kabukları ışığı farklı yönlerde yansıtacak şekilde çeviriyordu. Ayağa kalktı ve en güzel halleriyle dizdiği ama sanki hepsi tek bir dalgayla oraya dizilmiş gibi duran tasarımına hayran bir şekilde baktı. "Belki. Ama çok güzel." Onunla aynı fikirde olmaması konusunda meydan okurcasına elleri kalçasında Wyatt'a bakarak gülümsedi. Sahil, sonu nereye giderse gitsin çılgın fikirlerin peşinden koşmak içindi.

Wyatt gözlerini devirdi. “Eve dönüş yolunda yarışalım.” Ve koy boyunca okyanusa doğru koştu.

On iki yaşındaki Sam’in vücudu olağanüstüydü. Havuzda iyi bir yüzücüydü ama okyanusta her elli metrede bir dönmeyi hatırlamasına gerek kalmadan vücudunu serbest bırakabiliyordu. Görünüşe göre kumsalda bedeni tam olarak ne yapacağını biliyordu. Haftalar geçtikçe kumlar ısınıyor, ayak tabanları daha da sertleşiyordu. Ayaklarını buzlu Atlantik’e sokarken vücut ısı suya nasıl alışacağını biliyordu. Tamamen suya girdiğinde ise okyanusla bütünleştiğini hissediyordu. Vücudu yazları o kadar iyi hissediyordu ki uzayıp büyüyor, mayolarının askıları omuzlarında derin izler bırakıyordu.

Wyatt o yazın sonunda uzanıp dudaklarına dokunduğunda farklı bir şey hissetti. Parmaklarının neden ağzında bu kadar iyi hissettirdiğini merak ediyordu. Neredeyse onları orada tutmasını isteyecekti ama amaçları sessiz olmaktı.

6

Wyatt

Wyatt o sonbaharda liseye başladı ve işler çığırından çıktı. En azından diğer çocuklar gibi okuyamadığını biliyordu. Sesli kitaplar dinleyerek ya da kitaplara bakmadan derslere yeterince ilgi göstererek kendini okuyabiliyormuş gibi gösterdi. Ortaokul öğretmenleri yazma konusunda çok da iyi olmadığını belirtmişlerdi. Bu, onun güçlü cazibesıyla kazandığı cömert bir değerlendirmeydi. Ancak dokuzuncu sınıfta artık numara yapmak yoktu. Tarih öğretmeni Wyatt üzerinde bir test yapılmasını önerdi ve her şey dağılmaya başladı.

Ocak ayında öğrenme zorlukları olan çocuklara yönelik bir yatılı okula başladı. Adı *Kullanılmayan Potansiyeller Merkezi*'ydi ve Wyatt bunu kibirli ve aynı zamanda biraz yanlış buldu. Potansiyelinin Illinois kırsallarında, kalın tuğla duvarlar arkasında saklandığı fikrine şüpheyle yaklaştı. Potansiyeli olduğu ölçüde bunu dışarıda, sörf yapabileceği bir yerde bulabileceğini biliyordu.

Tek kişilik odasına yerleşti ve onunla aynı katı paylaşan öğrencilerle arkadaş oldu. Ancak şubat ayının ortalarına doğru, ba-

sık ve karanlık bir gecede çabalamaktan vazgeçtiğine karar verdi. Artık kâğıt oynamakla ilgilenmiyordu. Derslere gitmeyi bıraktı. Donmuş gıda tezgâhını da ziyaret etmez oldu. Yönetim onun artık yataktan çıkmadığını anladığında üç gün geçmişti. Ailesi çağrıldı ve danışmanlığa ihtiyacı olduğu konusunda anlaştılar.

Marion telefonda “Tatlım, muhtemelen hava yüzündendir,” dedi. “Mevsime dayalı duygusal bozukluk çok yaygın. Bu konuda yardımcı olması için odana özel enerji yolluyorum ve bu arada senin de Dr. Nick’le görüşmek gerekiyor. Aksi takdirde seni eve gönderecekler.”

“Söz mü?” dedi Wyatt. Florida şubat ayında aniden artık tehlikeli mi olmuştu?

“Eve gelmek istediğini biliyorum. Ama bu okul senin gibi çocuklara yardım etme konusunda ülkenin en iyisi. Öğrenebildiğin kadarını öğren, böylece eve gelip liseyi burada bitirebilirsin. Bu dönemini tamamla; güzel bir yaz geçireceğiz, sonra gelecek yılı konuşuruz.”

Wyatt, Dr. Nick’le ilk randevusunu uyuyakaldığı için kaçırdı. Sürekli uyuyordu. Ancak ikinci randevusunun sabahında, müdür kapısını çaldı ve onu pijama altıyla koridordan kampüsün diğer ucuna, Öğrenci Sağlık binasına sürükledi.

“Pekâla, neler oluyor?” Dr. Nick kot pantolon ve Van Halen’ tişörtüyle kasıtlı olarak rahat ve cana yakın bir tavır takınmıştı. Masasının üzerinde bir akustik gitar duruyordu. Wyatt’a her şey bir kostüm gibi görünüyordu ve Dr. Nick’in işten sonra eve gidip tüvit bir ceket giydiğini hayal etti.

“Uğraşmayı bıraktım.”

“Neyle?”

Wyatt pencereden dışarı baktı. Uğraşmadığı şeylerle ilgili aptalca sorularla uğraşmak bile istemiyordu. “Öğrenmek, yapmak, olmak, yemek. Konuşmak.”

* 70’lerde kurulan bir rock grubu. (ç.n.)

“Yapmayı sevdiğin bir şey var mı?”

Wyatt dışardaki uçsuz bucaksız kirli kar tarlasına baktı. “Sörf yapmak. Bunun için harika bir yer seçmişim, değil mi?”

Doktorla ertesi gün tekrar görüşmesi gerekiyordu. Okul müdürüyle olan gösteriden kaçmak için bu sefer kendi isteğiyle geldi.

“Müziği sever misin?”

“Müziği herkes sever.”

“Gitarıma baktığını görüyorum, sen de çalıyor musun?”

“Hayır. Sadece müzik dinlemeyi seviyorum. Herkes gibi.”

“Peki o nasıl bir şey?”

Wyatt gözlerini devirdi. “Müzik dinlemek nasıl bir şey mi? Herkes için olduğu gibi. Gözlerimi kapatıyorum ve dinliyorum. Şarkıya girip çıkan farklı enstrümanları anlayabiliyorum. Sanırım ayırtırmayı seviyorum.”

“Bu kulağa herkes gibi gelmiyor.”

Wyatt nefes verdi. “Harika, ucube olduğum yeni bir alan daha keşfettik.”

İki hafta boyunca doktora Michael’ın çok fazla partilediğini düşündüğünü anlattı. Anne ve babasının ya Michael’dan korktuklarını ya da ondan umudu kestiklerini düşündüğünü. Sam ve Travis’ten, ailelerinin ne kadar mükemmel olduğundan, onlar için her şeyin ne kadar kolay olduğundan konuştular. Wyatt, Sam’in saçının önüne yaptığı örgüyü, onun kolaylığını anlattı.

“Bunu sana neden anlattığımı hakkında hiçbir fikrim yok.” Wyatt gitara baktı.

“Dinle,” dedi Dr. Nick. “Aramızda kalsın, bir sorunun olduğunu düşünmüyorum. Bence sen şubat ayında ülkenin ortasında sıkışıp kalmış bir sörfçüsün. Galiba bu Sam denen bu kişiye biraz âşık olabilirsin.” Wyatt’ın itirazına karşı elini kaldırdı. “Ama bu sizin sorunuz, benim değil. Şartlarımı kabul edersen seansları sonlandırabilirim.”

Wyatt şartları yerine getirmek istediğinden pek emin değildi; Dr. Nick'in ofisine gelmeyi seviyordu. Hâlâ anne ve babası arasındaki mesele hakkında konuşmamıştı ve sonunda bunu istiyordu.

“Derslere girmeni istiyorum. Hepsine. Yemek yemene ihtiyacım var. Ve her akşam yemekten sonra gitar dersi almak için müzik bölümüne gideceksin. İlki bu gece. Bunu al.” Wyatt’a gitarını verdi. Wyatt elini gitarın pürüzsüz gövdesinde gezdirdi ve parmaklarını perdelerin üzerinde dinlenmeye bıraktı. Bir ses çıkarmaya cesaret etti ve duyduğu anda onun şekillendiğini gördü.

7

Sam

On beş yaşına girdiği yaz Sam kendini güvenli bir şekilde bir grup kızın arasında buldu. Sabahın geç saatlerinde sahilde toplanıyor, hava ısınınca kasabaya ya da birbirlerinin evlerine gidiyorlardı. Öğleden sonraları güneş batıncaya kadar ya yüzüyorlar ya da erkeklerin sörf yapışını izliyorlardı.

Kızlardan oluşan bu büyük grupta konuşmalar çok fazlaydı ve Sam de onlara ayak uydurmaya çalışıyordu. Hem onları görmezden gelip hem de kendileriyle konuşmalarını umdukları erkekler hakkında konuşurlardı. Ortam ne zaman sessizleşse, Sam bir öneriyle araya girerdi: İskeleye kadar yüzmek, herkese yetecek kadar büyük bir çukur kazmak, bisikletle fırına gitmek.

Sabahlarını hâlâ Wyatt'la birlikte koya doğru yüzerek ve tasarımına deniz kabukları ekleyerek geçiriyordu. Bunu planlamamışlardı ama Sam her sabah arka terasa çıktığında Wyatt'ı merdivenlerde oturmuş onu beklerken buluyordu.

Ayağa kalkarken "Selam," derdi.

"Selam," derdi o da ve kum tepelerinin arasından geçip okyanusa doğru yürürlerdi.

Bir ağustos sabahı Sam yarım granola bar ve asık suratla geldi. “İyi misin?” diye sordu Wyatt.

“İyiyim,” dedi Sam ve yanından geçerek kum tepelerinin arasından yürümeye başladı. Gerçekten bunun hakkında konuşmak istemiyordu. Dün gece en yakın kız arkadaşı Cayla onu aramış ve bütün kızların Sunnydale’deki bir erkeğin evine gideceklerini söylemişti. Çocuğun ailesi evde yoktu ve bir parti verilecekti.

“Erkekler ve bira falan olacak. Pek olayın değil biliyorum ama seni yalnız bırakmamak için söylemek istedim.”

Sam, Cayla’ya gitmek istediğini söyleyebilirdi. Ama gerçek şu ki bu onluk bir şey değildi. Bir grup tuhaf çocukla takılmak, bira içmek istemiyordu. Sadece erken kalkıp deniz kabukları toplamak istiyordu. Koya doğru yüzerken sorununun ne olduğunu merak etti.

Sam hiç durmadan doğrudan koya yüzdü. Sudan çıktıklarında Wyatt nefes almak için durdu.

“Tanrım, Sam. Bunu yapabilmem için arada mola vermen gerekiyor.”

Sam’in nefesi kesilmemişti bile. “Unuttum,” dedi ve koya doğru yürüdü.

Wyatt onu takip etti ve birkaç deniz kabuğunu alıp daha önce bulundukları yere koymasını izledi.

“Hadi gidelim,” dedi.

“Sam, sorun ne?”

Hiçbir şey söylemedi. Ağacın altında özenle dağılmış deniz kabuğu koleksiyonuna baktı. İlk kez arkadaşlarının bunu görse-ler ne diyeceklerini merak etti.

“Haklısın,” dedi. “Bu çok tuhaf.”

Wyatt ona doğru yürüdü ve elini tuttu. Elini ilk defa tutuyordu ve bunu hissetmek Sam’in dikkatini kendine acımdan tamamen uzaklaştırmıştı. Wyatt’ın tenindeki sıcaklığın kendi koluna kadar yayıldığını hissetti. Bu duyguyu biraz daha uzun süre sürdürebilmek için diğer elini onunkinin üstüne koydu.

“Hadi,” dedi. “Donuyorum. Gidip kurulanalım.” Wyatt elini bırakınca onu koyun kenarındaki güneş ışığına kadar takip etti. Güneş hâlâ yükselmemiş, gün başlamamıştı. Birlikte sahile bakarak oturdular.

Sam sırtüstü uzandı ve güneşin onu ısıtmasına izin verdi. Cildindeki son su damlalarının da buharlaştığını hissetti. Wyatt’ın elinin dokunduğu yeri hâlâ hissedebiliyordu. Eğer gözlerini açarsa bu hissin kaybolmasından korktu.

“Peki bana söyleyecek misin?” diye sordu Wyatt.

“Neyi?”

“Her ne düşünüyorsan onu.”

“Elimi tutmanın ne kadar güzel bir his olduğunu düşünüyordum.” Gözleri hâlâ kapalıydı.

Wyatt güldü. “Üzülmenin nedeni bu değil.”

“Hayır ama bu aynı temel sorunun bir parçası; ben gerçekten tuhafım.” Doğruldu ve kollarını dizlerinin etrafına doladı, aniden kendisinin bikinili olduğunu fark etmişti.

“O kadar da tuhaf değilsin Sam.”

“Arkadaşlarım dün gece bir partiye gittiler. Gerçek bir parti.”

“Ve seni davet etmediler mi?”

“Bahsettiler ama gitmek istemeyeceğimi varsaydılar. Zaten gitmezdim. Ki gitmedim. Çünkü ben bir bebeğim.”

Wyatt hiçbir şey söylemeyince bunu onunla aynı fikirde olduğuna dair kesin bir işaret olarak algıladı. Wyatt Sam’in ayaklarına kum dökmeye başladı. “Güneşten yanıyorlar.”

Sam ayaklarının üzerinde büyüyen tümseğe baktı. Onu kumla örtmesi ona yeniden dokunuyormuş gibi hissettirdi. Koruma hissi veriyordu.

Wyatt gözlerini kumdan ayırmadı. “İnan bana Sam, hiç de bebeğe benzer bir yanın yok.”

Sam’in içinde yeni bir şeyler kıpırdadı ama Wyatt’ı itti.

Wyatt suya bakarak gülümsedi.

“Bazen bayrak yarışı oynadığımız günlere geri dönmek istiyorum,” dedi Sam.

“Çünkü o oyunda mükemmelsin.”

“Öyleyim.”

“Sudan gizlice çıkan deniz komandosu gibisin.”

“Öyleyim.” Sam okyanusa bakarak gülümsüyordu. Bu doğruydı; bayrak yarışı oyununda çok iyiydi. Sahili seviyordu. Ya arkadaşları yavaşlayacaktı ya da o yetişecekti. Ve Wyatt hâlâ her sabah onunla yüzüyordu.

“Seninle dönüş yoluna kadar yarışırım,” dedi Sam. Wyatt’ın elini tutup onu kıyıya götürdü çünkü onu yeniden hissetmek istiyordu.

Wyatt

Yaz aylarında çok sayıda son gece vardır. Gruptaki ilk çocuğun eve dönmeden önceki son gecesini, yazın hâlâ bitmediği son gecedir. Wyatt'ların Florida'ya dönmeden önceki son gecesinde, çocuklar onların evinin hemen önündeki kumsalda şenlik ateşi yaktılar. Ateşin etrafındaki dağınık plaj sandalyeleri ve battaniyelerin üzerine oturdular. Wyatt geç geldi. Ebeveynlerinin sessizliği özellikle gergin hissettirdiğinden arabayı toplamaya yardım edip havuz oyuncaklarını saklamak için evde kalmıştı.

Sam'i arkadaşlarıyla birlikte gördüğünde Travis ve Michael onu bira vermek için durdurdu. "Vahşi canavarı sakinleştirdin mi dostum?" diye sordu Michael.

"En azından arabasını hazırladım... göreceğiz," dedi Wyatt bir yudum alarak. Kendinden büyük çocuklarla aynı grupta olmanın ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırdı. Kontrol etmek için kafasını çevirmedi ama içinden Sam'in ona bakmadığını umdu.

Michael'ın çalıştığı restorandan arkadaşı Olivia, Wyatt'ın yarı dolu birasını alıp ona dolu bir tane verdi. Wyatt kendini ünlü gibi hissediyordu. Olivia onu ateşin yanındaki battaniyenin üzerine oturtmak için aşağı çekti ve çalıştığı diğer kızlardan bahsetmeye

başladı. Neredeyse beyaz bir gürültü gibiydi. Hiçbir değeri olmayan küçük günahlar ve başarısızlıklarla dolu bir dizi hikâye. Biranın ikinci yarısıyla gevşeyen Wyatt, konsantre olmaya çalıştı. Sam ve arkadaşlarının ne hakkında konuştuğunu merak etti.

Sonunda o tarafa dönüp baktığında Sam'in ayağa kalkıp havlusunu aldığını ve kum tepelerine doğru yürüdüğünü gördü. Eve gidiyordu. Wyatt'lar ise ertesi sabah yedide eve dönecekti. Bir süreliğine oturup onu izledi, eğer peşinden giderse arkadaşlarının ona sataşacağını biliyordu. Ama aynı zamanda Sam'in neden ona veda etmediğini de anlamamıştı. *Geri dönebilir* diye düşündü ama bunu riske atamazdı.

Ayağa kalktı ve kum tepelerinin uzun otları arasındaki dar patikaya doğru onu takip etti. "Hey," dedi ama Sam durmadı. "Sam. Bekle."

Durunca ona yetişti, başı hâlâ eğikti. "Ne var?"

"Gidiyor musun? Yarın döneceğimizi biliyorsun. Veda etmek istedim." Sam hâlâ aşağıya bakıyordu. Elini onun omzuna koydu. "İyi misin?"

Yukarıya baktığında gözlerinde yaşlar vardı. "Sadece... Yaz bitti. Gidiyorsun. Ve birdenbire bira içen bir pislik oldun ve beni çoktan terk ettin bile."

"Sam, gelip seninle konuşacaktım biliyorsun. Her zaman gelip seninle konuşacağım." Eli hâlâ omzundaydı. "Sen benim sahildeki biriciğimsin."

Sam elinin tersiyle gözlerini sildi. "Aptallık ediyorum. Sadece üzgünüm."

"Bu yıl daha sık iletişimde kalalım. Ne bileyim, arada bana mesaj at ve ne okuduğunu falan söyle, ben de sana kulağa ne kadar sıkıcı geldiğini söyleyeyim."

"Tamam," dedi Sam.

"Gerçekten eve mi gidiyordun peki?" Bunun düşüncesi bile Wyatt için dayanılmaz bir şeydi.

“Evet, orası zaten ilgimi çekmiyor.” Başını kaldırıp ona baktı ve bundan sonraki kısım Wyatt’ın hafızasında süper ağır çekimde sonsuza dek kalacaktı: Arada ördüğü saçı gözünün üzerine düşmüştü. Elini omzundan alıp saçına dokundu ve kulağının arkasına doğru itti. Artık eli Sam’in boynundaydı ve kalbi hızla çarpıyordu. Her şeyi mahvetmeden bunu hemen durdurması gerekiyordu.

İşte tam o anda Sam onu öptü. İlk başta sanki deniyormuş gibi hissetti. Bunun nasıl bir his olduğunu görmek için dudaklarını onunkilere sürüyordu. Sonra yavaş yavaş ısınan bir öpücüğe dönüştü ve bu öpücüğün içine kendini sonuna kadar bırakmak istedi. Wyatt’ın eli hâlâ boynundaydı ve boştaki koluyla onu kendine çekti. Vücutları birbirine değdiğinde Sam geri çekildi.

“Tamam, şimdi utandım. Bunu neden yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yok ve eve gitmem gerekiyor.”

“Sam.” Wyatt onu kendine çekip yüzünü saçlarının arasına gömdü.

“Hayır, gerçekten, eğer burada kalırsam çok tuhaf davranacağım. Üzgünüm, sorunumun ne olduğunu bilmiyorum.”

Wyatt birdenbire her şeyin kontrolünün elinde olduğunu hissederek ona gülümsedi. “Sam, önemli bir şey değil. Yarın bana mesaj at. Arabada sıkılırım.” Sam tekrar ona sarılıp evine doğru yürüdü. Bu önemli bir şeydi.

Ertesi sabah Sam, tek başına yüzmekten döndüğünde, Wyatt'ın ona yola çıktıkları an mesaj attığını gördü. Basit, sıradan bir sohbetti. Dalgaların nasıl olduğunu sorup yolculuğun ne kadar sıkıcı olduğunu anlatıyordu. Wyatt'la iletişiminin yazla birlikte bitmemesi ve onu öpmesinin (eğer anlatabileceği biri olsaydı, “tam bir deli gibi” diye eklerdi) işleri tuhaflaştırmamış olması Sam'i rahatlatmıştı. Wyatt gerçek bir arkadaşı ve tamamen kontrolden çıkmış vücudunun bundan taviz verecek hiçbir şey yapmasına izin vermeyecekti.

Okula başlayana kadar her gün mesajlaştılar. Yazdan tanıdığı birini bu şekilde şehre geri getirmek Sam için tuhaf bir şeydi. Metroda ve YMCA'daki soyunma odasında ona mesaj atıyordu. Artık konuşmak için bir bahane olarak hava durumuna ihtiyaç duymuyorlardı ve sanki ne kadar çok konuşurlarsa o kadar çok söyleyecek şeyleri varmış gibi hissediyorlardı. Wyatt ona yazdığı şarkılardan bahsediyordu. Gelecek yaz onun için çalacağını söyledi. Ona ebeveynlerinin tüm hafta sonu boyunca birbirleriyle nasıl doğrudan konuşmadıklarını anlattı. Sam de ona geometri öğretmenin kendisinden ne kadar nefret ettiğini ve sınıfında-

ki kızların gizlice kulüplere girdiğini anlattı. Sam'in günün en sevdiği kısmı geceleri yatağa girmekti çünkü genellikle o zaman konuşurlardı. İlk mesaj her geldiğinde telefonuna gülümserdi: Büyük şehirde neler oluyor?

Wyatt'ın Florida'da ve Sam'in New York'ta olduğu kış tatili sırasında Wyatt sonunda okuluyla ilgili durumu itiraf etti. Travis dışarıdaydı, bu yüzden Sam odalarında telefonla konuşabilmenin avantajından yararlanıyordu.

"Sana bir şey söylemem gerek." Sesi gerçekten gergin geliyordu. "Bir nevi yalan söyledim."

"Ne?" dedi Sam. *Kız arkadaşı var.* Bu düşünce kafasında büyük bir darbe uyandırdı. Daha önce hiç aklına gelmemiştir. Wyatt'ın neden bir kız arkadaşı olmasındı ki? Üstelik sanat okulunda ve gitar çalabilen biri. Telefonu tutan eli titriyordu ve beklerken diğer eliyle de telefonu destekledi.

"Öğrenme farklılıkları olan çocukların gittiği bir okula gidiyorum. Disleksim var. Ama orada müzikle uğraşıyorum. Bilmediğin için kendimi tuhaf hissettim."

Sam rahat bir nefes aldı. Vücudunun her yerinin gevşediğini hissetti.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu Wyatt.

"Neden rahatsız etsin ki?"

"Yani, yaptığın tek şey okumak.

Ve bu benim yapamayacağım bir şey."

"Evet, dostluğumuz kitaplara dayalı olduğu için mi rahatsız olacaktım? Kimin umurunda?" Wyatt Sam'in hafif ses tonunu şefkat dolu buldu. Ama gerçekte Sam, Wyatt'ın bir kız arkadaşı olmadığı için çok mutluydu.

WYATT BİR CUMA GECESİ Sam'e mesaj yazdı. Sam mesajın ondan geldiğini görünce gülümsedi. Sanki onunla birlikte yaktaymış gibi tanıdık ama imkânsız bir hisse kapıldı.

Wyatt: Selam.

Sam: Geç oldu. Ne yapıyorsun?

Wyatt: Az önce koridorda çocuklarla screwdrivers* içiyor-
dum.

Sam: Başın belaya girebilir.

Wyatt: Biliyorum. Ama eğlenceliydi.

Sam: Tamam ama dikkatli ol.

Wyatt: Sence beni tekrar pecek misin?

Daha mart ayındalardı. O pck hariç her gün neredeyse her şey hakkında konuşmuşlardı. Sam telefona bakakaldı. Cevap vermesi uzun zamanını aldı. Kalbi hızla çarpıyor ve zihnini boşalıyordu. Arkadaşları verilebilecek en güzel cevabı düşünebilirdi. Sadece gerçeği söyleyebildi: Umarım.

Wyatt: Ben de. İyi geceler.

* Portakal suyu ve votkayla yapılan bir kokteyl. (.n.)

Wyatt

Wyatt'ın lisedeki ilk yılı dolu dolu geçmişti. Günde iki saatini müzik bölümünde geçiriyordu ve soğuk suyu teninde hissetmek için yüzme takımına katılmıştı. Onu yavaş da olsa daha iyi bir okur yapacak kelimelerin şifresini çözmeye yönelik stratejiler öğreniyordu. Üstelik bir kız arkadaşı da vardı. Pek resmi olmasa da Sam neredeyse her gün hayatındaydı ve bu aralarındaki şeyin bir potansiyeli olduğunu gösteriyordu.

Mayıs ayının sonunda Pope ailesi Saltaire Lane'deki garaj yoluna yanaştıklarında Sam ön bahçedeydi. On altı yaşındaydı, kısa bir şortla kolsuz bir bluz giymişti ve ayakları çıplaktı. Saçları daha uzundu ve at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Sadece birkaç saç teli almnın önündeydi ve Wyatt bunun kasıtlı olup olmadığını merak etti.

Marion, Frank, Michael ve son olarak Wyatt arabadan inerken Sam onları selamlayıp el salladı.

“Epey büyümüşsün Sam,” dedi Frank.

“Bu çok ürkütücü,” dedi Michael, iki valiz alıp eve doğru giderken.

Marion, Sam'e sarıldı. "Onu dinleme. Burada olduğum için çok mutluyum, harika bir yaz geçireceğiz." Marion eve girdiğinde ön bahçede sadece Wyatt ve Sam kalmıştı. Aralarında bir buçuk metre vardı ki bin metre varmış gibi hissettiriyordu.

"O zaman, selam," diye girdi lafa Sam. "Neden böyle tuhaf davranıyoruz?"

Wyatt güldü. Sam'in bunu söyleyeceğine her zaman kalıbını basardı. "Bilmiyorum, gerçek hayatta olmaya alışkın olmadığımızdan mı acaba? Farklı görünüyorsun."

Sam önce kendine, sonra Wyatt'a baktı. "Sen de öyle, ama iyi anlamda."

Wyatt, "Ben de iyi anlamda söyledim Sam," dedi. Frank içeriden seslendi, havuz kapağının açılmasıyla ilgili bir şeyler söylüyordu. "Sonra görüşürüz," dedi ve bunun kulağa hoş gelmesini umdu.

HOLLOWAY'LER POPE'LARI arka verandada barbekü yapmaya davet etti. Wyatt orada daha önce onlarca kez yemek yemişti ve her şey usulüne göre ilerlerdi. Bill proteinleri kızartır ve Laurel ise bir çeşit kremalı karbonhidrat ve salata servis ederdi. Masanın üzerinde her zaman bir sepet ekmek ve kolay sürülsün diye oda sıcaklığında bir parça tereyağı bulunurdu. Wyatt tüm çocukluğu boyunca Holloway'lerin evinde işlerin ne kadar kolay olduğuna hayret etmişti. Tereyağını yumuşaması için dışarıda bırakmayı kim düşünürdü ki? Wyatt'ın annesi yemek yapmayı sevmezdi ve çoğunlukla ısıtıp sunabileceği şeyler yapardı. Frank bunu çok tuzlu ve dengesiz bulurdu. Sadece yemeğin ne kadar kötü olduğunu konuştukları akşamlar geçirirlerdi.

Hep birlikte oldukları için yazın resmi olarak ilk gecesiydi. Masa mum ışığıyla parlıyordu ve yemekte biftek, makarna, peynir ve roka salatası vardı. Her zamanki gibi çocuklar masanın bir ucunda oturmuştu ama bu yıl sanki neredeyse hepsi artık birer yetişkin olmuştu. Travis ve Michael on dokuz yaşındaydı. Travis,

Trinity Üniversitesi'ndeki ilk yılını yeni bitirmişti. Michael ise Miami Üniversitesi'ne gidiyordu. Wyatt on yedi yaşındaydı. Bill ona bir kadeh şarap ikram etti. Bu yetişkinliğe geçiş törenini ya da bu geceye dair herhangi bir şeyi asla unutmayacaktı.

Sam ve Wyatt masada yan yana oturuyorlardı; gerekmedikçe, birbirlerine bakmak zorunda olmamaktan dolayı rahatlardı. Birbirlerine döndüklerinde o kadar yakındılar ki hemen bakışlarını başka tarafa çevirdiler. Wyatt'ın omzu ara sıra Sam'inkine değiyordu. Sonunda omzunun Sam'in omzuna yaslanmasına izin verdi. Bill masada sorular soruyordu: Frank'in bu kış golf maçı nasıldı? Marion, bahçesine gelen yengeçler konusunda ne yapacaktı? Michael yunuslar hakkında ne düşünüyordu? Sıra Wyatt'a geldiğinde ise konu elbette üniversiteyle ilgiliydi.

"Gerçekten emin değilim," dedi. "Los Angeles'a gidip müzik sektöründe çalışmak istiyorum."

"Yani USC' gibi mi? Ya da UCLA'?" diye sordu Bill. Masum bir soruydu ama Wyatt o anda ailesinin onun öğrenme güçlüğünden en yakın arkadaşlarına bahsetmediğini anladı.

"Oralarda bir yerlerde." Wyatt, tatlıya bağlarken yaptığı gibi masaya gülümsedi.

Marion konuyu değiştirmek için atladı. "Pekâlâ, o ağaç evini temizlemeden ya da yıkmadan hiçbir yere gitmiyorsun."

Frank, "Cesedimi çiğnersin," dedi. "Yani eğer yıkacaksanız demek istedim."

AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA dört çocuk gece yüzmek için okyanusa koştu. Ay alçalmıştı ve suyun üzerinde uzun beyaz bir şerit oluşturmuştu. Wyatt, bacaklarından yükselen suyun nefis soğğunun tadını çıkarmakla kırmızı bikinisiyle Sam'e bakmamaya çalışmak arasında kalmıştı. Geçen yaz da bikini giymişti ama o bir şekilde daha sportifti. Bu seferkinin kalçasında ve

* Güney Kaliforniya Üniversitesi. (ç.n.)

** Kaliforniya Üniversitesi (ç.n.)

sırtında gerçek ipler vardı. Suda dalgalanan bu iplerden birini çekip tüm o kumaşın uçup gitmesini izleme daveti onu büyülemişti.

Okyanustan çıktıklarında Michael ve Travis esrar içmek için sahile indiler. Wyatt, işlerin bu şekilde ilerleyip ilerlemediğini ve gelecek yaz Sam'le birlikte esrar içmeye başlayıp başlamayacağını merak etti. Sam'in esrar içmesi fikrinden hoşlanmamıştı.

Wyatt ve Sam havlularına sarılı bir şekilde kumların üzerine oturup onların gidişini izlediler.

"Ezikler," dedi Sam.

"Gerçekten," dedi Wyatt.

"Yani artık gerçekten birlikte olduğumuza göre bana söyleyecek pek fazla şeyin yok gibi görünüyor. Hâlâ arkadaşız, değil mi?" Kumlara bakıp eliyle bir daire çiziyordu. Ay ışığı yüzünü öyle bir aydınlatmıştı ki burnundaki çillerin her birini görebiliyordu. Kirpiklerinde ufak birkaç kum tanesi vardı. Başını kaldırıp ona baktı. "Değil mi?"

"Elbette arkadaşız. Garip mi davranıyorum? Sanırım sana alışmam gerekiyor."

"Bana alışık değil misin? Neredeyse tüm hayatın boyunca beni tanıyordun."

Wyatt, *o kırmızı ipi nasıl kullanmak istediğime alışmam gerek diye söylemedi. Dudaklarına dokunmaya ihtiyacım olmasına alışkınım.* Sam ufaktan reddedilmiş gibi davranıyordu ve Wyatt'ın bunu düzeltecek özgüveni yoktu. Kendini kontrol etmekte yetersiz hissediyordu, sanki nasıl hissettiğini gösterirse her ikisini de boğacakmış gibi geliyordu.

GÜNÜMÜZ

11

Jack hâlâ okuyordu. Ben daha ilk bölümü bitirmeden tüm kitabı bitirmesi mümkün gibiydi. Bu beni endişelendirmedi çünkü Jack garajda kaldığı akşam geç saatlere kadar okuyup arayı kapatabilirdim. Böyle kitap okumanın beni temkinli hissettirmesi hoşuma gidiyordu, sanki her sayfada kelimeleri kavramak için tüm dikkatimi vermem gerekiyormuş gibiydi. Bir nevi kasların iyi çalışması için zorlanmasına benziyordu.

Çocuklar sahilde kumdan kaleler yapıyor, gençler ise havluların üzerine uzanmış denizin hafiften dalgalanmasını bekliyorlardı. Wyatt ise ağaç evinde gitar çalıyordu. Herkes on dört yıl sonra bu sahilde yeniden bir araya gelmişti ve farklı olan tek şey bendim.

Gracie, muhtemelen yüz yıl önce benim olan sarı bir mayoyla yanıma koştu. “Sammy, hadi yüzmeye gidelim.” Daha cevap veremeden elimi tuttu ve beni sandalyemden kaldırdı. “Sahile gidiyoruz, mayonu giy.” Gracie elleri belinde, benim bu beceriksizliğim karşısında çileden çıkmışa benziyordu.

“Tamam,” dedim ve Gracie penceremden acele etmem için bağırırken üstümü değiştirmek için yukarı çıktım. Sesindeki aciliyet bana, plaja gidilecek bir günün ne kadar heyecanlı olduğunu ve bir saniyesini bile boşa harcamak istemediğim zamanları hatırlattı.

Hazırlanıp döndüğümde elimi tuttu ve Wyatt’ı ilk kez öptüğüm kum tepelerinin arasından yürüdük. “Onunla konuşacak mısın?” Gracie ağaç evini işaret ederek sordu.

“Bilerek değil,” dedim. “Ne zamandır burada?”

“Bir ay kadar.”

“Bir aydır burada mı? Evsiz falan mı yoksa?”

“Öyle görünmüyor.”

Sıcak kumların üzerinden güçlkle ilerledik ve Gracie’den birkaç yaş büyük kızlarla dolu bir havlu adasının yanından geçtik. Yüksek sesli kahkahaları ve çok küçük bikinileriyle pek ilgilenmedim. On iki yaşındayken hâlâ şort ve yüzme takımı giydiğimi, abimle takılmaya çalıştığımı ve benden büyük kızlara sanki yakalanmak üzere olduğum egzotik bir hastalıkmiş gibi baktığım zamanları hatırlamaya çalıştım.

Havlum serdim, güneş gözlüklerimi örtüye sarıp hepsini şapkamla kapattım. Gracie çoktan suya koşmuştu. Onu takip ettim. Ayaklarım ıslanmıştı, dalgalar geri çekilip baldırlarıma doğru hızla yükseliyordu. Gracie’nin boyunu geçen yere doğru yürüdüm ve birdenbire on iki yaşına döndüm. Hafif, serbest ve özgür. Dalgaların ötesinde, Gracie’yle sırtüstü yatarak süzıldük. Hâlâ hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşündüğünüz o saf tavırla, bilinçsizce elime uzandı.

Gracie güçlü bir yüzücüydü ve bundan kendime pay çıkarmayı seviyordum. Üniversiteye başladığımda henüz iki yaşındaydı ve onu YMCA’da yüzme derslerine götürüyordum. Diğer anneler bana endişeyle ve biraz da korkuyla bakmışlardı. Günün sonunda parmağında yüzük olmayan ve kucağında iki yaşında bir

çocuk taşıyan bir ergendim. *Burada görülecek bir şey yok*, demek isterdim her seferinde, *o sadece bana duygusal destek sağlayan küçük bir çocuk*. Dr. Judy iyileşeceğime dair bana güvence vermişti ama Wyatt'la ayrıldıktan sonra beni kendime getiren tek şey Gracie olmuştu. Suyun içinde onu tutmak. Serendipity'ye, büyük boy dondurma yemeye gitmek. Eski yatak odamı safariye çevirip Sharpie kalemle pijamalarımızı leopar desenine boyamak. Gracie'nin bu filtrelenmemiş neşesi hap haline gelmeliydi.

Ufuk boyunca güneye, uzuvlarım jöleye dönene ve ona durması için seslenene kadar, koya doğru yüzdük. Evden yaklaşık iki yüz metre ötede sudan çıkarken "Ablam yaşlı bir kadın," diye güldü.

"Bir nevi," dedim nefesimi düzene sokup saçlarımı sallarken. Kıyı boyunca yürürken havlunun nerede olduğunu bile göremiyordum. En son ne zaman mayoyla dolaştığımı, güneşin cildimdeki tuzu ve kumu kuruttuğunu hatırlamıyordum. "Belki de seninle daha çok takılmalıyım."

"Burada daha çok vakit geçirmeliyiz," dedi. "Jack bile burayı beğenmiş gibi görünüyor, değil mi?"

Cevap vermedim çünkü havlunun yanında sörf tahtasını kuma saplamış biri vardı. Durdum. Ya da ayaklarım durdu. Durmak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Ama Gracie ona doğru koşuyordu. Wyatt elini kaldırıp salladı. Bir yetişkin olmam gerektiğini biliyordum. On üç yaz geçmişti.

Yürümeye başladım ve yumuşak kumda mayoyla yürümenin ne kadar tuhaf olduğunun her zamankinden daha fazla farkına vardım. Kumda bata çıka yürürken tüm vücudunuzun korkunç gün ışığında her açıdan ifşa olması diye bir gerçek vardı. Balayı için aldığım yeni bikiniler eskimesin diye çocukken giydiğim kırmızı, üçgen üstlü, alt kısmı bağcıklı bir bikini seçmiştim. Böylesine dandik bir kumaştan yapılmış bir bikiniden ne bekleyebilirdim ki? Beni bu ana getiren tüm kötü kararlar arasında

şüphesiz en kötüsü, otuz yaşındaki vücudumu ergenliğimin biki-
nisine sokarak Wyatt'a yaklaşmama neden oldu.

Wyatt sanki hiçbir şey yokmuş gibi, "Hey, Sam-I-Am," dedi. Sesi, radyoda ilk birkaç notasıyla sizi geçmişe götüren bir şarkı gibiydi. Tam göğsümden vücudumun her yerine yayıldı. Elim, oradaki dudaklarının verdiği hissin anısını silmek için boynuma doğru gitti.

"Selam," dedim. Bronzlaşmıştı. Saçları kahverenginin biraz daha koyu bir tonuydu. Uzundu ve sanki parmaklarla geriye doğru taranmış gibi arkaya doğru yatıktı. Gülümseyince gözle-
rinin yanındaki kaz ayaklarını gördüm. Kendi aptallığım karşı-
sında biraz da şaşkına dönerek bakmaya devam ettim. Aklımda kalan Wyatt hâlâ on yedi yaşındaydı. Sahilde yanımda oturan ve dalgaları izleyen. Sonraki resimde on sekiz yaşında ve aktif olarak aramalarımın cevap vermeyen bir Wyatt vardı. İşte tam o zamanlarda izini kaybetmiştim. Ve şimdi karşımdaydı. Daha belirgin bir çene çizgisi ve yapılı bir halde, otuz bir yaşında. Wyatt tabii ki büyümüştü.

Mayosu yeni gibi görünüyordu, ki bu her şeyi tamamen yanlış bir hale getiriyordu çünkü yoluna devam eden bendim. İçimdeki ergen için Wyatt'ın hayatıma devam ettiğimi bilmesi kritik önem taşıyordu. Bir şekilde konuyu yatırım yaptığımı getirebilseydim, yapardım.

"Şey, duyduğuma göre burada evlenecekmişsin," dedi.

"Belki," dedim. "Ya da Connecticut'ta. Daha karar vermedik. Jack ve ben. Nişanlım. Jack." *Tanrı aşkına, durmam lazım.*

"Şanslı adammış," dedi. Wyatt da şanslıydı ama beni terk etmişti. Jack'in ne kadar şanslı olduğunu nasıl düşünebilirdi?

"Öyle," dedim. "Ağaç ev için biraz fazla yaşlı değil misin?"

Kollarımı nereye koyacağımı bilmiyordum. Mümkün olan her yeri deniyor gibi görünüyorlardı. Ellerim kalçamda, kollarım göğsümde, sonrasında yine ellerim arkamda kenetlenmişti.

Sanki Macarena dansının kendime ait versiyonunu yapıyor gibiydim.

Wyatt, Gracie'ye baktı. "Pek de değil."

"Yukarı çıkıp görmelisin," dedi Gracie. "Gerçekten müthiş."

"Gördüm," dedim ve yüzümün ısındığını hissettim. "Dönmeliyiz. Güneş yanığı oluyorum." Pareomu vücuduma sararken Wyatt'ı gördüğüm anda bunu yapmadığım için kendime hayret ettim. "Seni görmek güzeldi. Haydi, Gracie."

VERANDAYA DÖNDÜĞÜMÜZDE annem sanki bizi izliyormuş gibi korkulukların üzerine eğilmişti. Bana baktığında kafamı salladım. *Hayır, endişelenme, ben iyiyim. Hayır, bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Hayır, lisede kalbimi kıran çocuğa hâlâ âşık değilim.*

Jack başını kitabından kaldırmadı. Şezlongda yanına kıvrılıp kolunu vücuduma doladım ve başımı göğsüne yasladım. Jack'in vücudu, bakımlı ve süper sigortalı bir ev gibi sağlam hissi veriyordu.

"Güneş yanığı oluyorsun," dedi geri çekilirken.

"Bulaşıcı değil," dedim.

"Komik değil, sabah da böyle çıktın ve burnunda çiller çıkmaya başlamış bile."

Şapkamı taktım ve Jack nefes verdi. Başımı tekrar göğsüne yasladım. Çok daha iyi bir yere gelmiştim.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Pazar sabahı Eleanor'dan gelen oldukça resmi bir e-postayla uyandım. Yönetim, istihdam durumumu gözden geçirdiği için bir hafta izinliydim. Ofisten bildirilene kadar ofise gitmeyecektim. Eleanor sadece patronum değil, aynı zamanda arkadaşımdaydı. Birlikte içmeye gidip manikür yaptırmışlığımız vardı. Hangi çocuğunun süt ürünleri yemediğini, hangisinin Epipen'e⁴ ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ve şimdi, bu e-postayı okurken kendimi gerçekten bir ceset gibi hissediyordum.

Yine de yarın sabah dönebilirdik. Üç günümüzü tamamlamıştık. Ama şehre dönmemenin verdiği ufak bir rahatlık hissi gelmişti. Okyanusta daha fazla yüzebilir, Jack'e Starfish Plajı'nı gösterebilirdim. Jack burada mutlu ve rahat görünüyordu. Neden bu kadar korktuğumu bilmiyordum. Wyatt olmasaydı burası evli bir çift olarak geri dönebileceğimiz bir yer olur muydu diye merak ettim. Çocuklarımız gün boyu suya girip çıkardı.

⁴ Epipen, şiddetli alerjisi olan hastaların anafilaksiye (solunum yollarında şişme ile tıkanmaya bağlı olarak bilinç kaybı, hatta ölüme kadar gidebilen ekstrem reaksiyona) girmesini önleyen ilaçlı kalem şeklinde bir şırıngadır. (ç.n.)

Birkaç gün daha kalacağımızı söylediğimde annem bana karşı zafer kazanmış gibi davrandı. “Biliyordum,” dedi. Tam olarak neyi bildiğinden emin değildim. Jack iki gündür spor salonuna gitmediği için Old Sloop Hanı’na olan ziyaretimizi ertelemeye karar verdik. Benim için sorun değildi, nasılsa çok zamanımız vardı. Arka verandaya geldiğinde annem ve büyükannemle oturuyorduk.

“Dünü telafi etmek için bugün hem bacak hem de itme hareketlerini birleştireceğim,” dedi. “Kasabada yemek yer miyiz?”

“Olur,” dedim. “Öğlen Chippy’de buluşalım.”

“Unutmazsın, değil mi?”

Hafifçe vurdum. “Hayır, aç olacağım için midem hatırlatacaktır.”

Kafamın üstünü öptü. Gidişini izlerken sanki futbol takımının kaptanıyla çıkıyormuşum gibi tanıdık bir sıcaklık hissettim.

“Öğle yemeğini neden unutasın ki?” diye sordu annem.

“Sadece dalga geçiyor. Son zamanlarda birkaç şeyi unuttum. Balo dansı derslerimiz gibi.”

“Balo dansı mı?” diye sordu büyükannem. “Sen kimsin?”

Annem güldü. “Düğün için. Vals yapabilen gelin ve damat görmek güzel.”

“Kesinlikle. Ama işe daldım ve tamamen unuttum. İki hafta üst üste.”

Büyükanne gözlerini kısarak bana baktı. “İlginç.”

“Pek sayılmaz. Düğünüm yaklaşıyor ve hâlâ hiçbir şey planlanmadı. Oldukça yoğun bir işim var. Yani bir şeylerin gözden kaçması normal.”

“Başka neyi unuttun?” diye sordu büyükannem, Dr. Judy’yi hatırlatan bir ses tonuyla.

Omuz silktim. İşyerinde çenemi kapalı tutmayı unutmaktan başka bir şey düşünemedim.

“Hiçbir şey.”

“Bir noktada vals yapmak istemediğın gerçeğini göz önünde bulundurmak isteyebilirsin,” dedi büyükannem.

Annem lafa girdi. “Anne, bu çok saçma. Her gelin vals yapmak ister.” Muhtemelen doğruydu. Jack ve benim dans pistinde bir-iki-üç, bir-iki-üç adımlarıyla mükemmel bir şekilde hareket etme fikri hoşuma gidiyordu. Her şeyin koreografisi olsaydı hayat ne kadar kolay olurdu diye düşünemedim. Büyükannem, “Üçümüz arasında yaşlı dedikleri kişinin ben olması inanılmaz,” dedi.

“Laurel?” Çitin diğeri tarafından Wyatt’ın sesi geldi.

“Buradayız,” diye cevap verdi annem. Ve işte oradaydı. Kum tepelerinin arasından gelip verandanın merdivenlerini çıkıyordu.

Pareomu pek de bronz olmayan kalçalarımın üzerine çektim ve orada olmayan güneş gözlüklerine uzandım. Annemin gördüğünü biliyordum.

Döşemeye çıkıp etrafına baktı. “Vay be, gelmeyeli epey bir olmuş.”

“Yani, seni özledik,” dedi annem. Hain. “Sana biraz soğuk çay getireyim mi?” Soğuk çay. Tüm olanlardan sonra. Oturup soğuk çay içecektik.

“Teşekkür ederim ama kalamam. Festival hazırlıklarına yardım etmek için Owl Barn’a gidiyorum ve annemin arabasını muayeneye götürmem gerekti. Travis’in arabasını alacaktım ama anahtarlarını bulamıyorum.” Wyatt’ı hâlâ müzisyen olma hevesinde ve ödünç araba kullanan biri olarak görmek hafif acı vericiydi. Arabam olduğundan değil ama Wyatt’m bir arabası olması gerektiğini düşünüyordum.

Annem, “Ah, mutfakta, lavabonun yanındaki kâsedeydi,” dedi.

“Teşekkürler,” dedi Wyatt anneme. “Anahtarları sonra bırakacağım.”

Büyükannem çayından bir yudum aldı. Annem güneş şapkasının kenarını geriye katladı. Wyatt bana bakıyordu.

“Ne?” dediğimi duydum.

Gölümsedi. Gözlerindeki çizgiler yeni olabılırdi ama o yumuşak gülümsemesi hâlâ aynıydı.

“Hiç. Gerçekten çok uzun zaman oldu. Ve ne kadar değıştiğine karar vermeye çalışıyorum.”

Keşke güneş gözlüklerimi taksaydım diye geçirdim içimden. “Sana zaman kazandırayım. Her bakımdan değıştim.” “Sanmıyorum,” dedi ve evime doğru yürüdü.

BİR ZAMANLAR

13

Wyatt

Wyatt'ın evinin orada büyük dalgalar olmazdı. Yine de sabahın geç saatlerinde birkaç dalganın üzerine çıkmayı severdi. O kadar uzun süredir sörf yapıyordu ki sörf tahtası neredeyse bir uzvu haline gelmişti ve her yeni dalgayla rahatlıyordu. Hayatının büyük bir kısım imkânsız gibi gelen şeylerle doluydu; okumak, matematik, hatta ailesiyle huzur içinde yaşamak. Suda olmak tamamen doğal bir duyguydu. Tüm hayatının kolay ve anlamlı gelen şeylerle dolu olup olamayacağını merak ediyordu. Sörf yapmak, gitar çalmak. Sam.

Sudan çıktığında Sam'i büyük bir grubun ortasında gülerken buldu. Sam'in gülüşünde Wyatt'ın durup onu izlemek istemesine neden olan bir şey vardı. Az önce söylediği bir şeye dikkat çekmek için ya da etrafındaki insanlar gülüyor diye gülmüyordu. Gülüyordu çünkü ortada gerçekten komik bir şey vardı. O kadar komikti ki yüzünü buruşturup omuzlarını salladı. Sam kendini kahkahalarına teslim edebilen bir insandı ve Wyatt durup onu izlerken bunun en sevdiği şey olabileceğini düşündü.

Sam kafasını çevirince Wyatt'la göz göze geldi. Birkaç çocuk dönüp baktığında onun tahtayla ıslanmış halde orada durdu-

ğunu gördü. Bir şey söylemesi gerekiyordu çünkü aksi takdirde orada durup bakan bir çocuktan başka bir şey olmayacaktı.

“Sana sörf yapmayı öğreteceğim,” dedi.

Sam ayağa fırladı. “Tamam. Travis’in tahtasını alayım,” dedi, sanki bu zaten planladıkları bir şeymiş gibi.

Suya girdiklerinde Sam yanında kürek çekti. “Bu biraz zormuş,” dedi kendini suya doğru iterek.

“Alışırısın,” dedi Wyatt ve öne doğru ilerledi. Küçük dalgaların üzerinde tamamen hareketsiz kalana kadar kürek çektiler.

Tahtaların üzerinde yüzüstü yattılar. Wyatt, birbirlerinden ayrılmamaları için Sam’in tahtasına tutunmak için uzandı. Bu devasa alanda, o depo dolabında saklandıkları günden ya da Travis’in odasına giden dar merdivenlerde onun yanından geçtiği zamankinden bile çok daha yoğun bir yakınlık vardı. O kadar yakın değillerdi belki ama son derece yalnızdılar. Dalga olmadığı için suyun üstünde süzülüyorlardı.

“Şarkı mı yazıyorsun?” diye sordu Sam tahtasına su dökerken.

“Neredeyse sürekli.”

“Ne hakkında?”

“En çok ne düşünüyorsam onun hakkında.”

“En çok neyi düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum Sam.” Telaşlanmıştı. Düşündüğü şey oydu. Gülümsemesi, boynunun omzuna doğru kıvrıldığı nokta. Ona dokunmak istemesi ama işleri tuhaflaştırıp onu kaybetme riskini göze almak istememesi. “Çoğu zaman aptalca şeyler. Eğer iyi bir şey yazarsam sana çalarım.”

“Tamam, Tanrım.” Sam ona su sıçrattı. “Bana gerçekten sörf yapmayı mı öğreteceksin?”

“Gerçekten öğrenmek istiyor musun?” Sam’le suda yalnız kalmayı seviyordu ve eğer onu sörf yapmaya ikna edebilirse, bunu her zaman yapabilirlerdi.

“Hayır,” dedi Sam.

“Evet istiyorsun.”

Sam güldü. “Sörf yapabilmek isterdim, eğlenceli görünüyor. Ama bu şeyin üzerinde durup yüzlerce kez yüzüstü düşmeye çalışmayacağım.”

“Senden harika bir sörfçü olurdu.”

“Sıçrayıp hareket halindeki bir fiberglas parçasının üzerine inebileceğimi düşündüğün için mi?”

“Evet.”

Sam ufka ve sonrasında sahildeki çocuklara baktı. “Eğer gerçekten öyle düşünüyorsan...”

“Sana burada ders veremem, özellikle de dalgalar olmadan. Sağlam bir zeminde başlayacağız ve sana tahtada ayağa kalkmayı öğreteceğim. Yarın sabah sekizde sahilde buluşalım.”

Sörf yapmak imkânsızdı. İmkânsız, sinir bozucu ve gereksiz. Neden sadece yüzmüyorduk ki? Antrenmana kumda başlamışlardı ve iki dersten sonra Sam ayağa kalkma hareketinde ustalaştı. Ancak sudayken değişkenler ona fazla geliyordu. Tam mükemmel bir şekilde ayağa kalkmışken suyun en küçük bir hareketi bile dengesini kaybetmesine yetiyordu.

“Yapamıyorum,” dedi tahtayı kendine doğru çekip üzerine tırmanırken.

“Elbette yapabilirsin.”

“Su hareket etmeye devam ediyor.”

“Su her zaman hareket eder Sam. Ayağa kalk.”

Her sabah buluşuyorlardı ve Sam elinden geleni yapıyordu.

Tahtasına oturup Wyatt’ın sanki çok kolaymış gibi dalgaların üzerinden ilerlemesini izlerdi. Pek hoş olmayan bir düşüşün ardından Sam, ıslak saçlarını örerek tahtaya oturdu ve “Pes ediyorum. Okyanus kazandı,” dedi. Wyatt güldü. “Senin sorunun bu işte. Sanki okyanusla yarışıyormuşsun gibi bir havan var. Bu bir kazan/kaybet olayı değil. İşbirliği yapmak için okyanusa uyum sağlaman gerekiyor gibi düşünmelisin.”

“Aman Tanrım, dur,” dedi Sam.

“Çok da çabalamıyormuşsun gibi bir dalgayı yakalamaya çalış. Ayağa kalk ve düşmeye tamamen istekli ol. Yani, zaten ıslaksın, değil mi?”

Sam onun haklı olduğunu biliyordu. Yapmayı sevdiği her şeyi zorlamadan yapmıştı. Yavaş yavaş yüzücü olmuştu. Çizmeye başlarken aklında belli bir amaç yoktu. Kitapları açmış ve onların kendisini alıp götürmesine izin vermişti. Şimdiye kadar yaşadığı en eğlenceli anlar, bir fikri üzerinde düşünmeden harekete geçirdiği zamanlardı. Ancak sörf yapmaya çalışmak, yerçekimine hâkim olmaya çalışmak gibiydi. Dalgaları görünce ortaya çıkan duygulardan pek de gurur duymuyordu: güvensizlik, belirsizlik, korku. Wyatt’ın onu güçlü ve yetenekli, her zaman bayrağı ele geçirebilecek bir kız olarak düşünmesi hoşuna gidiyordu.

Ertesi sabah yedide sahile gitti. Evinin önüne küçük dalgalar vuruyordu ve kaybedecek bir şeyi olmadığını düşündü. Bir dalganın kıvrımı boyunca süzülmenin nasıl bir şey olduğunu hissetmek, sabit kalıp aynı zamanda dalganın onu gittiği yere götürmesine izin verecek kadar açık kalmak istiyordu. Ona bir şeyler oluyordu ve bu onu korkutuyordu, en çok da vücudunun Wyatt’ın yanında kendi kendine hareket etmesi gerçeği. Bunun kendisini ele geçirmesine izin vermek adına, yeterince açık olmayı o da istiyordu.

Su önce ayaklarına sonra dizlerine geldiğinde soğuktu. Kendini tamamen suya bıraktığındaysa her şey mükemmeldi. Vücudu ne yaptığını biliyordu. Dalgaların kırıldığı yere doğru kürek çekerek doğru dalganın ve cesaretinin aynı anda ortaya çıkmasını bekledi. Güneyden bir dalga oluşmaya başladığını görünce denemeye karar verdi. Kendini yukarı itti ve ayaklarının altındaki tahtayı hissetti. Altındaki hareketin iki yönlü olduğunu hayal etti. Sanki okyanus onu, o da okyanusu hareket ettiriyordu. Daha dalgaya bindiğini fark edemedi kendini suyun içinde buldu.

Nefes almak için sudan kafasını çıkarınca Wyatt'ın onu karşılamak için dalgalara doğru koştuğunu gördü. "Seni gördüm!" diye bağırdı Sam'e. Sanki ona sarılacakmış gibi kollarını uzattı ama hızla iki yanına bıraktı. Sam kendisini de şaşırtarak kollarını Wyatt'ın boynuna doladı. Wyatt da ona sarıldı. Islak vücuduna bastırılan sıcak ve kuruluk hissi şok ediciydi. Başkasının teninin kendi tenine değmesinin ona eriyormuş gibi hissettirebileceği hiç aklına gelmemişti. Cildi onunkine karşı o kadar yumuşaktı ki, acaba vücudu onunkiyle etkileşime girdiği için mi böylesine bir form aldı diye merak etti. Sarılmayı önce Wyatt bırakınca utandı. Sanki orada durup başından beri her şeyin bitmesini bekliyormuş gibiydi.

"Yani buraya gizlice gelip kendi kendine sörf yapmayı mı öğrettin?"

"Sanırım. Nasıl oldu bilmiyorum." Konuyu değiştirdiği için rahatlamıştı. Wyatt'a teninin ona nasıl hissettirdiğini sorabileceğinden korktu. Bilmek istiyordu.

"Haydi geri dönelim," dedi Wyatt. Tahtasına atladı ve kürek çekmeye başladı. Gülümsüyordu.

“Müthiş bir fikrim var, dedi Sam plajdaki çocuklara. “İşte başlıyoruz,” dedi Cayla.

Sam onu görmezden geldi. Bu gerçekten harika bir fikirdi. “Bu gece koyda kamp kuralım. Hepimiz. Uyku tulumları, S’mores* filan filan. Hava güzel. Sabah dalga olursa sörf bile yapabiliriz.”

Bu fikri herkes beğendi ve günbatımından önce sahilde buluşmaya karar verdiler. Böylece beraber yürüyüp hava kararmadan koya varacaklardı. Sam’in dışarıda uyumakla ilgili herhangi bir sorunu yoktu ama gece arkadaşlarıyla birlikte olma ve gökyüzünün aydınlanmasını izleme fikri ona yazı tamamen yeni bir seviyeye taşıdığı hissini verdi.

Sam ve Wyatt kendilerini sörf tahtaları ve uyku tulumlarıyla grubun önünde yürürken buldular. Wyatt göğüs hatlarını kapatmaya yetecek kadar yıkanmış bir Chicago Cubs** tişörtü giymişti. Sam bunu daha önce, Wyatt kamyonetin arka koltuğunda oturur-

* S’more, ABD ve Kanada’da popüler olan geleneksel bir gece kamp ateş tatlısıdır. Lokum ve iki adet graham krakeri veya çerez arasına yerleştirilmiş bir çikolata tabakasından oluşur. (ç.n.)

** Bir beyzbol takımı. (ç.n.)

ken de fark etmişti. Wyatt neredeyse günün yarısında tişörsüz gezerken, bu tişörtle dikkatini böyle dağıtabilmesi Sam'e tuhaf geldi. Wyatt hiçbir şey giymezken de güzel görünüyordu ama o tişörtün içindeyken müstehcen bir hale bürünüyordu.

Ağaçlığa geldiklerinde uyku tulumlarını yere bıraktılar. Sam ile Wyatt büyük ıhlamur ağacını çevreleyen kabukları görünce şaşırmış gibi yaptılar. Wyatt, "Hepsi tek bir dalga halinde gelmiş gibi görünüyor," dedi. Taşların oraya nasıl geldiği kimsenin pek de umurunda olmasa da ona katıldılar.

Güneş daha tam batmadan herkes günbatımını izlemek için koya dağıldı. Sam ıhlamur dallarının arasından turuncu gökyüzünün mora geçişini izlerken Wyatt'ın arkasında durduğunu hissetti. Arkasını döndü ve tişörtüne dokundu. Bu da düşünmediği başka bir şeydi. Sadece parmaklarının arasında kumaşı hissetmek istemişti. Tenine değdiği için hâlâ sıcak olan kısmını hissedebildiğini hayal etti. Karnına dokunmak istedi. İnsanların karınlarına öylece dokunamayacağını biliyordu ama şimdi tüm vücudu, parmak uçlarını Wyatt'ın karnının üzerinde gezdirmesini istiyordu. Bu onu korkuttu. Kafasını kaldırdınca Wyatt'ın onu izlediğini fark etti.

"Bu tişörtlere karşı bir zaafım var," dedi Sam. "Ve gerçekten Wyatt, ben şimdiye kadarki en tuhaf insanım."

Wyatt gülümsedi ve Sam güneşin batışını izlemek için arkasını döndü.

Wyatt annesine sörf yapmayı erken bitirip ağaç evini temizleyeceğini söyledi. Gelmelerinin üzerinden üç hafta geçmesine rağmen temizlik yapmamıştı. Yerler hâlâ son dokuz ayda doluşan ıslak ve çürümüş yapraklarla kaplıydı. Ama Sam’le sahilde otururken kafasında bir melodi belirmişti. Bunu besteleyebilir mi diye görmek için gitarının başına oturdu. Yavaşça çalmaya başladı ve kulağa doğru gelene kadar birkaç yeri düzeltti. Her notayı duyduğu gibi görebiliyordu da.

Sam ağaç eve çıkan ip merdivenlerin oraya geldiğinde bir şarkı şekillenmeye başlamıştı. Wyatt gülümsedi çünkü Sam sanki şarkının içine girivermiş gibi olmuştu. Paçaları kıvrılmış bir kot pantolon ve -biraz fazla kısa, hafiften göbeğini gösteren- beyaz bir tişört giymişti. Saçları dağınıktı ve duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Tişörtün üzerinden hafifçe omuzları görünüyordu. Bütün bunlar Wyatt için çok fazlaydı. Gitarını bıraktı ve ayağa kalktı.

“Pek de temizlikçi bir tip sayılmazsın, değil mi?” dedi Sam merdivenin sonuna geldiğinde. Wyatt’ın yanından geçip yerdeki süpürgeyi aldı.

“Dikkatim dağıldı,” dedi Wyatt süpürgeyi Sam’den almaya çalışırken.

Sam elleri birbirine değecek şekilde elini indirdi. Wyatt, Sam’in elinin verdiği hissi, tam da avuç içinin yumruğunun üstüne değdiği noktanın verdiği duyguyu çok seviyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Wyatt. Sesi çok cılız çıkmıştı. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca, süpürge’nin başında el ele tutuşarak durdular. Konuşmak için fazlasıyla yakındılar ama aynı zamanda yeterince yakın değillerdi de.

“Seni görmek istedim,” dedi Sam.

“Evet,” dedi Wyatt. Ay ışığı odayı aydınlatıyordu ve aralarındaki hava iyice yoğunlaşmıştı. Onu öpmek bir riskti ama belki de öpmemek daha büyük bir riskti. Bir şeyi bu kadar istemek can acıtıyordu. Dudaklarını onunkilere değdirmek için kımıldamasına bile gerek kalmadı ve emin olmak için orada oyalandı. Sam de onu öptü ve kollarını boynuna doladı. Bundan sonra aralarında bir şey devreye girdi. Bu adımı da attıktan sonra ileriye giden tek bir yol kalmış gibiydi. Wyatt bu öpücüğü zihninde binlerce kez prova etmişti. Ama Sam’in dudaklarının tuzlu-tatlı tadına ve vücudunu Sam’in vücuduna bastırışına hazırlıklı değildi. Elleri her yerdeydi -saçlarında, boynunda, kalçalarında- sanki bu Sam’in her yerine dokunmak için tek şansymış gibiydi.

Nemli yaprakların üzerine uzandıklarında Sam,

“Yavaşlamamız gerek,” dedi.

“Öyle mi?” Wyatt durmadı.

“Önümüzde koca bir yaz var.”

Sonsuza kadar istiyorum, diye düşündü Wyatt.

“Sanırım artık gerçekten eve gitmeliyim,” dedi Sam, çünkü söylenecek en mantıklı şey buydu. Nefes nefese kalmıştı ve söylediklerinde ciddi olmadığını biliyordu. Wyatt’ı o kadar uzun süre öptüğü için kendini sarhoş gibi hissediyordu. Sadece ellerini Wyatt’ın kollarında gezdirebilmek ve nefesini boynunda hissetmek bile ip merdivenden inecek gücü bulup bulamayacağını merak etmesine neden oldu.

“Gitme,” dedi Wyatt onu tekrar öperek. “Ya da git, bilmiyorum. Sadece geri dönmeni istiyorum.”

Sam güldü. “Geri geleceğim.”

Sam nihayet eve gittiğinde uyuyamadı. Ona mesaj atmak istiyordu ama tüm bunlardan sonra ne söyleyeceğini düşünemedi.

Karalama defterini çıkardı ve çizmeye başladı. Aklında Wyatt’ın o gece erken saatlerde ağaç evde oturmuş gitar çalarkenki görüntüsü vardı. Daha önce duymadığı bir şarkıydı ve kum tepelerinden ip merdivene kadar onu takip etmişti. Geri dönüp onu şarkısıyla baş başa bıraksa mı diye düşünmüştü ama onu görmek istemişti. İp merdivenin üçüncü basamağındayken, Wyatt onu görmüş ama çalmaya devam etmişti. Kendini tamamen müziğine kaptırıp aynı zamanda ona gülümsediği bir andı. Sanki onu tamamen içine almış gibiydi.

GÜNÜMÜZ

18

Pazartesi günü Jack, Old Sloop Han'ına görmeye gitmeden önce koşuya çıktı. Sanki özel bir günmüş gibi ben de gelin olduğum belli olsun diye yazlık bir elbise giydim. Ki öyleydi de. Odamın penceresinden babama baktım. Elini açık kapağa dayamış, eski Vosvos'unun motoruna bakıyordu. Her yıl bu araba için paralar harcasa da sonu hep hayal kırıklığı oluyordu. Gök mavisi renginin ve çamurluğun kıvrımının orijinal *Current* tablosuna ilham verdiğini iddia ederdi. Sanırım sadece elden çıkarmak istemiyordu.

Wyatt çitin arkasından belirdi. Bir an bizi ayrı tutma görevini gerçekten yerine getirmiyorsa bu çitin ne işe yaradığını düşündüm. Alet çantasını yere koyup başını kaportanın altına soktu. Babamla ne konuştuklarını merak ediyordum ama pencereyi açarak dikkatleri üzerime çekmek istemedim. İkisini böyle bir arada iki lafın belini kırarken düşünmek zordu. Wyatt bir şeyleri gösterip İngiliz anahtarını eline aldı. Babam onu dinlerken başıyla onayladı.

Koşudan dönen Jack de önümde oynayan cehennemden farksız sessiz filme katıldı. Babam onları tanıştırdı ve el sıkıştılar. Hayatımın iki aşkı da birbirlerinden çok farklıydı. Jack'in

her şeyi tasarım ürünüydü. Vücudu, en üst düzeyde zindelik için tasarlanmış özel bir spor salonu rejiminin sonucuydu. Saçları ensesinde aynı noktada duracak şekilde ayrılmış ve taranmıştı ve her üç haftada bir Altmış Sekizinci Caddedeki Pablo'ya kestirirdi. Kurtbağrı bitkisinin insan versiyonu gibiydi.

Wyatt arabaya doğru eğilmiş, çalışıyordu. Beyzbol şapkasını arkadan takmıştı. Çıkardığında saçlarının nasıl görüneceğini çok iyi biliyordum. Kollarındaki kaslar işlevsel bir şekilde gerildi. Sörf yapmaktan ve elleriyle çalışmaktan olsa gerek, formda görünüyordu.

Babam arabaya bindi, anahtarı çevirdi ve araba çalıştı. Kutlama gülümsemeleri ve sırt sıvazlamaları havada uçuştular. Babam önce Wyatt'a sonra da bir şeyler düşünen Jack'e baktı. Başını salladı ve bu tuhaf üçlü dağıldı.

"BABAN BU AKŞAMKİ gezimize Wyatt'ı da davet etti. Benim onaylamamı istiyor gibiydi, ben de tamam dedim," dedi Jack.

Old Sloop Hanı'nın otoparkına girdim ve cevap vermeden önce bir yer buldum. "Neden?"

"Bilmiyorum. Ne diyecektim ki? 'Çocukken nişanlımla çıktığın için gelemezsin' mi diyecektim? Ayrıca tekne de bir tamircinin olmasından zarar gelmez. Babanın araba tamirinden ne kadar anladığını gördüm."

"O bir tamirci değil," dedim. Neden böyle dedim bilmiyordum.

"Babanın arabasını tamir etti. Los Angeles'taki bir Shell istasyonunda hep böyle işler yaptığını söyledi."

Demek Wyatt bir benzin istasyonunda çalışıyordu. Olmak istediği yerden bu kadar uzakta olduğunu bilmek beni biraz üzdü. Wyatt'ın gitar çalmaktan başka bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim. Ve şimdi burada, hâlâ okyanusa bakıyor, para edecek bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Ama, her neyse. Sonuçta ben de verimlilik grafikleri yapıyorum ve benim de hayalim bu değildi. Çocukken hayalim sonsuza dek sahilde Wyatt'la olmaktı.

BİR ZAMANLAR

19

Wyatt

Daha iyi bir yaz olamazdı. Wyatt bunu Sam'i öptüğü anda anlamıştı. Her sabah uyandığında onu göreceğini ve ona dokunacağını biliyordu. Bundan daha güzel bir şey hayal edemiyordu. Sam haftanın beş günü sabahları kütüphanede çocuklarla ilgilenme işi bulmuştu. Bisikletiyle oraya gidiyor, masal saati, Yağ-Satarım-Bal-Satarım ve Kırmızı-Balık'tan sonra Wyatt onu sandviçlerle karşılıyordu. Sonra sahilin kuzey ucuna gidip iskelede sandviçlerini yiyorlardı. Bazı günler sörf tahtalarını Frank'in eski kamyonetinin arkasına atar ve Long Island'da dalga aramaya giderlerdi. Wyatt'ın Sam'i öpmekten daha çok sevdiği tek şey Sam'i okyanusta öpmektir. Sam'in ıslak vücudunu kendi vücudunda hissetmek ve onun tuzlu tadı en sevdiği yeni şeyler olmuştu.

Wyatt sabahları Auto Hop'ta çalışıyor, yağ değiştiriyor ve ara sıra motorları söküyordu. Bir arabanın sadece çalışmak için üretilmiş baştan aşağıya bir ünite olması fikri hoşuna gidiyordu. Krank milinin lastik kayışlara ve lastik kayışların da eksantrik miline bağlanmasının tek bir yolu vardı. Her seferinde mantıklı geliyordu. Çalışmadığı ya da Sam'le takılmadığı zamanlarda ise şarkı yazıyordu. Daha doğrusu, Sam'le birlikte olduğu süre bo-

yunca da şarkı yazıyordu, ama kafasından. Araba tamir ediyor, şarkı yazıyor, Sam'le görüşüyordu. Her şey mükemmeldi.

Sahildeki herkesin beraber olduklarını anlaması uzun sürmedi. Kasabadakiler de biliyordu. Chippy'nin Yeri'ndeki garsonlar her zamanki yerlerine oturduklarında birbirlerine gü-lümsüyorlardı. Ginnie'nin Fırın'ına girdiklerindeyse Ginnie elini kalbinin üzerine koyarak, "Ah, bu o tatlı genç çift!" demişti. Sam'in kütüphanedeki patronu onu dışarıda gördüğünde her zaman omzunun üzerinden, "Wyatt'ın burada!" diye seslenirdi. Bunun utanç verici olması gerektiğini biliyordu ama onun Wyatt'ı olmayı seviyordu.

Çoğu gün öğle yemeğinden sonra kendilerini sahilde buluyorlardı. Sam sörf yapıyor ya da oturup arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Wyatt da normal bir insan gibi davranmaya çalışırdı. Arkadaşlarıyla takılmaya ya da kalabalık bir grup içindeyken başkalarıyla da konuşmaya çalışıyordu ama her zaman kendini Sam'e geri dönmüş şekilde buluyordu. Geceleri şenlik ateşinin karşısında göz göze geldiklerinde ona gülümsemesini ve daha sonra onu görmek için gizlice ağaç eve geleceğini belli etmesini seviyordu.

Akşam yemeği çoğunlukla Holloway'lerin evinin terasında yeniyordu. Wyatt'ın ailesi haftada birkaç gün yemeğe davet ediliyordu. Gelirken yanlarında her zaman şarap ve ızgara yapılacak bir şeyler getirirlerdi. Güneşin okyanusun üzerinden battığı ve anne babasının dışarıda birbirlerine karşı kibar ve etraflarındakilere karşı cana yakın davranışlar sergilediği bu akşamlarda Wyatt, çok huzurlu hissederdi. Michael bile akşam yemeğine geldiğinde en iyi halini sergiliyor, Travis'le gülüyor ya da Bill'le spor hakkında sohbet ediyordu. Wyatt, ailesinin Holloway'lerin bir parçasıymış gibi hissetmesini seviyordu.

Temmuz ayının bir perşembe gününde Sam gece yarısı yatağında oturmuş Wyatt'ın ağaç evde yeni bir şarkı üzerinde çalışmasını dinliyordu. Onu öptüğü ilk geceden beri Wyatt'ı çiziyordu. Ağaç evde bacakları kenardan sarkıyor, suyun üzerindeki ay etrafı aydınlatıyordu. Bu çizimin sekiz farklı versiyonunu yapmıştı ve ağaç evin arka kısmının onun gözlerinde gördüğü derinlik kadar önemli olmadığını düşünmeye başlamıştı. O gözlere doğru çekilmek istiyordu. İlk çizimleri abartılıydı, ama bu en beğendiği olmuştu. Tüm resim basit çizgiler halinde çizilmişken gözlerini en ince ayrıntısına kadar özenle resmetmişti.

Sam ailesiyle akşam yemeği için şehre inmiş, ardından da sinemaya gitmişti; dört saat süren bu yolculuk Wyatt'ı yarına kadar göremeyeceği anlamına geliyordu. Günün erken saatlerinde onunla beraber Garnet Bay'e kadar arabayla gitmişlerdi. Lafta sörf yapacaklardı ama onun yerine kamyonetin arkasında öpüşmüşlerdi.

"İşte bu," diye fısıldamıştı Wyatt, Sam'in kulağına, vücudunun tüm ağırlığını onun üzerine verirken.

“Anlamadım?” diye sordu Sam.

“En sevdiğim ses. Sanki nefesini tutuyormuşsun gibi. En sevdiğim şey. Bunun hakkında bir şarkı yazacağım.”

“Benim en sevdiğim şey sensin,” dedi Sam ve bunun doğru olduğunu ve onun da bunu bildiğini bilmesine rağmen, kendini tamamen çıplak hissetti.

Wyatt onun gözlerinin içine bakabilmek için dirseğinin üzerine kalktı. “Seni seviyorum Sam,” diyene kadar sanki bir sonsuzluk geçmesi gerekti.

“Emin misin?” diye sordu Sam, çünkü bunu tekrar duymak istiyordu.

“Seni hayatım boyunca sevdiğime eminim. Ama şu anki gibi değil. Bu farklı.”

Sam yemekte konuşulan hiçbir şeyi duymadı. İzledikleri filmin çoğu sahnesini kaçırdı. Sabah işe gidecekti, bu da Wyatt’ı öğle yemeğine kadar göremeyeceği anlamına geliyordu. Bitirdiği çizimini kaptığı gibi aşağıya inip arka kapıdan çıkarak kum tepelerinin arasından ip merdivene doğru ilerledi. Bu süre ona inanılmaz derecede uzun geliyordu. Wyatt tam çizdiği yerdeydi, kaşları çatık ve bacakları sallanıyordu.

“Uyuyamadım,” dedi Wyatt’ın yanına oturken.

“Güzel,” dedi Wyatt ve Sam’ öptü.

“Bunu ben çizdim. Sana vermek istedim.”

Resmi ona uzattı ve incelerken onu izledi. “Tamamlanmış gibi görünmediğini biliyorum. Özel bir ifaden var, onu yakalamaya çalıştım. Başka şeyler çizerek odağı dağıtmak istemedim.”

“Bu inanılmaz,” dedi Wyatt.

Sam rahatlamış ve biraz da utanmış hissetti. “Hadi asalım,” dedi ve duvara saplanmış bir çivi gördü. “Burası olur mu?”

“Orada resim mahvolur,” dedi Wyatt. “Yarın çerçeve gibi bir şey alırız.”

Wyatt için önemli olan bir şey yapmak Sam'in hoşuna gitmişti. "Şuraya yapıştırayım. Mahvolursa başka bir tane daha yapabilirim. Hiçbir yere gitmiyorum."

Wyatt bunu duyunca gülümsedi ve kâğıdı çivinin üzerine bastırarak çizimin tepesinde küçük bir delik açtı. Ahşap tahta üzerindeki rustik görüntüsü hoşuna gitmişti.

Sam, Wyatt'm yanından geçti ve artık sırf bu yüzden orada olan beyaz örtü ve yastık yığınının üzerine uzandı. Wyatt da yanına uzandı ve onu kollarının arasına aldı. "Seni gerçekten seviyorum Sam."

Sam onun üzerinden yuvarlandı. "Ben de seni seviyorum. Şüphesiz." Wyatt'ı öptü ve vücudunu onunkine değdirmenin keyfini çıkardı. Önce onun gömleğini, sonra da kendininkini çıkardı. Üstünde hâlâ bikinisi vardı. Önce boynundaki, sonra da sırtındaki kırmızı ipi yavaşça çekerken Wyatt'ın yüzünü izledi. Bikinisini fırlatıp attı ve sonra ona doğru eğilerek çıplak göğsünün onun göğsünde yarattığı hissin tüm vücudunu sarmasına izin verdi. Wyatt onu öpünce titremeye başladı.

Wyatt parmaklarını Sam'in omurgasında gezdirdi.

"Tekrar söyle," dedi Sam boynuna doğru eğilirken.

"Seni seviyorum."

"Bunu bana hep söyle, tamam mı?"

"Söz veriyorum," dedi Wyatt. Onu tekrar öptü ve üzerine çıktı. Ellerini Sam'in vücudunun yanlarında gezdirdi. Sam onu orada tutmak için anında bacaklarını onun vücuduna doladı. Bunu ne kadar çok istediğini fark edince şaşırdı.

Sam parmaklarıyla Wyatt'm şortunu kavradı ve aşağı çekmeye başladı. Wyatt ellerini yakaladı ve göğsüne doğru çekti. "Sam, burada ne yapıyoruz?"

"İstiyorum," dedi Sam.

"Emin misin?"

"Bu benim en emin olduğum şey."

Geriye dönüp baktığında Sam, o gece bekâretlerini kaybetmelerinden daha doğal bir şey düşünemiyordu. Hiçbir deneyim iddiası yoktu. Wyatt'ın gitar kılıfına sakladığı prezervatif kutusunda hiçbir gariplik yoktu. Wyatt okyanus gibiydi ve vücudu tam olarak ne yapacağını biliyordu. Daha sonra ay ışığının altında uzandıklarında Wyatt ona, "Sam, benim," diye fısıldadı. Sam o anda ne demek istediğini bildiğini düşündü.

Wyatt

Wyatt ne kadar mutlu olduğunu düşünüp duruyordu. Daha önce de mutlu olduğu zamanları düşündüğü olmuştu ama bunlar genellikle geriye dönüktü. Bu mutlu olma hali, hem de bunu o anda bilme hali onu büyülemişti. Hayatının geri kalanını böyle geçirecekti: Sam'le birlikte ve mutlu. "Bir sürprizim var," dedi Wyatt kütüphanenin dışında beklerken.

Sam kollarını ona doladı ve Bayan Barton pencereden dışarı bakarken onu öptü. "Söyle."

"Seni seviyorum."

Sam güldü. "Hayır. Sürprizi söyle."

"Bugün işe giderken yolda durup Bay Cameron'ın patlak lastiğini değiştirdim çünkü ben yerel bir kahramanım."

"Hiç şaşırmadım," dedi Sam ve onu tekrar öptü. "Yani?" "Bugünlük teknesini bana verdi. Küçük ve sadece iki kişilik. Ama neden daha fazla koltuğa ihtiyacımız olsun ki? Starfish Plajı'na gidiyoruz."

Sam kollarını tekrar ona doladı. "Şimdi gidebilir miyiz?"

"Evet. Öğle yemeği bile getirdim."

Cameron'ların kanaldaki iskelelerinden yola çıktılar ve açık okyanusa doğru açıldılar. Evlerinin birbirine çok yakın görüldüğü sahillerinin yanından geçtiler. Motor, birbirlerini duymayacakları kadar gürültülüydü ama Sam'in okyanus havasına bakıp gülümsemesini görmek Wyatt'ın hoşuna gitti.

Starfish Plajı, sadece tekneyle ya da yürüyerek ulaşılabilen küçük kum tepeliklerinden oluşuyordu. Bay Cameron, Wyatt'a oraya nasıl gideceğini ve tekneyi nasıl bağlayacağını kelimesi kelimesine anlatmıştı. Wyatt çantadan bir battaniye, havlu ve sandviç çıkardı ve Sam'in tekneden inmesine yardım etti. "Saçına yaptığın şeye bayıldım."

Sam gülerek onu dürttü ve dağılmış saçlarını örmeye çalıştı.

Plaja vardıklarında etraf ıssızdı. Kimse piknik masalarını kullanmıyordu. Onlar da kumsalda yemeye karar verdiler. Havlularını kumların üzerine serip sandviçlerini açtılar.

Sam ağzındaki hardal silerken, "Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel sürpriz," dedi.

"En güzel sürpriz sensin," dedi Wyatt.

"Hep böyle romantik miydin? On iki yaşındayken böyle olduğunu hatırlamıyorum."

"Yeni oldu," dedi ve Sam'i yanına uzanması için çekti. Gözlerini kapadı ve kayalığın hemen ötesine vuran dalgaları dinledi. Sam'in göğsüne yaslanan başının ağırlığını hissetti.

"Sence bu ne kadar sürecektir?" diye sordu Sam.

"Bu nasıl bir soru böyle?"

"Bilmiyorum." Elini Wyatt'ın göğsünden karnına doğru dalgalarla mükemmel bir ritim tutturarak gezdiriyordu. "Yani böyle olmadığımız bir anı hayal bile edemiyorum. Sanki geri dönmek istemiyorum."

Wyatt ona bakabilmek için saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Eğer birini hayatın boyunca sevdiysen, sonsuza kadar sürmesi mantıklı geliyor."

GÜNÜMÜZ

22

Arabamı Old Sloop Hanı'nın önüne park ettim. Jack yanımda oturuyordu. Gerçekliğinden emin olduğum tek şey buydu. Çünkü Jack'in bana babamın Wyatt'ı bu gece Starfish Plajı'na çağırıldığını söylediğini hayal etmiş falan olmalıydım. Hatta halüsinasyon bile görmüş olabilirdim. İmkânı yoktu.

“Sam. Abartmana gerek yok. Baban sadece arabasını tamir ettiği için ona teşekkür etmek istedi.” Ellerim yapış yapıştı ama direksiyonu bırakmak istemedim. Belli ki zaten artık hiçbir şeyi kontrol edemiyordum.

“Yani hep beraber, ailem ve Wyatt, bu gece Starfish Plajı'na mı gidiyoruz? Bana söylemeyi planlıyorlar mıydı?” Gözümün önüne Wyatt'la plajda uzanıp saatlerce konuştuğumuz zamanlar geldi. Ayrıldıktan sonra Wyatt'ın beni sonsuza kadar seveceğini söyleyip sözünde durmaması gerçeğine takılı kalmıştım. Dr. Judy on sekiz yaşındayken fikirlerin kolayca değişebileceğini anlamama yardımcı oldu. Apaçık da öyleydi. Ama Wyatt hâlâ aklımdayken bu gerçeği öyle kolayca sindiremezdim.

“Sana söyledim. Her şey yoluna girecek. Gecenin sonuna kadar, her şey çok normal olacak. Bizler yetişkin insanlarız, Sam. Ve o da öyle.”

Başımı direksiyona yasladım. Fırsatımız varken şehre geri dönmeliydik. O plajda Wyatt'la aramızda olanları açıklayamazdım, çünkü ağır geleceğini biliyordum.

Jack hana doğru baktı. "Dürüst olmak gerekirse, burası biraz eskimiş görünüyor. Ve denizcilikle ilgili şeyler bana göre değil. Ama yine de bakalım. Anneni böyle heyecanlı görmek çok güzel."

Ben de heyecanlanmak istedim.

Babam sık sık Harold Meyer'in teknesini ödünç alırdı. Karşılığında da Harold'ın çitlerini yapardı. Kanaldaki evine gittik ve günbatımı gezimiz için hazırlanmaya başladık. Tekne sekiz kişilikti. Biz ailecek dokuz kişi de sığabiliyorduk ama şimdi Wyatt'la beraber epey sıkışacaktık.

Wyatt, Travis ve Hugh ile birlikte geldi. Büyükanнем Wyatt'a sıkıca sarıldı. Gracie, Wyatt'a koştu, Wyatt da onu kucaklayıp döndürdü. Ne zamandır böyle sıkı fıkılardı merak ettim. Babam tekneye iki büyük soğutucu koydu. Travis ve Hugh'un elleri şampanya ve plastik bardaklarla doluydu. Jack onlara yardım etmek için tekneden atladı. Çok fazla eşyamız vardı. Teknenin her şeyi taşıyamayacağından endişelendim.

Starfish Plajı'na gitmek yirmi dakikaydı ama babam şampanyayı bitirmemize yetecek kadar yavaş sürüyordu. Piknik yapmak için elbette başka plajlara gidebilirdik, ama babamın en ufak verimliliğe saygısı yoktu. Büyükanнем Annie'nin yüzü, tuzlu deniz havasından adeta mest olmuştu. Annemin başında bir eşarp vardı. Benim de aklıma gelseydi diye düşünmeden edemedim. Dürüst olmak gerekirse, arabayla bir restorana gitseydik

çok daha iyi olurdu. Şimdiye kadar varmış olacaktık ve saçım en azından normal görünürdü. Saç tokası olmadan hiçbir yere gitmeyen ben, bugün bunun olmasına izin verdiğim için biraz şaşkındım.

Dümen suyu hafiften kollarıma sıçrarken, parmaklarım otomatik olarak örmek için saçlarıma gitti ama buna engel oldum. Saçlarımı at kuyruğu toplarken Jack kolunu bana doladı. Sanırım Wyatt bizi izliyordu, ama bakmaya cesaret edemedim.

İskelede yanaşınca babam motoru durdurdu ve ortama yoğun bir sessizlik hâkim oldu. Bir an için etrafa baktım. Herkes rüzgârla sersemlemiş bir halde gülümsüyordu. Olanların hiçbirine akıl mantık erdiremiyordum. Tekneden indik ve Travis ile Wyatt'ın rıhtımda yürümelerini izledim. Jack soğutucuları sırtlandı ve ben de Gracie'nin elini tuttum.

Plaja vardığımızda iki piknik masasını birleştirdik. Annem pembe ve beyaz renkli masa örtülerini serip üzerine plastik tabak ve bardakları dizdi. Baget ekmeklerini ve peynirleri eşit dağıtarak masanın tam ortasına jambonları koydu. Oturduğumuzda, babam bardaklarımıza pembe şarap doldurdu. "Gelinle damada," dedi ve hepimiz kadeh tokuşturduk.

Akşam yemeğinde soğuk kızarmış tavuk ve ızgara sebze vardı. Her şey şaşırtıcı derecede rahat hissettiriyordu. Wyatt ve ben uzun masanın karşılıklı iki ucunda yemekleri dağıtıyorduk.

"Peki ya sizden ne haber?" diye sordu Wyatt, Travis ve Hugh'a bakarak. "Yakınlarda düğün var mı?"

"Bir nevi," dedi Travis.

"Şey, düğün yapmayı isterdik," dedi Hugh, "ama bu vergi açısından pek de iyi bir fikir değil." Travis gözlerini devirdi.

"Çok sayıda insanın ona bakması daha çok Hugh'nun en kötü kâbusu gibi bir şey," dedi Travis. "O kendi aramızda olsun istiyor ama ben biraz şaşıklı bir tören istiyorum. Bu yüzden evlenmiyoruz." Kolunu Hugh'un sandalyesine öyle bir doladı ki bu konuyu

yakında çözeceklerinden emin oldum. İkisini de başka biriyle hayal edemiyordum.

“Ah, aşk işte!” Annem güldü. “Peki ya sen Wyatt? Los Angeles’ta özel birisi var mı?” Bu da neydi şimdi? Bunu bilmek istemiyordum. Yemeğime baktım. Benden başka kimsenin rahatsız olmadığına son derece farkındaydım. Annemin Wyatt’ın adını anmaya cesaret edemediği, kız arkadaşı olup olmadığını sormadığı zamanların üzerinden on yıl geçmişti. Böyle hissettiğim için utandım. Bu sorunun cevabıyla çok az ilgilenecek kadar tamamen yoluna devam etmiş bir kişi olmak istiyordum. Başımı kaldırıp normal görünmeye çalıştım. Hatta başımı köpek gibi yana yatırarak dinledim.

“Şey, ‘özel’ iddialı bir kelime,” dedi. “Bir şarkıcıyla çıkıyordum ama ciddi bir şey değildi.” Wyatt annemin sorusunu cevapladığı için memnun bir şekilde tavuğundan bir ısırık aldı.

Büyükannem bana bir kabın içindeki sıvıymışım gibi bakıyordu. Hangi renge dönüşeceğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Şarabımdan bir yudum aldım.

“Nerede şarkı söylüyor?” diye sordu Jack. Güzel soru.

Mükemmel bir soru. Sohbetin konusunu tamamen takip eden bir soru. Wyatt ellerini sildi ve vereceği cevabı düşündü. Bu gereğinden biraz daha uzun sürdü. Yani hapishanede falan değilse bu oldukça açık bir soruydu.

“Nerede iş bulursa,” dedi. “İşinde oldukça iyi.”

“Peki, şarkı yazıyor musun?” Sesim kısık çıkmıştı. Sanki uzun bir aradan sonra kendini test ediyormuş gibi.

“Evet. Ve araba tamiri yapıyorum. Bu yemeğe de bunun sayesinde davet edildim.” Kadehini babama kaldırdı ve sorgulama sona erdi.

Ertesi sabah, Jack spor salonuna gider gitmez bisiklete atladım. Bugün salıydı ve anneme çarşamba günü gideceğimizi söylediğime emindim. Jack perşembe dediğinde ısrarcıydı ki öyle dediğimi sanmıyorum. Bisikletimle pedal çevirirken dondurma yemeye gidiyormuşum gibi hissettim ama aslında bir kahveye ihtiyacım vardı. Kahvem çoktan içmiştim ama canım kitap okumak ve okyanusa bakıp hayat hikâyemin gözlerimin önünde tekrarlanmasını izlemek istemiyordu.

Köşeyi dönüp Main Caddesi'ne girer girmez, önemli anların hâlâ zihnimde oynadığını fark ettim. Çocukluğumun kasabası gittiğimden beri böyle renkli gelmemişti. Wyatt'ın önünde beni beklediği kütüphane, Chippy'nin Yeri'ndeki her zamanki masamız ve paylaştığımız patates kızartması, dondurmacı, Ginnie'nin Fırını. Chippy'nin Yeri'nin önünde durup park yerine bisikletimi kilitledim. Burası Wyatt'ın ellerini üzerimde gezdirip bana güzel olduğumu söylediği yerdi. Gerçekten bir kahveye ihtiyacım vardı.

"Sam!" dedi Chippy ben içeri girer girmez. "Bu zevki neye borçluyuz?"

“Merhaba!” Chippy’nin saçlarından eser yoktu ancak karizması yerli yerindeydi. “Sadece bir kahve lütfen. Paket olsun.”

Chippy omzumun üzerinden gülümsedi. Arkama bakmama gerek bile kalmadan anladım. “Selam Wyatt,” dedi. Elimdeki on dolarlık banknota bakıp duymamış gibi yaptım. Gerçekten daha garip davranamazdım.

“Selam, Sam,” dedi Wyatt, yanıma gelerek. “Dün gece çok eğlenceliydi.”

“Evet. Babamın arabasını tamir ettiğin için teşekkürler.” Kendimi ona doğru dönüp gözlerine bakmak için zorladım. Tıraş olmamıştı ve çenesinde hafif bir gölge vardı. Bu farklıydı ve ondan başka bir yere bakamıyordum. Bir an elimi uzatıp Wyatt’ın büyümüş olmasının nasıl bir his olduğunu görmek istedim. “Ne demek.” Chippy’ye döndü. “Bir kahve de ben alabilir miyim lütfen?”

Wyatt’a bu kadar yakın durup ona bakarken kendimi bataklıkta gibi hissettim. Sıradan bir insanmış gibi yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum. Chippy’ye döndüm ve Wyatt’la sessizce siparişlerimizi beklemeye başladık. Tezgâhın üzerinde duran ellerine baktım. Aynılardı. Belki biraz güneşten yıpranmışlardı ama temelde aynıydı. Wyatt’a söylemem gereken bir şey olduğunu düşündüm. Sanki sormam gereken zararsız bir soru gibi. Ama beynim resmen durmuştu ve görünen o ki söyleyeceğim en saçma şey bile şu anki sessizliğimden daha garip değildi.

Kahvelerimizin yapılması neredeyse bir ömür sürdü. Chippy benimkini doldurmaya başladı ve filtre boşaldı. Biraz daha çekirdek öğütüp filtreyi yeniden doldurdu ve demlemeye bıraktı. Çoktan sipariş verdiğimiz için çekip gidemezdik, bu yüzden hazır olana kadar bekledik. Chippy nihayet karton bardaklarımızı doldurduğunda neredeyse gitmekte özgürdük. Bardakları bize uzattı ve kapak aramak için mutfığa gitti. Mahsur kalmıştık.

Wyatt sonunda, “Jack iyi birine benziyor,” dedi. Sürahiye uzanıp kahvesine süt döktü.

“Evet.” Havadaki boşluğu Jack’in ne kadar iyi bir insan olduğu hakkında kelimelerle doldurmalıydım ama Wyatt’ın kahvesi dikkatimi dağıtmıştı.

“Bir yudum ister misin?” diye sordu.

“Hayır, sadece kahveni sert içtiğini düşünmüştüm.”

Wyatt bir yudum aldı ve bana döndü. “Bunu neden düşünersin ki? Beni hiç kahve içerken görmedin.”

“Bu doğru değil.”

“Kahve içmeye yirmi beş yaşında başladım ve seni on yedi yaşından beri görmediğime yüzde yüz eminim.”

Bu doğru muydu? Tabii ki öyleydi. Ben kahve içerdim, o içmezdi. Kahve içtikten sonra beni öper ve yaşlı bir adam gibi koktuğumu söylerdi. Ve sonra beni yine öperdi. Neden Wyatt’ı her kahve içerken hayal ettiğimde, kahvesi benimki gibi sade oluyordu? Neden Wyatt’ı hep kahve içerken düşünmüştüm? Mahcup olmanın eşiğindeydim.

Başımı salladım. “Başka birini düşünmüş olmalıyım.”

Bu onu biraz yaraladı; bunu ağzının aldığı şekilden anlayabiliyordum. Wyatt’ın benim hakkımdaki bir şeyi başkasıyla karıştırması benim de gücüme giderdi.

Chippy kapaklarla geldi ve bu konuşmayla beraber bardaklarımızın üzerini kapattık.

“Bisikletle mi dönüyorsun?” dedi.

“Evet,” dedim.

Dışarı çıktık ve ikimiz de bisiklet park yerine yöneldik. O kendi bisikletini alırken ben de benimkinin kilidini açmak için dizlerimin üzerine çöktüm.

“Bisiklet hırsızlığından mı şüpheleniyorsun?” dedi.

“Asla bilemezsin,” dedim. Bir şeyleri korumanın önemi hakkında söylemediğim şeyleri yazıya döksem roman olurdu. Tahmin edilebilir sonuçlar.

Willie Nelson'un gençliğine benzeyen birisi yanımıza gelip Wyatt'a selam verdi. "Az önce Owl Barn'daydım. Mekân harika görünüyor."

"Evet, ben de dün uğradım, sanırım iyi durumdayız," dedi Wyatt.

"Bunu yaptığın için çok teşekkürler dostum."

"Şaka mı yapıyorsun? Burada olması çok eğlenceli," dedi Wyatt.

"Üzgünüm Jason, bu Sam." Jason elimi sıktı ve bana kocaman gülümsedi. "Sam, tıpkı şarkıdaki gibi!"

"Ne şarkısı?" diye sordum.

İyi niyetli bir şekilde gözlerini devirdi. "Sam, I Am,' tabii ki. Seni görmek güzeldi dostum," dedi ve gitti.

"Ben de dönsem iyi olacak," dedim kaldırıma doğru. O lakabın ve şarkının anılması beni telaşlandırdığı için kendimi çok aptal hissediyordum. Bisikletimde dengede kalmaya çalışırken ilk defa sıcak kahveyle bisiklet sürmenin dondurma kûlahıyla sürmekten ne kadar farklı olduğunu düşündüm. Ağzı sıkıca kapalı olsa da delikten dökülüp haşlanmam için bolca fırsat vardı. Wyatt orada durmuş beni izlerken etkileyici bir çıkış yapmanın yolu yoktu. Kahvemi ona hem şerefe hem de hoşça kal anlamına gelen bir jestle kaldırdıktan sonra sonunda pes ettim. "Bu berbat bir fikirdi," dedim ve güldü. Bisikletimle eve yürümeye başladım. Bir daha kendimi yakmayacaktım.

“O gerçekten de ailenin bir parçası, değil mi?” dedi Jack gözlerini devirirken. Wyatt ve Travis o öğleden sonra geç saatlerde, sörf tahtalarıyla sahilden dönüyorlardı.

“Travis’le çocukken arkadaşlardı. Uzun zamandır görüşmüyorlardı. Bu biraz yeni,” dedim.

Kum tepelerinin arasından yürüyüp sörf tahtalarını veranda merdivenlerine bıraktılar. *Wyatt tişört giymeliydi* diye düşündüm. Bronzlaşmış, ıslak ve biraz da kumlu vücuduyla orada durması doğru değildi. Omzunda küçük bir yosun parçası vardı. Elim uzanıp onu alma arzusuyla karıncalandı. Bu istek o kadar güçlüydü ki ellerimi koltuk altlarına soktum. Sonrasında bunun iğrenç bir şey olduğunu fark ettiğimde ellerimle ne yapacağımı bilemedim. *Bu sahile özgü bir şey*, diye düşündüm. *Şehirde vücudum nasıl davranacağını biliyor.*

“Üstüne bir şey giymelisin,” dedi Jack. Daha fazla katılamazdım, ama *hangi açıdan?* “Tüm güneş kremin suda eriyecek ve omuzların şimdiden kıpkırmızı olmuş bile.”

Wyatt omzuna baktı ve yosunları ayıkladı. “Bu konuda kendimi geliştirmeliyim.” Şezlongdan bir havlu alıp omuzlarını örttü. Bir havlu da Travis’e attı. Rahatladım.

“Demek müzik festivalinin Şehre gelmesine yardım ettin?”
Konuşmak için *Bir Arkadaşın S yleyebileceği Şeyler* kategorisinde bir Şeyler arıyordum.

“Evet,” dedi Wyatt. “Grupları işe alan bazı kiŐileri tanrıyorum.”
“Sen de gidecek misin? Bu sabah çaldığını duydum. Kulağa güzel geliyordu.” Bunu söylerken kendimi çok garip hissettim. Sanki Wyatt’a iltifat ettiğim anda alev alacakmıŐım gibi.

Travis Őezlongundan kalktı. “Bunun için bir biraya ihtiya ım olacak,” deyip eve girdi.

“TeŐekk rl r,” dedi Wyatt gülümseyerek.

“Peki, gidecek misin?” diye sordum.

“Evet, her Şey nasıl olmuş bir görmek için birkaç etkinliğe uğrayacağım.”

Jack, “Bu işler böyle oluyor,” dedi. “Bağlantılarla. Aferin.”

Travis kendine ve Wyatt’a aldığı biralarla geri d nm Ő t .

“Peki o zaman neden festivali buraya getirmeye karar verdin?”
Kolay kelimeler, tarafsız diyalog. Bunu kesinlikle yapabilirim.

“Aslında yeni bir Şey denemek istemiyorlardı ama bu fıkri yine de onlara sundum. Burası Őirin ve küçük bir kasaba. Őehirden ulaŐım kolay. Newport uzak ve pahalı.” Wyatt karŐımızdaki sandalyede otururken havlusunu omzundan d Ő t . Jack’le ben endişeyle o omuzlara bakarken Jack ona bir Şişe güneş kremi fırlattı.

Wyatt onun yerine tiŐ  rt n  alıp üstüne geçirdi. Bu onun eski Chicago Cubs tiŐ  rt yd . Yıkılmaktan kâğıt kadar incelmıŐtı ve sol k  pr c k kemiğinin açıkta kaldığı boyun kısmında küçük bir yırtık vardı. Orada tamamen çıplak olarak oturabilirdi. Gözlerimi kırpıŐtırarak bu düŐünceleri kafamdan uzaklaŐtırmaya çalıştım.

Wyatt konuşmaya devam etti. “Sanırım onları ikna eden Şey Skip Warren’ın burada evlenmiŐ olmasıydı. Hatta Old Sloop Hanı’nda. Festivalin baŐındaki adamın da büyük bir tenis hayranı olması, burayı çekici kıldı diyebilirim.”

Jack şezlongunda öne doğru eğildi. "Skip Warren burada mı evlendi?" Ve bana dönüp, "Bunu biliyor muydun?" dedi.

"Galiba. Çocuktuk sanırım," dedim.

"On beş yaşındaydın," dedi Wyatt ve bana hafiften gülümsedi.

"Bunu bilmediğime inanamıyorum. Yani Skip Warren'i. Tenise resmen onun sayesinde başladım." Bunu çürütmeye niyetim yoktu ama Jack'in tenis oynamaya başlamasının tek nedeni, tüm ailesinin daha yürümeye başladıklarından itibaren tenis oynamış olmasıydı.

Travis birasını Jack'e kaldırdı. "O zaman, Old Sloop Hanı'na."

“Kesinlikle olmaz.” Jack’e karşı ne zaman bu kadar katı olmuştum hatırlamıyorum. Garaj dairesindeydik. Bu benim fikrimdi çünkü kafamı toplamak için kesinlikle seks yapmaya ihtiyacım vardı. Wyatt’ın o tişörtle olan görüntüsünü aklımdan silmek için taze ve başarılı bir cinsel deneyime ihtiyacım vardı. Jack bana ailesinin yarın ziyarete gelmek istediğini söyleyerek anı mahvetmişti.

“Neden olmasın ki? Düğün için güzel bir yer olabileceğini düşünüyorlar ve tüm bu Skip Warren olayına da bayıldılar.”

“Skip Warren mı? Skip Warren’i gerçekten önemseyen insanlar var mı?” Özenle yapılmış yatakta oturuyordum ve Jack sanki bu gerçekten olacaktı gibi dikkatle gömleğinin düğmelerini açtı.

Bu çok fazlaydı. Başımı ellerimin arasına alıp Jack’in nasıl hissettiğimi anlamasını sağlayacak bir şeyler söylemeye çalıştım. “Bu çok fazla.”

“Nerede evlenirsek evlenelim, tüm ailemiz bir arada olacak. Bunu da provası gibi düşün. Ve eğer hoşlarına giderse belki burada evlenebiliriz. Belki herkes mutlu olur.”

Jack’in annesi Donna ofis yöneticisiydi. Jack gibi titizdi ve çalıştığı yerde kitapların düzenli ve tozsuz olduğuna şüphe yoktu.

Açık ve dikkatli insanları seviyordum; nihayetinde öyle biriyle evleniyordum. Donna'nın her yıl doğum gününden tam olarak bir gün önce doğum günü kartı göndermesi hoşuma gidiyordu. Ehliyetini süresi dolmadan çevrimiçi olarak yenilediğine emindim. Jack gibi, kenarlarım jilet gibi keskin tutmak için ayakta saç kesimi randevuları alırdı. Böyle insanlar ailelerini öfkelen dirmezlerdi. Bu insanların uzun süreli sigortaları ve vasiyetname leri vardı.

Annem ve babam Jack'in ailesiyle birlikte olduğumuz bu dört yılda iki kez görüşmüştü. Her iki seferde de tarafsız bölge olan şehirde akşam yemeği yemiştik. Jack'in babası Glen, *Current* hakkında okuduğu bir New York Times makalesi hakkındaki sorularla babamın kalbini kazanmıştı. Donna ise her zaman hayalini kurduğu kızın ben olduğumu söyleyerek annemin kalbini fethetmişti. Gerçekten sevecen insanlardı.

“İyi peki,” dedim.

“Güzel,” dedi Jack, benim için örtüleri kaldırırken. “Çünkü sabah burada olacaklar.”

Hem gelecek olmaları hem de ben daha farkına bile varmadan bunda anlaşılmış olmaları beni şaşırttı. Donna'nın annemin mutfağına girme ihtimali beni şaşırttı. Ama kendini Oak Sahili'ne ve aileme açan Jack'e baktım ve soyunmaya başladım.

Çarşamba günü dönüyor olmamızdan daha kötü bir karar olamazdı. Jack'in ailesi öğlene doğru gelecekti ve sanırım az önce babama hafta sonuna kadar kalacağımızı söylediğini duydum. Bu doğru olamazdı. Jack sabah spor salonuna gitmek için evden çıkınca Gracie beni koya kadar yüzmeye çağırdı. Suyu doğru yürürken tüm endişelerim kafamda birbirini kovalamaya başladı. İşimin durumu, Jack'in ailesinin annemin karaya vuran odun parçaları koleksiyonu hakkında ne düşüneceği, yarı giyinikken Wyatt'la tekrar karşılaşma ihtimalim... Soğuk su ayaklarımı gıcıkladı ve çok geçmeden Gracie'nin yanında yüzmeye başladım. Düğümler çözölmeye başladı. Ritim tutturup kulaçlarım yerine oturdukça her şeyi farklı bir perspektiften görmeye başladım. Bu daha genç, daha cesur ve daha hafif bakış açısydı. İşimi ve orada ne kadar çok şey öğrendiğimi düşündüm. Eğer kovulursam, başka bir iş bulabilecek becerilere sahiptim. Hatta belki yeni fikirlerle açık olan bir iş bulurdum. Annemi kâğıt yaparken hayal ettim ve Donna'nın bundan ne kadar etkilenebileceğini düşündüm. Kaç kişi kâğıt yapmayı biliyordu ki? Keşkelerim ağırlığını yitirdi.

Koya geldiğimizde ıhlamur ağacının güzelliği karşısında şaşkına döndüm. Yıllardır buraya gelmemiştim ama ağaç rüzgârdan biraz bükülmüş olsa da hâlâ aynıydı.

“Bu kadar uzağa yüzdüğüne inanamıyorum,” dedi Gracie. “Biliyorum. Bunu planlanmamıştım, sadece yüzmeye devam ettim.”

Nefes nefeseydim ama bu his hoşuma gitmişti. Ağacın dibine oturduk, önümüzde dağılmış deniz kabukları vardı.

Gracie, “Daha mutlu görünüyorsun,” dedi. İşaretparmağıyla kumda bir daire çizdi.

“Neden daha mutlu?”

“Şehirdeki halinden yani. Ciddi kıyafetler giydiğin zamanlardan daha mutlusun. Buraya gelme konusunda neden bu kadar tuhaf davrandığını bilmiyorum.”

Kolumu ona doladım. Nedenini biliyordum ama onun bilmesine gerek yoktu. “Görünüşe göre Jack hafta bitene kadar kalmak istiyor,” dedim. “Yarın sabah bunu yine yapalım mı?”

Gracie sanki beni uzun zamandır görmemiş gibi gülümsedi.

DONNA VE GLEN’İ öğle yemeği için Jack’le beraber Old Sloop Hanı’nda karşıladık. Ailem evde kalıp arka bahçede verecekleri akşam yemeği için hazırlanmaya karar verdiğinde rahatlamıştım. Az kalsın annemden kâğıt yapma operasyonunu bir kenara bırakıp yosunları babamın stüdyosuna kaldırmasını isteyecektim. Ama onu kaotik mutfağında oyalanıp kendi kendine mırıldanırken görmek beni durdurdu. Annem, inşa ettiği dünyasında mutluydu. Bense zaman zaman kendiminkinde rahatsız hissediyordum. Ona imrendim ve bir şey söylememeye karar verdim. *Kaç kişi kâğıt yapmayı bilir ki?*

“Bu çok heyecanlı!” dedi Donna bana sımsıkı sarılırken. “Skip Warren. Asla tahmin edemezdin.” Bu biraz kafamı karıştırdı çünkü heyecan verici şeyin düğünümüz olduğunu söylemek üzere olduğundan emindim.

Jack, “Ben de inanamıyorum,” dedi. “Ve buraya bayılmadın mı?”

Küçük lobiden geçerek düğünün yapılacağı ana yemek salonuna girdik. Beyaz ahşap yapısı ve halatlarla sabitlenmiş aydınlatmalarıyla ortam gerçekten büyüleyici görünüyordu. Hoşuma giden bir plaj şıklığı vardı. Açık hava düğünü yapmamıza gerek kalmadan içeride de aynı ambiyansı yakalayabilecektik sanırım.

“Burası harika,” dedi Glen. “Haydi yemeklere de bakalım.” Sonra bana, “Sizinkiler de burayı istiyor, değil mi?” dedi. Tüm bu Old Sloop Hanı olayından uzaklaşmış gibi hissettim. Ailemin evet dediğini söylersem her şey anında kesinliğe varacaktı. “Biz ne istersek onu istiyorlar.” Masamıza oturduk ve Donna ile Jack peçetelerini dikkatlice açıp kucaklarına koydular.

Glen, “Donna’yla buraya gelirken Warren Woods’tan geçtik,” dedi. “Çok güzel bir park. Düğünden bir gün önce vereceğimiz yemek için mükemmel bir yer.”

“Bu harika bir fikir. Düğün tüm hafta sonu boyunca belli ve sade bir temaya sahip olacak,” dedi Jack. Onu yanlış duymuş olmalıyım çünkü Modası-Geçmiş-Tenisçi temalı bir düğün yapmanın imkânı yoktu.

“Güzel bir park,” dedim. “Travis yazın orada beyzbol oynardı. Ama Jack ekim ayında dışarıda bir şey planlamak istemiyor.”

“Aslında hayır, orada olaksa isterim. Muhtemelen yağmur yağmayacak.”

Donna, “Ve kesinlikle bir B planımız olacak,” dedi. “Mükemmel bir yemek şirketi buldum. İhtiyacımız olan her şeyi getirecek bir kiralama şirketiyle çalışıyorlar.”

Üçü de sanki yeni bir enerji kaynağı keşfetmişiz gibi başlarını sallayıp gülümsediler. Onlarla aynı fikirde olmamak için herhangi bir neden bulamadım. Annemler mutluluktan mest olacaktı.

“O MODASI GEÇMİŞ TENİSÇİ Mİ?” diye sordu babam akşam yemeğinde. Yemek için barbeküde tavuk kızartmıştı. Annem de arpa şehriye ve salata hazırlamıştı. Masa çok güzel

görünüyordu ve bu andan korktuğum için kendimden utandım. Annemle babam nazik ve mutluydular ve düğünüme dair bu ortak coşku, herkese konuşacak malzeme sağlıyordu.

“Aşâğılık herifin biriydi,” dedi büyükbabam. “Birini hamile bırakıp evlenmek zorunda kalmadan önce Long Island’daki bütün kızlarla yattı.”

“Baba,” dedi annem gülerek. “Bu doğru değil.”

“Burada oturduğum kadar gerçek.”

Donna, “Şey, tüm bunların onlarla bir ilgisi yok,” dedi.

“Çok güzel bir tarihi park ve han tek kelimeyle mükemmel.”

“O zaman rezervasyon yaptıralım derim,” dedi babam.

Jack bana bakınca omuz silktilim. Bu, *bilmiyorumdan çok ne fark eder ki* diyen bir omuz silkme idi.

Düğünün nasıl olacağını tam olarak hayal edemiyordum ve artık neresi olursa olsun fark etmez gibi bir noktadaydım.

Donna bana gülümsedi. “Bu işi geline bırakalım. Ne istersen o.” Bardağını kaldırıp “Geline!” dedi.

Bir şey hissetmek için bekledim. Herhangi bir mutluluk ya da kızgınlık duygusu adına midemi kontrol ettim. İçimde kabullenme ve kararın artık verilmeye yakın olmasından dolayı rahatlamadan başka bir şey yoktu. Artık boş vermişim ve düğün muhtemelen olmaması için ısrar ettiğim tek yerde, Long Island’da olacaktı. Gerçekten umurumda değildi.

Yabanmersinli turtadan sonra Donna ve Glen’e arabalarına kadar eşlik ettik. Bir tür spor bir siyah Mercedesleri vardı ve bu, Glen’in son yıllarda orta yaş krizi geçirdiğinden şüphelenmeme neden oldu.

“Ah, merhaba.” Wyatt garaj yolundan el salladı. Üzerinde kot pantolon ve tişört, elinde gitar kutusu vardı. Eğer annesinin steysin arabasına binmek üzere olmasaydı, bir albüm kapağına çıkabilirdi.

Sanki bir itirafmış gibi, “Bu Wyatt,” dedim.

“Merhaba,” dedi Glen ve Donna.

Wyatt gelip ellerini sıktı. “Bu çok güzel bir araba,” dedi.

“Teşekkür ederim. Beni A noktasından B noktasına götürüyor,” dedi Glen gülerek.

“Seyahat etmek için güzel bir yol,” dedi Wyatt.

“O bir tamirci,” dedi Jack. “Bir Shell istasyonunda. Los Angeles’ta.” Ve neden bilmiyorum ama garip bir tonlaması vardı ve bu hiç hoş değildi.

“Tam olarak öyle değil, ama bu gece izinliyim,” dedi Wyatt hiç üstüne alınmayarak. “Bazı grupların provalarına yardımcı olmak için Owl Barn’a gidiyorum,” dedi ve gitar kutusunu kaldırdı.

“Yaa, sen sanatçı mısın?” diye sordu Donna, elini kalbinin üzerine koyarak. Yemin ederim, eğer onu tanımasaydım flört ettiğini düşünürdüm.

“Çoğunlukla sadece şarkı yazıyorum.” Sorduğuna memnun kalmış gibi ona gerçekten nazik bir gülümsemeyle baktı. Sanki tamamen huzur içindeymiş gibiydi. Los Angeles’taki hayatıyla ilgili bunu bilmek hoşuma gitmişti. Sahneye çıkmayacak olması çalmasına engel değildi. “Pekâla, sizinle tanışmak güzeldi. Oğlunuz harika bir seçim yapmış.”

“Biliyoruz. Daha mutlu olamazdık. Ve anlaşılan o ki burada evlenmeye karar verebilirler,” dedi Donna. Wyatt şaşkınlıkla bana baktı.

“Bunda Skip Warren’ın etkisi oldu,” dedim ona.

“Tabii. En sevdiğin,” dedi gülerek.

Perşembe olmuştu ve neredeyse bir haftadır burada olduğuma inanamıyordum. Ayrıca düşünümü burada yapma fikrini benimsemeye başladığıma da inanamıyordum. Şehirdeki arkadaşlarımın gelip bronzlaşmış ve rahat olan bu diğer yanımı gördüklerini düşündüm. Onu, bu diğer Sam'i, bunca zaman nerede sakladığımı bilmiyordum, ama arkadaşlarımın onu da seveceklerini düşünmek istedim.

Erken kalktım. Pencereleler açık uyumuştum ve dalgaların çarpma sesini duyabiliyordum. Yatakta uzanıp sesin tekrar tekrar üzerimden geçmesine izin verdim. Suyun soğukluğunu tenimde hissettim ve kendimi ıhlamur ağacına kadar yüzerken hayal ettim. Suyun kulaklarımdan akıp gittiğini duydum ve her kulaçta omuzlarımdan nasıl gerildiğini hissettim. Tıpkı çocukken olduğu gibi, okyanusun günümün bir parçası olacağını bilerek kalktım ve mayomu giydim.

Terasta sabah nefes kesiciydi. Sudan gelen hafif esinti kumulları zarifçe sola doğru savuruyordu. Martılar tepemizde süzülüyor, günü kucaklamak için kanatlarını geriyorlardı. Ağaç evden gelen birkaç nota duydum. Wyatt uyanmıştı. Kendimi veranda-

dan çıkıp onların bahçesine giderken ve ip merdivenden yukarı tırmanırken hayal ettim. “Selam,” derdim ona. “Selam Sam-I-Am,” diye cevap verirdi. Bana kendimi hayatım boyunca bütün hissettirecek şekilde gülümserdi. Ve belki de sadece arkadaş olurduk.

Wyatt, ‘Sam, I Am’e benzeyen bir şarkı çalıyordu. O şarkıya bayılıyordum elbette. McGee’nin ilk büyük hitiydi ve radyoda çok uzun süre bir numara olmuştu. İlk duyduğumda New York Üniversitesi’nde birinci sınıftaydım. Bir bardaydım ve halüsinasyon gördüğümü sanmıştım. Nakaratı duyabilmek için konuştuğum, saçları jöleli adamı susturmuştum.

Şarkıdaki her şey bana Wyatt’ı hatırlatıyordu. Âşık olduğun kişinin nefesini kesmekle ilgili sözler ve müziğin ritmi beni ağaç eve geri götürdü. Yaklaşık altı ay boyunca her partide bu şarkıdan kaçmak kolay olmadı. Barda denk gelirsem dışarı çıkıyor; arabada duyarsam radyoyu değiştiriyordum. Gracie ile yalnızken denk geldiğimdeyse kendimi dinlemeye bırakıyordum.

Yıllar önce *People* dergisinde, Missy McGee’yle ilgili bir yazı okumuştum. Orada eski ilişkilerin nasıl ters gittiğinden bahsediyordu. *Şarkısındaki Sam bu adamlardan biri olmalı ve Wyatt’la yaşadıklarımızın aynısını onlar da yaşamış olmalı* diye düşünmüştüm. Genç ve âşık herkesin tamamen aynı şeyleri hissetmesi gerektiğini düşünürdüm. Bu garip bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı.

Sanırım bu yüzden Jack’le tanıştığımda çok rahatlamıştım. Jack’i seviyorum ama ona sürekli dokunmaya gerek duymuyorum. İçimde ona sıkıca tutunmak gibi bir his yok çünkü bırakırsam uçuşuma düşebilirim. Bir parçam olduğunu hissettiğim hiçbir an olmadı, o sadece yanımda olan bir ortak. Bu yönetilebilen türden bir sevgi ve çok daha az korkutucu. İkimizin de bir işi ve kendimize ait arkadaş çevremiz var. Ailesi mükemmel insanlar. Bazen onları birlikte ziyaret ediyoruz. Bazen Jack tek

başına gidiyor ve ben de evde tek başıma ya da Gracie ile, yapılan egzersizlerden bahsedilmeyen bir hafta sonunun tadını çıkarıyorum. Böyle başa baş ilerleyen bir sevgi bana idare edilebilir bir eğlence gibi geliyor. Artık yetişkinlerin sevgisinin bu olduğunu anlıyorum. Wyatt ile olan şeyin büyülü olduğunu düşündüğüm-den falan değil. O zamanlar sadece on altı yaşındaydım. Dr. Judy haklı çıktığında nefret ediyorum.

O taksinin arkasında Jack'le ilk tanıştığımda "İstediğim şey bu," diye düşünmüştüm. Onu içeri buyur ederken bu düşünce gittikçe daha da büyüdü. Omuzları ve saç kesimiyle, her daim kontrollü ve beklenmedik bir darbeye yıkılmayacak biri gibi görünüyordu. Sıcak tutan ve her an yağmura hazır cilalı bir Barbour ceket giymişti. Taksi şehir merkezine doğru ilerlerken vücuduyla bana doğru döndüğünde onun da benimle ilgilendiğini belli eden bir ima sezmiştim.

Otuz Dördüncü Cadd'e gidiyordu ve yakın zamanda pek de numaramı isteyecek gibi durmuyordu. Panik içinde, olur da daha fazla bana ulaşmak isterse diye kendimle ilgili ufak bilgiler vermeye başladım.

"Kırk Üçüncü Cadd'deki Human Corps'ta çalışıyorum," dedim. Belki ofisin önünde bekleyip bana çıkma teklif edebilirdi. Hatta belki çiçek bile alırdı. Sonra, "İnsan kaynakları danışmanlığı işi yapıyorum. Twitter kullanıcı adı *Samik*," ama bunu kimse anlamıyor ve sanki bir suçluymuşum gibi *Sanık* diye okuyorlar. Sanık İK diye bir şey yok. Yani suçlular zaten hapislanededir, değil mi?"

En iyi sohbet girişimim değildi belki de ama onun ineceği yerden yarım blok uzaklıktaydık.

Bunu istiyordum.

Ofisinin önüne geldiğimizde, bana on dolarlık bir banknot verdi ve "Tanıştığımıza memnun oldum İnsan Kaynakları'ndan Sam.

* Karakter burada kullanıcı adının sonuna İnsan Kaynakları'nın kısaltılışı olan İK'yı eklediğini ima ediyor. (ç.n.)

İyi günler dilerim,” dedi. Bir saniye oyalandı ama sonra kapıyı kapatıp caddenin karşısına geçti. İki gün sonra bana Twitter’den mesaj gönderdi ve beni suşi yemeye götürdü. Günlerden salıydı ve restorana hafif ıslak saçlarla geldi. Artık bunun tenis sonrası hali olduğunu biliyorum. *Bunu istiyorum*, diye düşündüm.

WYATT HİÇ ARA vermeden bilmediğim bir şarkı çalıyordu. Kulağa güzel geliyordu. Sözlerini merak ettim. Derken zahmetsiz ve akıcı bir şekilde başka bir şarkıya geçti. Sanırım bunu biliyorum. Acaba şarkılara sessizce eşlik ediyor muydu? Yoksa şarkı söylemeyi tamamen mi bırakmıştı? Kafamın içinde, hafif kararsız sesini hâlâ duyabiliyordum.

Umarım yakın zamanda biriyle mutluluğu bulur, diye düşündüm. İkimizin de gerçek, istikrarlı partnerlerle birlikte olması güzel olurdu. Hayatının birdenbire dağıldığını düşününce neden gittiğini anlayabiliyordum. Ayrıca tüm bu olanlardan sonra benim yanımda Gracie vardı. Onunsa elinde hiçbir şey yoktu.

“Erkencisin,” dedi annem. Üç bardak kahve ve yanında büyü-kannem ile bana katıldı. Müziğin geldiği yöne baktı. “Uyanmak için güzel bir şey.” Bunu söylemesi doğru değildi. İmasını ilikle-rime kadar hissetmişim. Yüzümden anlamış olmalı ki, “Sadece müziği kastetmişim,” dedi. Büyükannem kahkahasını bastırdı.

“Biliyorum. Bu sadece çok kafa karıştırıcı. Sanki eski bir fotoğraf albümünün içindeymişim gibi hissediyorum. Burada olup hiç değişmemiş bir şekilde tamamen aynı şeyleri yapması nasıl mümkün olabilir? “Tamamen aynı değil. Sadece eskiden giydiği kıyafetleri giyip aynı gitarı çalıyor olması büyümediği anlamına gelmiyor,” dedi annem. “Galiba.”

“Ve gerçekten çok uzun zaman oldu. Belki artık arkadaş olabilirsiniz.”

“Mümkünatı yok,” dedi büyü-kannem.

Ona göz devirdim. “Elbette arkadaş olabiliriz.”

“Peki görüştüğü şu şarkıcı kız konusunda ne yapacağız?” diye sordu büyükannem.

“Hiçbir şey. Çünkü evleniyorum, unuttun mu?”

Büyükannem sanki hafızasını canlandırmışım gibi, “Doğru,” dedi. “Jack’in son derece yakışıklı olması bir süre sonra sinirlerimi bozabilir.” Annemle güldük çünkü bu tam da büyükannemin söyleyeceği bir şeydi. Parlak şeylere her zaman şüpheyile yaklaşmıştır.

Wyatt çılmayı bırakmıştı. “Jack’e bayılıyorum,” dedi annem. İşte başlıyoruz. “Ama bence Wyatt’la her şeyi konuşmalısınız. Evlenip her şeyi arkada bırakman için kafanın içinde gizlenen bir tür fantezi olmaktan çıkmalı. Jack evlenmeni hayal ettiğim türden bir adam ama evliliğe şüpheyile başlamak istemezsin.”

“Senin şüpheler var mıydı?”

“Hayır, tek bir tane bile olmadı. Üçüncü buluşmamızdan sonra babanla evlenmezsem yaşayamayacağımı anlamıştım.” Büyükannem bana doğru eğildi. “Babana kafayı takmıştı,” dedi.

“Evet öyleydi,” dedi annem. “Ve bu her zaman sağlıklı bir sevgi türü değildir.”

“Gerçek aşk budur derim ben,” dedi büyükannem.

“Belki de...” dedi annem büyükanneme gülümseyerek. Söylemediği şey, bunun tehlikeli olduğu ve sizi tamamen yok edebileceğiydi. Söylemediği şey, benim bir daha incindiğimi görmektense bedenini ateşe atacağı gerçeğiydi.

“Aklını okuyabildiğimi unutma,” dedi ve sanki altı yaşındaymışım gibi burnumu sıktı. “Orada biraz rahatsız edici bulduğum küçük bir ürperti var. Elbette Jack’le evlenmelisin ama öncesinde Wyatt’la yarım kalan meseleni hallet.”

“Ürperti falan yok.”

“Ah kesinlikle bir titreşim var,” diye güldü büyükannem. Gerçekten şu anda ikisiyle de uğraşacak gücüm yoktu.

BİR ZAMANLAR

29

Sam

“Günbatımını izlemek için koya yüzmek isteyen var mı?” diye sordu Sam. Travis ve Michael’la beraber sahilde on kişilerdi.

“Çok uzak,” dedi Travis. “Şimdiden çok yoruldum.”

“Mola verimiz,” dedi Sam.

“Ona inanmayın,” dedi Wyatt. “O mola vermez.” Sam gökyüzüne baktı. “Sadece yirmi dakikamız var. Kimler geliyor?” Sam ayağa kalkmıştı ve okyanusun çekim gücünü şimdiden hissedebiliyordu. Soğuk suyu teninde hissedebiliyor, kulaçlarının boğuk sesini duyabiliyordu. Ayağa kalkan tek kişi Wyatt’tı.

“Pekâla Sam. Ama yürüyerek döneceğiz. Yemin ederim canıma okuyacaksın.” Sam gülümsedi ve okyanusa doğru koştu. Yüzmeye başladığında Wyatt’ın izini kaybetti. Önünde mi yoksa arkasında mı olduğunu bilmiyordu ama orada olduğunu biliyordu. Aklında dönüp duran o düşüncüyü kafasından çıkarmaya çalıştı. Wyatt, birkaç hafta içinde okulun son senesi için Illinois’a dönecekti. Sam ise ondaki değişimi bile fark etmeyen arkadaşlarının olduğu şehre dönecek, ACT’ sınavına girecek ve okuldaki

* ABD’de üniversite eğitiminden önce uygulanan seviye tespit sınavı. (ç.n.)

üçüncü yılını bitirecekti. Ve yine yaz gelecekti. Bunu yapabiliirim diye düşündü kollarıyla suyu keserken. Wyatt sonsuza dek demişti.

Koya vardıklarında Wyatt, Sam'i elinden tutarak kıyıya çıkardı. Sam silkelenip saçlarını yukarda topladı. "Gerçekten Sam, beni öldüreceksin." İhlamur ağacına doğru el ele yürürken Wyatt hâlâ nefes nefeseydi. Sam eski deniz kabuğu koleksiyonunu inceledi. Üzeri kumla kaplanmış olanları temizledi. Güneş batıyordu ve Wyatt'ın onu izlediğini hissedebiliyordu. Ona dönüp "Ne?" dedi. Wyatt omuz silkti. "Düşünüyordum da burası evlenmek için güzel bir yer."

Sam ağacın önündeki kumsala baktı. Güneş batmaya başlamıştı. Henüz sarıdan turuncuya döndüğü aşamadaydı. "Kiminle?" diye sordu Wyatt'a doğru bir adım atarken. "Bilmiyorum. Birini bulurum." Kollarını hâlâ ıslak olan sırtına doladı ve onu öptü. Sam daha ne olduğunu anlamadan ağacın altında birbirlerine sarılmış, mayoları kuma bulanmıştı bile. Koyu yeşil yapraklara baktı. Wyatt'ın vücudunun her yerine dokunmasının verdiği mutluluğa teslim olmadan önce aklında iki düşünce belirdi. *Yaz bitmek üzereydi ve burası tam olarak evleneceği yerd.*

Wyatt

Hava karardığında çocuklar genelde sahilde buluşurdu. Bazen birinin evine giderlerdi ama ağustos ayının sonlarında zaman daralıyordu ve artık kimse evde vakit geçirmek istemiyordu. Ateşin etrafına oturduklarında Wyatt'ın aklına eski günleri geldi. Çocukken gizlice gittikleri şenlik ateşi gününü hatırladı. On üç yaşındaki hallerini. On dördüncü yaşlarını. Ta o zamanlardan beri Sam'e âşıktı. Sanki yıllardır bu kumsaldalardı ve gelecek yaz yine bu zamanlar orada olacaklarını düşünmek hoşuna gitti.

Wyatt gitarını yanına almış olmayı diledi. Etraftakilerin konuşma sesi, okyanusun esintisi ve ateşten gelen çıtırdamalar aklında bir melodi oluşturmuştu. Yazın kendine has bir sesi vardı. Bu ses sıcak havaya benziyordu.

Wyatt eline gitarını alıp iyi olmadığı endişesine kapılmadan insanların önünde çalabilen biri olmak isterdi. Arkadaşlarının yanında rezil olma ihtimali oldukça düşüktü ve Sam yanında bacakları onunkilere dolanık bir şekilde otururken kendini hiç olmadığı kadar güvende hissediyordu. Ama müziğiyle birden fazla dinleyiciye sahip olma riskini almaya hazır değildi.

“Yazın bitmesinden nefret ediyorum,” dedi Sam herkese.

“Birbiriniz olmadan nasıl hayatta kalacağınızı bilmiyorum,” dedi Travis. Herkes gülerken Wyatt suratındaki acı ifadeyi saklamaya çalıştı. Dokuz aylık ayrılığı nasıl idare edecekleri, konuşmaktan kaçındıkları bir konuydu. Gelecek yazı yine sahilde geçireceklerdi, sonra Wyatt Los Angeles’a gidecekti. Sam o zaman son sınıfta olacaktı ve USC ve UCLA’ya başvuracaktı. Hayatlarının nasıl şekilleneceğiyle ilgili genel hatlardan daha fazlasını konuşmamışlardı. Bunun yerine sahile farklı bir açıdan bakınca manzaralarının ne kadar tuhaf görüneceğinden bahsettiler.

“Kötü olacak,” dedi Sam, çünkü ayrı kaldıkları süre berbat geçecekti. Wyatt kolunu ona doladı ve Sam’i iyice kendine çekti. Yanı başında olmasına rağmen ona bu kadar uzun süre dokunamamanın acısını hissedebiliyordu. Her madalyonun öteki bir yüzü daha vardı.

Sam, Wyatt’ın kollarının arasından çıkıp ayağa kalktı.

“Bayrak Yarışı oynamak isteyen var mı? Son defa?”

İşçi Bayramı gelmek üzereydi ve artık yazın son günleriydi. Wyatt, Sam'le kütüphanede buluşup onu öğle yemeği için lokantaya götürdü. "Bugün maaş günüm hanımefendi," dedi.

Hindi sandviç ve patates kızartması sipariş ettiklerinde Sam, "Dün gece babamla konuştuk," dedi.

Wyatt'ın gözleri kocaman açıldı. "Ne demek 'konuştuk'?"

Sam gülümsedi. "Bizim hakkımızda."

"Aman Tanrım, beni öldürecek mi?

Eğer istersen seninle hemen evlenirim."

Sam güldü. "Hayır, gerçekten çok tatlı yaklaştı. Öylece odama gelip yatağıma oturdu ve: 'Sammy, bu yaz oldukça büyük bir aşk yaşıyorsun gibi görünüyor,' deyince ben de 'Evet,' dedim."

"Beni öldürecek mi öldürmeyecek mi?"

"Hayır öyle bir şey değildi. Benim adıma sevindiğini söyledi. Hayatta başka birine doğru çekilmekten daha heyecan verici bir şey olmadığını. Gerçekten güzel bir konuşmaydı. Onun da aneme karşı böyle hissediyor olması ailem adına beni mutlu etti."

Wyatt'ın tüm vücudu rahatladı. "Baban çok havalı. Bütün ailen çok havalı. Her şeyiniz açık ve ortada. Her an patlayacak bir mayın yok en azından."

“Annenle baban nasıl oldu?”

“Daha kötü sanırım. Michael’ın kafası çoğu zaman iyi oluyor ve bu konuda tek kelime etmiyorlar. Üniversiteye gitmeyeceğimi kesin olarak biliyorlar ama ne yapacağımı konuşmuyoruz. Evde büyük ve yoğun bir sessizlikten başka bir şey yok.” Wyatt kola şişesinin etiketini çıkardı. “Keşke babam ‘Ah, oğlum, görüyorum ki âşık olmuşsun,’ dese. Ya da sadece ‘seni *görüyorum*.’”

“Evet, sanırım bizim aile biraz konuşkan,” dedi.

“Bu çok güzel,” dedi. “Gerçekten mükemmel bir ailen var.”

İşçi Bayramı'ndan önceki cumartesi gecesi Holloway ve Pope aileleri sahilde bir parti verdiler. Saltaire Lane'deki her aile davetliydi. Kum üzerine kurulmuş masalarda karides, kızarmış tavuk ve patates salatası ikram ettiler. Büyük buz kovalarında şarap ve bira vardı. Sam kısa, beyaz bir elbise giymişti. Bunlar Wyatt'ın olaylar olmadan önce en net hatırlayacağı kısımlardı. Karidesin çıtırtısı, patates salatasındaki dereotu, eli beline dayandığında Sam'in elbisesinin verdiği his.

Boş cam şişeleri toplayan Laurel dört tanesini elinden düşürmeden tutmaya çalışıyordu. Sular bitince insanların hafiften sarhoş olmaya başladığını fark etmiş olmalıydı. Wyatt ona doğru yaklaşp şişeleri aldı. "Bana bırak," dedi. "İçeriden başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Laurel minnettarlıkla gülümsedi. "Hayır ama teşekkür ederim. Çok yorulдум."

Wyatt elinde iki boş şişeyle sahile, kum tepelerinin arasındaki patikaya doğru ilerledi. Holloway'lerin evinde şişeleri tamamen doldurmayı düşünüyordu -mutfakta bir su soğutucuları vardı- ama terlemişti ve kendi evlerindeki buzdolabının sebil suyunu-

nun da buz gibi olacağını biliyordu. *Bizim evde onlardan daha iyi olan tek şey,* diye düşündü. Eğer hava bu kadar sıcak olmasaydı muhtemelen şişeleri Sam’lerde doldururdu. Eğer hava bu kadar sıcak olmasaydı belki hiçbir şey değişmeyecekti.

Havuzun yanından geçti, sürgülü cam kapıyı açtı ve boğuk bir nefes sesi duydu. Işığı açmca mutfak tezgâhında kollarını Bill Holloway’in boynuna dolamış annesini gördü.

“Anne?” diyebildiğini duydu.

“Wyatt. Ah, biz sadece...” Wyatt cümlesi bitmeden dışarı çıktı. Ağaç eve koştu ve Sam’e kendini iyi hissetmediğini ve yatmak üzere olduğunu belirten bir mesaj yolladı. Daha sonra hareketsiz bir şekilde plaj sandalyesinde partinin geri kalanını izledi. Annesinin gruba yeniden katılarak sahile doğru yürüdüğünü gördü. Bunun Pope ailesinin konuşmadığı şeylerden biri olup olmadığını merak etti. Michael sarhoş, Wyatt üniversiteye gitmiyor, anne zina yapıyor. Birkaç dakika sonra Bill’in muhtemelen onu bulmak için etrafa bakarak dışarı çıkmasını izledi. Wyatt’ın olanları Sam’e söylemesi gerekiyordu ama ne diyeceğini bile bilmiyordu.

Wyatt ağaç evde yerde uyandığında Sam’i yanında buldu. Her zaman yaptığı gibi vücudunu onunkine doğru eğdi ve başını göğsüne yasladı. “Kendini iyi hissetmeyen birisine göre burası uyumak için tuhaf bir yer,” diye fısıldadı.

“İyiyim,” dedi Wyatt.

“Beni seviyor musun?” diye sordu Sam, sık sık yaptığı gibi. Bu artık onlar için ciddi bir soru değil, aralarında bir oyundu.

“Evet,” dedi ve onu daha da yakınına çekti. Aklından cümleler geçti: *Sana bir şey söylemem lâzım. Ya da Bir şey gördüm.* Sam mahvolacaktı ve dürüst olmak gerekirse Wyatt çoktan mahvolmuştu. Annesinin babasma böyle bir şey yapması o kadar da önemli değildi. Bildiği kadarıyla zaten ona dayanamıyordu. Daha çok bugüne kadar muhteşem olduğunu düşündüğü Bil

tarafından hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Ve Sam'in bildiklerini bilmesi düşüncesi ona çok fazla geliyordu.

"Sessizsin," dedi Sam elini göğsünün üzerinde gezdirirken.

"Uyuyorum," dedi. "Benimle kal." Ve Sam onunla kaldı.

GÜNEŞ DOĞDUĞUNDA SAM halat merdivenden gizlice inip eve döndü. Wyatt saatler sonra uyandı ve babasıyla Bill'i havuz başında otururken gördü. Frank arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bill'in başı ellerinin arasındaydı. Yanlarından geçmeden eve girmenin yolu yoktu. Bill ona çocuğu olmadığı halde, "Üzgünüm evlat," dedi.

Wyatt öylece durdu. "Babana söyleyecek miydin bilmiyorum ama bunun sana yük olmasını istemedim. Bu benim hatam, benim ve annenin. Ve sanırım bu yükü taşıması gereken benim, sen değil." *Mükemmel*, diye düşündü Wyatt. Bu adam malum olayların dışında gerçekten kusursuzdu.

Wyatt, "O halde daha iyi hissetmene sevindim," dedi ve eve girdi.

Annesi mutfakta, yalandan tezgâhı siliyordu. "Her şeyi mahvettim," dedi, başını kaldırmadan.

Evet, diye düşündü Wyatt. *Her şeyi*.

Öğle vakti Frank, Florida'ya geri dönmek için havaalanına yola çıktı. Sam kütüphanedeydi ve bir saat sonra çıkacaktı. Wyatt kamyoneti alıp kütüphanenin önünde onu bekledi. Wyatt'ı görünce Sam'in yüzünde gülücükler açtı. Arabaya atlayıp onu öptü. Belki bu son seferdir diye o da Sam'i fazla fazla öptü.

"Annemle babamın kavga ettiğini bilmek seni mutlu edecek," diye şaka yaptı Sam. "Bu sabah evden çıkarken tıpkı sıradan insanlar gibi tartıştıklarını duydum."

"Sam."

"Şaka yapıyorum, belki de ciddi bir şeydir. Ama 'Vay be, normal ebeveynler böyle mi yapıyor?' diye düşünmekten kendimi alamadım."

“Sam. Sana söylemem gerek. Bir şey oldu.”

Hâlâ Main Caddesi’ndeki kütüphanenin önünde park halindediler. Araba sıcaktı ve camlar kapalıydı. Sam dönüp Wyatt’ın elini tuttu.

“Beni biraz korkutuyorsun. Ne oldu?”

Wyatt onun elindeki eline baktı, bu ana sebep olduğu için Bill’e çok kızgındı.

“Dün gece babanla annemi sevişirken gördüm. Bir ilişkileri varmış ve babam Florida’ya geri döndü.”

Sam sadece ona baktı. “Anlamadım.”

“Biliyorum, bunu duymak gerçekten zor ve inan bana görmek de gerçekten zordu.”

Sam ondan uzaklaştı ve doğrudan ön camdan dışarı baktı. Bunu takip eden sessizlik aralarına yeni bir mesafe koydu. En sonunda Sam, “Beni eve götür,” dedi.

Wyatt arabasıyla garaj yoluna girdiğinde Sam tek kelime etmeden doğrudan eve girdi. İçeride neler olacağını hayal etmeye çalıştı. Travis evde miydi? Bu konuyu sadece konuşacaklar mıydı? Wyatt bu düşünce karşısında kıskançlığa kapıldı. Babası evi terk ederken Holloway’ler muhtemelen çoktan grup terapisine başlamışlardı. *Ailemi dağıttığın için teşekkürler Bill.*

ANLAŞILAN LAUREL, Marion oradayken daha fazla kalamazdı. Ama elbette kocasını da onunla yalnız bırakamazdı. Wyatt mutfak penceresinden Bill ve Travis’in Manhattan’a dönmek üzere hazırlandıklarını gördü.

Sam’e mesaj attı: Ne oluyor? Gidiyor musunuz?

Sam: Öyle görünüyor. Gelip veda edebilir miyim?

Wyatt: Sahilde buluşalım.

Bu durumu düzeltceğini umdukları her şeyi söylemek için on dakikaları vardı. Wyatt kolunu Sam’e dolayarak oturdu ve Sam’in bacaklarının ağırlığını üzerinde hissetti.

Sam'in başını omzunda, tam da olması gerektiği yerde hissetti. Parmaklarını Sam'in karmakarışık saçlarında gezdirdi. Dün gece gördüklerini sindirdiğinden ya da neler olacağına dair bir fikri olduğundan emin değildi. Ama önemli olan her şeyin onun kollarında olduğunu biliyordu.

"Seni seviyorum ve bu olanların bizimle hiçbir ilgisi yok, tamam mı?" dedi Wyatt.

Sam ağlarken Wyatt'ın ona sarılmasına izin verdi. "Bunların nasıl olabildiğini anlamıyorum."

"Yarın seni göremeyeceğime inanamıyorum."

Wyatt bu sözleri söylerken kendini Sam olmadan yalnız hayal edince içinde bir boşluk hissetti. Bütün yaz boyunca şiddetle farkında olduğu mutluluğun elinden gittiğini düşününce bu boş alana öfkenin dolduğunu hissetti.

Sam, normal şartlarda İşçi Bayramı'nda Wyatt'a veda etmeye hazır değildi. Ama şimdi, üstelik bu şekilde veda ederken vücudundan hayati bir şeylerin koptuğunu hissetti. Arabada yolculuk boyunca herkes sessizdi. Manhattan'a yaklaştıkça Sam, suda yönünü kaybetmiş gibi paniği kapıldı. Bugüne kadar bildiği her şey artık ona yanlışmış gibi geliyordu.

EYLÜL AYININ SONLARINA doğru Wyatt'la telefonda konuşurken, "Ailem terapiye başladı," dedi.

"Babanı terapide hayal edemiyorum."

"Ben de. Evde durumlar biraz tuhaf ve gergin. Babam resmen ince bir buzun üstünde yürüyor. Annemin şu anda ona istediği her şeyi yaptırabileceğinden şüphem yok." Sanki annesi yeniden yapılandırılan bir evliliğin içindeydi ve güçlü konumunun tadını çıkarıyordu. Bu sinir bozucuydu. "Umarım babana bir süre daha kök söktürür, bunu hak ediyor."

"Wyatt."

"Ciddiyim. Ailemi dağıttı. Mutlu sona ulaşmadan önce biraz terlese bir şey olmaz."

Sam ona ailesini parçalayanın Bill olmadığını, Wyatt'ın daha önce ona milyonlarca kez ailesinin zaten dağılmış olduğunu anlattığını söylemek istedi. Ama sesinde Sam'in daha önce hiç duymadığı bir öfke vardı. Ona karşı çıkmaktan korktu.

“Baban nasıl?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Görünüşe göre Florida'daki evde o kalacak. Annemse yazlıkta kalacak. Babam sinirli ve sessiz. Yani değişen bir şey yok.”

Sonbahar boyunca konuştular. Bazıları günler eski dostlar gibi sohbet edip birbirlerini ne kadar özlediklerini anlatıyorlardı. O günlerde gündemleri Los Angeles'a taşınmaktı. Sam'in üçüncü yılı yoğun geçiyordu. UCLA ya da USC bileti olan ACT sınavlarına çalışıyordu. Wyatt sadece mezun olmak ve hayatına başlamak istiyordu. Diğer günlerde, özellikle Wyatt anne ve babasını sorduğunda, gergin oluyordu.

“Daha iyiler,” dedi Sam. Kasım ayıydı ve eve artık daha hafif bir hava hâkimdi.

“Yani birkaç kez terapiye gittiler ve baban birden başka kadınları kovalamayı bıraktı mı?”

Sam'in göğsü daraldı. Babası için bahaneler uydurmanın Wyatt'ı daha da öfkeliendirdiğini biliyordu. Ama o artık olanları kabullenmeye başlamıştı ve Wyatt da kabullenirse her şey normale dönebilirdi. “Bunun sanatıyla ilgili olduğunu söylüyor. Yeni bir fikir için o kadar çaresizmiş ki gerçeklikle bağını koparmış.”

Wyatt tok bir nefes verdi. “Bana hatırlat da müziğimi asla bir pislik gibi davranmak için bahane olarak kullanmayayım.”

Bu konuşmalar genelde “özür dilerim,” ya da “bunlardan konuşmayalım” ile sonlanıyordu ama ilişkileri bir kere zarar görmüştü.

Wyatt, Bill'i suçlamadan annesini o soğuk evde tek başına düşünemiyordu. Sam'in babasına benzediği tüm yönlerine, hatta önceden sevdiğini söylediği hayal gücü ve açık sözlülüğüne bile sürekli tepki gösteriyordu. Sam, Wyatt'ın içine kapandığını hissedebiliyordu. *Seni seviyorum* derken çıkardığı ses bile şefkatini kaybetmişti. Sanki veda eder gibiydi.

Wyatt

Wyatt ailesinin daha nasıl berbat hale geleceğini annesi okulda onu ziyarete gelene kadar tahmin edemezdi. Michael defalarca sarhoş olup düzensiz davranışlarda bulunduğu için üniversiteden atılmıştı. Annesi eve dönünce rahatladığını hissetti. Yurt odası, ailesinin acısını kaldırmak için fazla küçüktü.

Yatağında oturdu, gitarını aldı ama çalmadı. Sam'i ve onun yanında olmasını ne kadar çok istediğini düşündü. İkisinin de ailelerinden kaçabilmelerini ve sahip oldukları şeye geri dönebilmelerini diledi. Bu huzur verici bir düşünceydi ve hazır aklına gelmişken Sam'i aramaya karar verdi. Son birkaç haftadaki öfkeli davranışını telafi etmek istiyordu.

"Selam Sam-I-Am," dedi telefonu açtığında.

"Bir süredir bana böyle seslenmemiştin. Bu eskiden tanıdığım Wyatt mı?"

"Özür dilerim, tam bir pislik gibi davrandım. Seni her şeyden çok seviyorum."

Sam'in nefes verdiğini duydu. "Ben de seni seviyorum."

Wyatt penceresine doğru yürüdü ve pencereyi iterek açtı. Bir esintinin ya da avludaki çocukların sesinin ailesini saran çirkin-

liği alıp götürmesini umdu. “Şey, Michael okuldan atıldı. Özetle sarhoş olduğu için.” Bunu söylerken sesi kısıldı ve ellerini sıkıp gözlerini kapattı. “Annem de bana söylemek için buraya uğradı.”

“Çok kötüymüş, üzgünüm.”

“Evet, gerçekten. Sanırım ailemin tamamen yok olması için bu son adım.” Öfkesinin sesine geri döndüğünü duyabiliyordu. Sesini kontrol edemediğini hissetti.

“Annen nasıl?” diye sordu Sam.

“Çok özür diledi, sanki her şey onun suçuymuş gibi. Çoğunlukla hiçbir şey hakkında konuşmadığı ve işlerin bu kadar kötüye gitmesine izin verdiği için. Dağılmış görünüyor.” *Bizi baban dağıttı* demekten kendini alıkoydu.

Nisan ayında Laurel hamile olduğunu söyleyince Sam anne babasının boşanmayacağını anladı. Evde her şey değişmişti. Sanki birisi camı açmış ve içerisi bir rahatlama hissi ile temizlenmişti. Gracie daha doğmadan aileye iyi gelmeye başlamıştı. Sam'in ailesinin durumu iyiydi ve şimdi de bir bebekleri olacaktı. Haber vermek için Wyatt'ı aradı. "Bu iğrenç," dedi Wyatt. "Şey, evet biraz yaşlılar ama yine de yeniden başlamaları güzel bir şey."

"Aynen. Baban tam bir zampara."

Sam telefonda Wyatt'ın şiddetlenen öfkesi karşısında sessiz kaldı. Frank'in sesindeki keskin alaycılığı onda duymaktan nefret ediyordu. Kendi ailesinin eriyip giderken Sam'inkilerin büyümesinin adil olmadığını kastettiğini biliyordu. Ama buna artık daha fazla dayanamıyordu.

"Babam hakkında söylediklerin hiç adil değildi."

"Hiçbir şey gerçekten adil değil, Sam."

"Eğer iyi olacaksak, Los Angeles'a gidip beraber yaşayacaksak bunu aşmamız gerekiyor."

“Bunu aşmak,” diye tekrarladı. “Senin için mutfaktaki bir öpücük her şeyi düzeltecek bir bebeğin gelmesiyle sonuçlandı. Benimkisi ise boşanmayla bitti. Görmediğim bir baba, yalnız yaşayan bir anne ve hayatını tamamen mahveden bir abi. Holloway’ler için her şey çok kolay.”

“Wyatt. Lütfen.” Sam ağlamamak için kendini zor tuttu.

“Hatta biliyor musun belki de yazı o cehennem çukurunda geçirmemek için önden Los Angeles’a giderim. Sen de ilk fırsatta gelirsin.”

“Yani bir yıl içinde mi demek istiyorsun? Seni bir yıl göremeyecek miyim?”

“Evet, kulağa hoş geliyor. Yeni bebeğin ve mutlu ailenin tadını çıkar.”

“Wyatt. Kes artık.” Şimdi ağlıyordu. “Lütfen yazın gel. Bunu aşmalısın.”

“Ah, tamam, hemen üzerine çalışayım.” Telefon kapandı ve Sam kendini terk edilmiş hissetti.

SAM, WASHINGTON MEYDANI PARKI’NDA bir banka oturdu ve telefonuna baktı. On bir gündür Wyatt’tan haber almamıştı. Yıllardır en azından bir mesaj bile almadığı bir gün olmamıştı. Çoğu günler okula gidiyordu ama ara sıra kendini yoldan sapıp öğleden sonra üçe kadar bu bankta otururken buluyordu. O yazı ve ondan önceki yazı aklında yeniden oynatıp durdu. Yarınlar yokmuşçasına gülmenin ya da seni nereye götürürse götürsün bir hevesin peşinden gitmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştı. Şu anda bu banktan kalkacak enerjiyi bulmakta zorlanıyordu.

Bu on bir gün boyunca kendisinden nefret etmesine neden olan iki mesaj göndermişti: *Wyatt lütfen ve bu olamaz*. Kahvesini yudumlayıp cevabın gelmesini beklerken kendini sahildeki gelgitle yıkanmış düz gri kayalardan biri gibi küçük ve sert hissetti.

Tam anlamıyla bir eylem eksikliği yaşıyor gibiydi. Sanki bacakları ve ruhu onu ileriye taşımak için işbirliği yapmayı bırakmıştı. Vücudu artık ne yapacağını bilmiyordu.

Teselliyi suda buldu. Akşamları YMCA'da yüzüp buz gibi suyun cildini şok ederek farklı bir acı hissettirmesine izin verdi. Wyatt'a dayanıklılığının arttığını, koya doğru yüzdüklerinde artık mola vermelerine gerek kalmadığını söylemek istedi. Bu gerçek karşısında vereceği abartılı tepkiyi hayal etti ve bu, canını yeniden acıttı. Havuzun sonunda duvardan kendini her itişinde kaslarının zonklamasını memnuniyetle karşıladı. Eğer tam bir kilometre yüzebilirse Wyatt arayacaktı. Wyatt ararsa gece uyuyabilirdi. Eğer gece deliksiz uyursa yeniden Sam olabilirdi.

Akşam yemeği için eve kasten çok geç döndü. Yüzmek onu hem yorgun düşürmek hem de mutlu, iyileşmekte olan anne babasıyla yemek masasında yüzleşmesini engellemek gibi ikili bir amaca hizmet ediyordu. Her gece odasına bir tabak götürüyor ve Tanrı ile anlaşmalar yapmaya devam ediyordu. Sanat tarihi ödevini doksan dakikadan kısa sürede bitirirse Wyatt arayacaktı. Rönesans ödevine odaklanırken kontrolün kendisinde olduğunu hissetmenin kısa süreli rahatlamasını yaşadı. Wyatt'ın ortaya çıkmasını sağlayacaktı. İşini bitirip telefonunun her zamankinden daha sessiz olduğunu fark edince uyuşmuş bir halde yatağa uzandı. Bu oyunu oynamayı bırakması gerekiyordu. Hatta, bu oyunu oynamayı tam bir hafta boyunca bırakabilirse, Wyatt arayacaktı. Tanrı'yla bitmeyen bir anlaşma döngüsü içine girmişti.

Birkaç saat uyuyabilseydi, karanlıktan çıkıp daha mutlu düşüncelere yönelecekti. Birbirlerini görürlerse Wyatt'ın bunu sürdüremeyeceği gerçeğine tutundu. Onu seviyordu, bundan hiç şüphesi yoktu. Artık babasının kim olduğunu bilmese de Wyatt'ın kalbinde ne olduğunu tam olarak biliyordu. Yazın sahile gelmeye karar verecek ve her şey normale dönecekti. Son sınıf, USC kabulü, Venedik Sahili. Tıpkı planladıkları gibi...

Sam bir perşembe öğleden sonra eve girerken kendi kendine bu senaryoyu anlatıyordu. Laurel mutfakta telefındaydı ve geldiğini görünce aceleyle telefonu kapattı.

“Ne?” diye sordu Sam.

“Arayan Travis’ti. Michael’dan Wyatt’ın mezun olduktan sonra buraya gelmeyeceğini duymuş.”

Sam kanepeye çöktü. Laurel yanına oturup bir kolunu onun omzuna doladı. “Benim yüzümden mi?” diye sordu Sam.

“Tüm olanlar yüzünden. Evi kiraya veriyorlar ve Wyatt da doğruca Los Angeles’a gidiyor.”

“Dramatik olmak istemem,” dedi Sam, “ama bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.”

“Tatlım, eminim kendine gelecektir. Hayatı altüst oldu. Belki de biraz zamana ihtiyacı vardır.”

Bunlar o an söylenmesi gereken sözlerdi ama Sam annesinin yüzündeki korkuyu görebiliyordu. Kendi kalp kırıklığından kurtulmaya çalışan Laurel, Sam’in de acı çektiğini görmeye dayanamıyordu.

Sam odasına gitti ve artık yorulana kadar ağladı. Ağlarken uyuyakalmanın gerçek bir şey olduğunu görmek için can atıyordu. Uyumak her şeye bir süre ara vermek demek olabilirdi. Ama kendini tetikte hissediyor, kalbi dehşet verici duygularla dolu bu tuhaf alanda terk edilmiş gibiydi.

Babası elinde bir fincan çay ve kurabiyeyle içeri girdiğinde hava kararmıştı. “Olanları duydum,” dedi yatağın kenarına otururken. “Bunu senin için nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum,” dedi Sam ve arkasına döndü.

“Çaresizdim Sam. Biliyorum, çok bencilceydi.”

“Gerçekten öyleydi.”

“Beni bir gün affedeceksin.”

Sam yüzünü babasına döndü. “Aslında bu yapmak zorunda olmadığım tek şey.”

Wyatt

Wyatt liseden mezun olur olmaz annesiyle birlikte hemen New York'a gitti. Sam hâlâ okulu olduğu için Hollowayler'in gelmesine daha vardı. Babasının eski kamyonetini alıp ülkenin öteki ucuna gitmeden önce yazlık evlerinde bir gece kaldı. Yolda kamyonetin arkasında ya da bir motelde uyurken Sam'den başka her şeyi düşünmeye çalıştı. Telefonu alıp aralarındaki bu büyük boşluğu doldurmanın ne kadar kolay olması gerektiğini bilmek acı vericiydi. Ama ağzından öfkeyle çıkmayan tek bir söz yoktu.

Yaklaşık beş kilometre boyunca Bill'in saatli bir bomba olan ailesinin sonunu nasıl hızlandırdığını düşündü. Öfkesi, vücudunun her yerini dolduruyordu ve bu devasa, sürekli büyüyen bir acıydı. Geçen yaz ne kadar mutlu olduğunu hatırlamaya çalıştı. Bu duygunun kaybı onu daha da sinirlendirdi. Sam'i içindeki çirkinlikten korumak zorundaydı. Bu yüzden onu aramadı.

Yeni bir iş bulana kadar yazlık işlerden biriktirdiği iki bin dolarla idare edecekti. Planı sektöre girmenin bir yolunu bulana kadar bir canlı müzik mekânında barmenlik yapmaktı. Kaydetmek istediği üç bitmiş şarkıdan oluşan bir kataloğu vardı.

Geriye dönüp baktığında, bu delilikti. Bu, yol yordam bilmeyen birine ait özel türden bir hayaldi. Bir gün NBA'de oynayacağından emin olan on yaşındaki bir çocuk gibi. Rock yıldızı olma yolunda sahip olduğu tek şey bir spor çantası ve Dr. Nick'in gitarıydı. Birisi onunla mantıklı konuşsa bile o, yolunu değiştirmeyecekti. Yarın güneşin doğacağından emin olduğu kadar geleceğinin de müzikte olduğuna emindi. Gerçi geleceğinde Sam'in de olduğunu düşünmüştü.

İlanların yer aldığı bir web sitesi olan Craigslist'ten Venice Beach'teki Market Caddesi'nde aylık dört yüz dolara bir daire buldu. Sonrasında kiraladığı yerin, oda arkadaşının yatağı ve köşedeki küçük mutfağıyla beraber bir stüdyo daire olduğu ortaya çıktı. Yatak odası olarak geçen yer ise, kendi penceresi ve iki kişilik bir yatak için yeterli alanı olan gömme bir dolaptı.

Bina, Los Angeles'ın en işlek uyuşturucu kaçakçılığı caddesine açılan bir ara sokaktaydı. Bu sokağın her iki ucunda, karmaşık gövdeleri ve kökleriyle kaldırımları donatan muhteşem kauçuk ağaçları vardı. Wyatt artık Los Angeles'a bu açıdan bakıyordu: Güzel ve istilacı, doğal ve vahşi.

Başarıya giden yolda barmenlik yapma hayali anında başarısızlığa uğradı. Müzik mekânlarında barmenler için iş yoktu. Barmenler için hiçbir yerde iş yoktu. Sonunda evinden iki blok ötedeki Shell benzin istasyonunda işe başladı. Asgari ücret karşılığında benzin pompalıyor ve arada küçük araba tamirleriyle biraz daha kazanıyordu. Her gün işe yürürken hayatının akışını hissediyordu: Gitar çalmak ve araba tamir etmek. Neredeyse tüm istediği bunlardı. Ve bir de Sam.

Malibu'ya gidip Point Dume'da sörf yapmayı seviyordu. Sıcak hava, martılar ve soğuk su ona Long Island'ı hatırlatıyordu. Sam'i ve hayatında güzel kalan tek şeyi nasıl mahvettiğini düşündü. Sanki etrafındaki herkes onu hayal kırıklığına uğratmıştı ve sıra ondaydı. Wyatt suda kalabildiği kadar kaldı, çünkü kendine karşı dürüst olabildiği tek yer orasıydı. Ve şarkılar kendine dürüst olduğu zamanlarda geliyordu.

Sam'in okuldaki üçüncü yılı bitmek üzereydi. Yaz yaklaşıyordu ve Sam sahile gitmekten korkuyordu. Wyatt'sız gittiği hiç olmamıştı ve sörf tahtasıyla ona doğru yürümediği ya da ağaç evden gitar seslerini duymayacağı bir sahil düşüncesi bile her şeyden kötü hissetmesine yeterliydi. Arada hayallere dalıp Wyatt'tan mesaj geldiğini düşünüyordu: *Sahilde buluşalım*. Ve bu hayalleri kurmak canını yakıyordu. Anne ve babası yazı şehirde geçirmesine izin verdi. Annesi birkaç haftada bir onu kontrol etmeye geliyordu. Sam bir süre bir Meksika restoranında garsonluk yaptı ve gelip Nachos paylaşan her çiftte Wyatt'la kendisini gördü. Vücut dillerinden neyi doğru yaptıklarını anlamaya çalıştı.

SAM SON SINIFA BAŞLADIĞINDA artık yardıma ihtiyacı olduğundan şüphe yoktu ve bir terapistle gitmeyi kabul etti. Dr. Judy ilk üç seans boyunca bir şey söylemeden Sam'in konuşmasına izin verdi. Sam ona ilişkilerini, ailesini ve her şeyin nasıl bir anda patladığını anlattı. Bazen gece üçten sabah beşe kadar telefonun başında beklediğini itiraf etti.

"Bazen havuzda yorulduğumda, bir tur daha yüzersem arayacak diye kendimi zorluyorum. Ya da kendi kendime, eğer On

Dördüncü Cadde'ye vardığımda yeşil ışık yanarsa, bunun onun arayacak olduğu anlamına geldiğini söylüyorum. Sık sık nefesi mi tutuyorum.” Sam minik bir kahkaha attı ve kucığına bir yastık aldı. Hazır konuşmaya başlamışken her şeyi anlatmak istiyordu. “Deliriyorum, değil mi?”

“Birazcık,” dedi Dr. Judy, sandalyesinden ilk kez öne doğru eğilerek. “Bu senin hatan değil. Sen bağımlısın.”

“Wyatt’a mı?”

“Evet. Ona ve özellikle de onun olması fikrine. Onunla olduğunda hissettiğin dopamin tepkisine bağımlısın. Bu, gelişiminin kritik bir döneminde bir maddeye bağımlı hale gelen bir kullanıcının tipik bir özelliğidir ve bu bağımlılık sinir sisteminize işler. Artık detoks sürecindesin ve kesinlikle iletişimde olmamanızı öneriyorum, ki bu da kolay olacaktır.” Dr. Judy son cümlesini söyledikten sonra güldü ve bu Sam’in canını yaktı.

“Beni kalp kırıklığı için on iki aşamalı bir programa mı sokacaksınız?”

“Sayılır. Açık bir yaran var, bırakalım kabuk bağlasın ve sonra iyileşsin.”

Sam ellerine baktı. Sağ işaretparmağında, başparmağıyla oynattığında ona lezzetli bir acı veren bir kütikül vardı. “Ama onu seviyorum. Bütün mesele de bu zaten. Kendini birini sevmekten vazgeçiremezsin.”

“On sekiz yaşmdasm. Buna çocuğa âşık falan değilsin. Bu gençlik, cinsellik ve heyecanın bir araya geldiği bir takıntı. Teknik olarak buna uyum bozukluğu diyebilirim. Seni onsuz bir hayata alıştırmalı ve odağını başka bir şeye vermeni sağlamalıyız.”

Sam ona öylece baktı.

“Bu konuda bana güven, sana yardım edebilirim.”

Sam onun muhtemelen haklı olduğunu düşündü. Wyatt’a bir daha asla dokunamayacağı düşüncesi onu fiziksel olarak hasta ettiğine göre bağımlı olmalıydı. Hatta Dr. Judy, ailesine Wyatt’la

olan görsel ve dokunsal ilişkisini kesmek için ona yeni bir telefon almalarını söyleyecek kadar ileri gitti. Sam, Wyatt'la iletişime geçmeyeceğine dair söz vermek zorundaydı. Myspace yok, Facebook yok. Sam temelde bu fikri sevmiştir. Bunun bir hastalık olduğu ve iyileşebileceği düşüncesi hoşuna gitmişti. Tedavi edilebilecek bir şey. Wyatt'ın onun için kötü olduğu imasını sevmiştir. Dr. Judy'nin her şeyi en aza indirmesi, sanki bir korku filminde kanlı yerlerin sadece ketçap olduğunu ortaya çıkarmak için ışıkları açması gibi bir rahatlama hissettirmişti.

GRACIE ARALIK AYINDA DOĞDUĞUNDA, Sam annesini hastanede ziyarete gitti. Daha sormadan babası Gracie'yi Sam'in kucağına verdi. Sam onu hemen geri verdi. Travis tatil için evdeydi ve daire dört kişilik bir aile ve ağlayan bir bebek için çok küçüktü. Gracie anne babasının odasında bir beşikte uyuyordu. Üç saatte bir gelen ağlama sesleri Sam ve Travis'in odasına geliyor ve Sam'in zaten gergin olan sinirlerini iyice getiriyordu. Ayrılığa sebep olan babası olsa da bardağı taşıran son damla Gracie olmuştu. Sam, Dr. Judy'ye bir bebeğe içerlediğini itiraf edecek değildi ama durum böyleydi.

Sam, Gracie altı haftalıkken ilk kez onunla ilgilendi. Uykusundan çılgık atarak uyanmıştı ve Sam onu beşiğinde terli ve kızarmış gözlerle bulmuştu. "Kokuyorsun," demişti Sam, onu kaldırıp altını değiştirmek için ailesinin yatağına yerleştirirken. Gracie sanki ona bir şey söylemek ister gibi Sam'in gözlerinin içine bakmıştı.

Sam annesinin ona bıraktığı biberonu aldı ve Gracie'yi kucağına alarak kanepeye oturdu. Televizyonun kumandasını almak için uzanırken onun gülümsemesiyle irkildi. Gracie ağzındaki biberon ve yüzünde kocaman sırıtışıyla Sam'e bakarken Sam içindeki sertliğin biraz yumuşadığını hissetti. Arkasına yaslandı. Kollarında Gracie'nin, önünde koca bir gelecek olan bir insanın ağırlığını hissetti. Onun kalbini ileride kimin kıracağını merak etti.

Sam elinden geldiğince Gracie'yle ilgilenmeye başladı. Şehirde dolaşırken bebek taşıyıcısını göğsüne takmayı seviyordu. Babasının parkasını giyiyordu çünkü ikisinin etrafını saracak kadar büyüktü ve dudaklarını onun minik pembe şapkasının siperinde ısıtıyordu. Onun ağırlığı ve kokusu Sam'e kalıcı bir şeye bağlı olduğunu hissettiriyordu.

Gracie üç aylık olduğunda, Sam beşiği birkaç geceliğine kendi odasına götürmeyi teklif etti. "Yorgun görünüyorsun anne. Ben zaten uyanığım."

Laurel ellerini Sam'in yanaklarına koydu. "Senin için çok endişeleniyorum. Uyumaya başlamalısın yoksa mahvolacaksın."

"Şey, çok geç. Bırak birkaç gece benimle kalsın. Gece biberonunu da alayım." Aynı odayı paylaştıkları ilk gece, Gracie gece ikide uyandı. Sam, Gracie'nin nefes alışını dinleyerek uyanık yatıyordu. Gracie'nin nefes alıp vermesinde trafik uğultusuyla uyumlu bir ritim vardı. Wyatt'a anlatmak isteyeceği bir şey daha. Sam, Gracie'nin bezini değiştirdi ve ona biberonunu vermek için yatağına geri döndü. Gracie teşekkür etmek için Sam'e uykulu bir şekilde gülümsedi. Görünüşe göre, ikisi de uykuya dalmıştı, çünkü Sam gözünü açtığında sabah yediydi ve okul için hazırlanıyordu. Bu aylardır aldığı en iyi uykuydu.

Gracie, Sam'in odasında temelli kalmaya başlamıştı ve birlikte aralıksız sekiz saat uyuyorlardı. Dr. Judy'le, Wyatt'la ilgisi olmayan şeyler hakkında konuşmaya başladılar. Üniversite ve kariyer planları, mezuniyet balosuna gidip gitmemekle ilgili karışık duyguları gibi.

Rutin salı günü seansların birinde Sam elinde büyük bir zarf-la içeri girdi. "Güney Kaliforniya Üniversitesi'ne kabul edildim." Posta kutusunu açtığında aklına gelen ilk şey Wyatt'a söylemek için sabırsızlanmak olmuştu. Yeni bir acıyla yüzünü buruşturdu.

"Ya," dedi Dr. Judy. "Bu senin için ne anlama geliyor?"

Sam gözlerini devirmemeye çalıştı ama bu kolay değildi.

Dr. Judy'nin bu yorumlarından sonra çok fazla göz devirmeye katlandığını düşündü. "Bir yandan bu beni heyecanlandırıyor. Sanki gidince onunla karşılaşabilirmişim gibi. Ya da geldiğimi duyacak ve belki tekrar deneyelim isteyecek." Sam, elini zarfın üzerinde sanki evcil bir hayvanmış gibi gezdirdi.

"Öte yandan?"

Sam, Dr. Judy'nin omzunun üzerinden onu rahatlatması gereken ama asla rahatlatmayan kumsal resimli çerçeveye baktı.

"Öte yandan, bunun bir fantezi olduğunu biliyorum ve eğer beni görmek isteseydi şimdiye kadar arardı."

"Aynen öyle."

Sam gerçekten de Dr. Judy'den biraz nefret ediyordu. "Ve düşününce, oraya gidip Wyatt ile olmamak burada kalıp Gracie ile birlikte olmaktan çok daha acı verici olurdu."

Sam her şeyi evrene bırakmaya karar verdi. Eğer New York Üniversitesi'ni kazanırsa kalacaktı. Kazanamazsa Los Angeles'a gidecekti. Mart ayının sonu gelip New York Üniversitesi'nin duyuru tarihi yaklaştıkça artık Wyatt'ı görmeyi arzulamaktan çok onu görmenin dehşet verici olacağını fark etmeye başladı. Sonunda artık uyuyabiliyordu ve bahar geliyordu.

Wyatt

Los Angeles'ta geçirdiği on aydan sonra Wyatt'ın öfkesi kontrol edilebilir bir hale gelmişti. Sam'e karşı sert davrandığını ve özür dilemesi gerektiğini biliyordu. Sabahları uyanınca onun yanında olmasının nasıl bir his olacağını hayal ediyordu. İlk güzel şarkısını yeni yazmıştı ve bunu Sam'e çalmak istedi. Ona ulaşip sevdiğini söylemek görünürde kolay olmalıydı, ama bunu kafasında her düşündüğünde Sam'e karşı hisleri hâlâ olanlara karşı hissettikleriyle karışıyordu. Ailesinin ne kadar iyi durumda olduğunu duymak istemiyordu. Ona hâlâ sadece sörf yaptığını ve benzin pompaladığını söylemek istemiyordu.

Tam o zamanlarda, bir müzik mağazasında, Valley'deki bir barda açık mikrofon gecesi düzenlendiğine dair bir ilan gördü. Daha önce de buna benzer pek çok ilan görmüştü ama bunlar Hollywood'da, inanılmaz derecede göz korkutucu görünen büyük mekânlardaydı. Valley, başarısızlık riskinin düşük olduğu, bilinmeyen bir yerdi. Valley'dekilerin onu beğenmemeleri kimin umurundaydı? Ne biliyorlardı ki? Arabayla tepeyi geçerken Wyatt, bunca zamandır korktuğunun farkına vardı.

Bir rock yıldızı olmayı beklerken arabalar üzerine çalışmak başka, ama gerçekten deneyip reddedilmek başka bir şeydi. Sadece araba tamiri yapan biri olduğunu öğrenmeye hazır olduğundan emin değildi. Sam burada olsaydı onu aylarca denemeye zorlayacağını biliyordu. Sam cesurdu ve hiçbir şeye atlamaktan korkmazdı. Tabii ki Sam yanında değildi, ama o şarkılarındaydı ve bunun ona ihtiyacı olan cesareti vereceğini umuyordu.

Akşam sekizde El Roca'ya elinde gitarıyla girdiğinde ter içindeydi. Küçük sahnenin önündeki masalarda sadece on kişi oturuyordu ve bunların yarısı gitarlarıyla çalmayı bekliyordu.

“Pazartesileri böyle oluyor,” dedi barmen. “Açık mikrofonu bu yüzden yapıyoruz, müzisyenleri istekli olmalarını umarak buraya getirmek için.”

“Büyük çıkışım buraya kadarmış,” dedi Wyatt. “Ben bir bira alayım.”

Barda oturup diğer müzisyenleri dinlerken Los Angeles'ta ne yaptığını merak etti. İkinci birasını içmeye çalışıyordu ve barmen “Vay anasını,” dediğinde gitarını nereye koyduğunu neredeyse unutmuştu. Wyatt başını kaldırdığında koyu renk bir gözlük takan Carlyle Trickett'in bir masa aradığını gördü. Neredeyse iki metre boyundaki bu adamı fark etmemek imkânsızdı ve mükemmel kesilmiş gri saçlarıyla onu tanımamak imkânsızdı.

“Onun burada ne işi var?” diye sordu Wyatt.

“Bazen eve dönerken buraya uğruyor. Sanırım Mulholland'da oturuyor. Artık erkek gibi davranıp oraya çıkmalısın dostum. Bu şans ikinci defa ayağına gelmez.”

Wyatt birasının kalanını boşalttı ve sahnenin yan tarafına ilerledi. Mükemmel country sesi olan bir kadın, şarkısını bitirmek üzereydi. Diğer müzisyenler ve kadının birkaç arkadaşı onu alkışladı. Carlyle ilgisiz bir şekilde sahneyi izliyordu.

Wyatt sahneye çıkıp mikrofonun arkasındaki tabureye oturdu ve sudayken yazdığı yeni şarkıyı çalmaya başladı. Şarkı Sam

ve onun hakkında hissettikleri ile ilgiliydi. İlk birkaç notayı duyunca rahatladı. Şarkıyı söylerken seyirciyi düşünmedi. Kendisi için söylüyor, gitarından çıkan notaları görebiliyordu. Sanki şarkı onu hayatının en mutlu günlerine götürmüşçesine Sam'i her yerde hissedebiliyordu. *Nefes al, ben de seni içime çekeyim. Biz mühürlendik Sam, I am.*

Son notayı çalarken, bu şarkının hayatını değiştireceğinden emindi. Alkışlayan seyirciye baktı ve ona el sallayan Carlyle ile göz göze gelme riskini göze aldı. *İşte bu kadar.* Bu onun olması gerektiği gibi görüldüğü andı ve gerisi malumdu.

Wyatt, Carlyle'a doğru ilerledi. "Ben Wyatt Pope," dedi, elini uzatarak. Oturmak için davet edilmeyi bekledi. Carlyle gözlüklerini çıkardı ama onu oturmaya davet etmedi.

"Müzik kulağa hoş geliyor ama yapamayacaksın."

Carlyle'ın bugünlere gelmeden mağlup edildiği sesinden belliydi. "Müzik çok iyi, şarkı harika ama sesin. Ne bir bir grubu taşıyabilir ne de solo bir kariyere yetebilir. Yeterince güçlü değil." "Sesim mi?" Wyatt biraz afallamıştı.

"Evet, senin gibilere üzülüyorum. Muhtemelen Los Angeles'a parlamak için geldin. Otuz yıldır bu işi yapıyorum, kayda değer sesleri anlayabiliyorum. Seninki öyle değil. Bilmelisin diye düşündüm."

Wyatt kalbini ağzında hisseder gibi oldu. Orada durup başını salladı. "Pekâlâ, bunu bilebilecek birisi varsa o da sensin. Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Sam

Sam lobiden postaları toplarken NYU'dan kabul aldığı mektubu gördü. İki kat merdiveni koşarak eve çıktı ama kimse yoktu. Zarfı açtı ve tüm sayfaları mutfak tezgâhının üzerine koydu. NYU'YA HOŞ GELDİNİZ! Heyecanla karışık rahatlama gibi bir şey hissetti. İçinde bir şeyler hissediyordu. Gelecek gibi. *NYU'ya hoş geldiniz!*

Ailesine söylemek için sabırsızlandı. Burada kaldığı için mutlu olacaklar ve babasının orada profesör olarak aldığı harç indiriminden yararlanacağı için heyecanlanacaklardı. Onları aramalıyım diye düşündü. Sırt çantasındaki telefonu sanki sorusuna cevap verircesine çaldı. Arayan Wyatt'tı. *Tanrı benimle dalga geçiyor.* Telefonunda Wyatt'ın adının yanında yılanmış bir kalp emojisinin belirlediğini gördüğünde aklına gelen ilk şey bu oldu. On Dördüncü Caddede yeşil ışığa denk gelmemişti. Havuzda fazladan bir tur daha atmamıştı. Elbette tam da hayatına devam etmenin mümkün olduğunu hissettiği anda arayacaktı. Telefon üç kere çaldı.

"Wyatt?"

"Selam."

Bir saniye sessiz kaldı, Wyatt'ın sesinin kafasının içine girmesine izin verdi.

“Sam?”

“Buradayım. Neden bu kadar geciktin, trafik mi vardı?”

Wyatt küçük bir kahkaha attı ama bu Sam'in hatırladığı türden mutluluk kahkahası değildi. İçinde acı vardı. “Evet, uzun zaman oldu.”

“On iki ay oldu, saymadıysan yani.”

“Evet. Bunun için üzgünüm.”

Bu özür sanki biri koridorda omzuna çarpınca söylenen bir şeymiş gibi geldi. Âşık olduğun kişiyi terk ettiğinde dilenecek türden bir özür değildi.

“Los Angeles nasıl?”

“İyi,” dedi. “Yani, iyi değil. Sanırım bu yüzden aradım.”

Sam kalbinin deşildiğini hissetti. Tam da onun için her şeyi yapabileceği, onu çok sevdiği ve iyi olmadığı zaman onun da canının acıyacağı noktaya dönmüştü.

“Neden? Ne oldu?”

Wyatt bir nefes verdi. “Denedim. Sanırım olan buydu. Buraya geldiğimden beri sörf yapıp şarkı yazıyorum. Benzin pompalıyorum ve kendimi bir rock yıldızı olarak hayal ediyorum.”

Garsonluk yapması da eklenirse Sam konuşmadıkları zamanlarda Wyatt'ın tam da bunları yaptığını düşünmüştü. Şimdiyse kanepede uzanmış, gözleri kapalı, onun sesini dinliyordu.

“Peki neyi denedin?”

“Geçen gece Valley’de bir açık mikrofon etkinliğine gittim. Bir sürü boktan grup sahne aldı ve ben de kalkıp yazdığım bir şarkı söyledim.”

“Bu iyi, değil mi?”

“Şansıma büyük bir plak yapımcısı da oradaydı ve bana sesimin berbat olduğunu özel olarak söylemek için epey bir zahmet etti.”

“Bunu söylemiş olamaz. İmkânsız.”

“Tamam, şey, sesimin bir grubu taşıyamayacağını ve kayda değer olmadığını söyledi. Kötüsün demenin nazik bir yolu.”

“Üzgünüm,” dedi. Sam, Wyatt’ın şarkı söylerkenki sesini seviyordu, ama bunu ona şimdi söylemenin iyi bir fikir olmadığını biliyordu. Çünkü bu kulağa çocuğunu daha iyi hissettirmeye çalışan bir annenin söyleyeceği türden bir şeymiş gibi gelebilirdi.

“Evet. Sanırım artık bir benzincide çalışan ve sörf yapan biriyim. Gelecek vaat eden bir rock yıldızı değil. Artık hiçbir şeyim kalmamış gibi hissediyorum.”

“Seni anlayabiliyorum,” dedi Sam, oturma odasının tavanının ortasına kadar uzanan çatlağa bakarken. Bu kendi odasındaki çatlağa benziyordu. Bir yıl boyunca kendi kendine kapanmasını dilemişti. Çatlak kapanırsa o da iyileşecekti. Dr. Judy ona böyle totemlerle düşünmeyi bıraktırmaya çalışıyordu. Koltukta doğrulup oturdu. “Bekle. Peki, beni neden şimdi aradın?”

“Sanırım sadece üzgün uyandım,” dedi. “Konuşacak birine ihtiyacım vardı.”

Sam boğazının derinliklerinden gelen tuhaf bir ses duydu. Bu bir kahkahaydı, ama sert bir kahkaha. Gülen bir kaz olsaydı muhtemelen sesi böyle çıkardı. “Konuşacak birine mi ihtiyacın vardı? Senin mi?”

“Evet.” Sesi cılız ve budalaca çıkmıştı. Ve bencilce.

Sam kalbinin sıkıştığını hissedebiliyordu. Onu rahatlatmak istemedi.

“Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum Wyatt ama benim de konuşacak birine ihtiyacım vardı. Biliyorsun, bana âşık olduğunu söyleyen ve tüm dünyam olan erkek arkadaşım yer yarıldı içine girdi. Bunu atlatmak için kimi aramalıydım bilmiyorum. Zaten sana ihtiyacım olduğunda telefonlarıma bile çıkmıyordun.”

“Biliyorum, Sam. Benim için de zor zamanlardı. Üzgünüm.”

“Üzgünsün.” Sam babasının annesinden dilediği özürlerin ne kadar etkisiz olduğunu hatırladı. Bu sözlerin yetersizliğini hissetti. Tamamen yok ettiğiniz bir şeyin enkazına verilen rasgele bir selam gibiydi. Sam oturma odasında volta atarken öfkesinin bütün bedenine yayılıyordu.

“Öyleyim. Ve beni affetmeni istiyorum çünkü sana şu an gerçekten çok ihtiyacım var.”

Havai fişekler. Kıyametvari patlamalar. Sam, içindeki öfkenin patladığını hissedebiliyordu. İçindeki son depresyon ya da özlem kırıntılarının da bu patlamayla beraber yandığını hissetti ve gülümsediğini fark edince irkildi.

“Sana o zaman ihtiyacım vardı. Şimdi benim için geri dönmeye hakkın yok.” Ön kapının açıldığını duydu. Anne ve babası Gracie’nin bebek arabasıyla beraber oturma odasına girdi. “Ve diğer gelişmelere gelecek olursak,” dedi onlara gülümserken. “Bugün NYU’ya kabul edildim, yani benden bu kadar. Beni bir daha arama.” Ve telefonu kapattı.

“Canım! Bu harika!” Laurel onu kollarının arasına aldı.

Bill sırt çantasını bıraktı ve aralarına katıldı. “Seninle gurur duyuyorum Sam.” Laurel mutfakta kabul mektubunu incelerken babası, “Peki telefondaki kimdi?” diye sordu.

“Hiç kimse. Kesinlikle hiç kimse,” dedi Sam.

II. KISIM

GÜNÜMÜZ

Annem akşam yemeğinden önce bize margarita servis etti ve ben sadece yarım bardak içtim. Bunlar müthiş tadıyla insanı daha fazla tortilla cipsi ve margaritaya teşvik eden ölümcül türden içkilerdi. Dersimi almıştım, bu yüzden su içtim. Görünüşe göre Jack dersini almamıştı.

Jack'in en fazla iki içki içmesine izin veren katı bir kuralı olmasına rağmen gece boyunca üç ya da daha fazla margarita içtiğini gördüm. "Bunlar çok lezzetli," dedi başta. Sonrasında cümleleri "Bunlar çok lezzetli.."ye döndü. Büyükbabam babamı tablo satışlarıyla ilgili sorguya çekerken Jack elini omzuma koydu.

"Sanat dünyası ne âlemde? Hâlâ o büyük girdaplı şeyleri mi yapıyorsun?" Büyükbabam babamın sanatla uğraşmasını hiç anlamamıştı. İnsanların nasıl kandırılıp böyle şeylere iyi paralar ödemelerini konuşurken gülmekten iki büklüm olurdu. Bu babamı hiç rahatsız etmezdi.

"Son zamanlarda yapmıyorum," dedi babam. "İnsanlar düz çizgiler ve toprak tonlarında işler istediklerini söylüyorlar. Bağlantı kurup üzerine çalışmam biraz zaman alıyor." Girdaplı resimlerinin oluşturduğu manzaraya bakıtı. Onu izlerken yu-

muşadığımı hissettim. Uzun bir süre boyunca kıtlık döneminin ona uygun bir ceza olduğunu düşünmüştüm. Ama fikir arayışıyla ufku tarayan samimi bakışlarını gördüğümde başarılı olduğu günleri özledim. “Zaman alıyor,” dedi.

“Güzel olmalı,” dedi Jack.

“Bu çok güzel,” dedi Hugh, ölçülü bir şekilde. “Sevdiğin bir şeyi yapmak. Sen de doktor olmak konusunda böyle düşünüyor olmalısın.”

“Sanırım. Ama bütün gün güneşe tapan insanlardan deri kanserini çıkarmayı bedavaya yapmazdım.”

Günbatımı barbeküsü için fazla olumsuz bir hava vardı. “Şey, ben işimi seviyorum.” dedim.

“İnsanlara patronluk taslamayı mı?” dedi Travis. “Sanki senin için koca bir sektör icat etmişler.” Sahilde maceralar düzenlediğim tüm yazları hatırlayarak güldüm. Rıhtıma kadar yarış, kumdan kale yarışması. Milyonlarca kez Bayrak Yarışı. Elbette o zamanlar sadece oynamak istediğim için oyunlar uyduruyordum. Şimdi ise insanları hizada tutmak için organizasyon yapıyorum.

“Ah evet, Sam ve *flash mob** fikirleri,” Jack bana uyukulu bir şekilde gülümsedi. Daha fazla konuşmaması için umut ederken “Ben içeri giriyorum,” dedi ve kafamdan öptü.

Onunla gidip yatağa sağ salım girdiğinden emin olmalıydım. Ama hava mükemmeldi ve büyükannem pesto yapmıştı.

SAAT ON BİR GİBİ Travis ve Hugh evlerine döndüler ve herkes yatmaya gitti. *Westerleigh Bataklıkları*’nı okumaya çalıştım ve kendimi aynı seks sahnesini altı kez okurken buldum. Vücut parçalarının birbiriyle ilişkisinin nerede olduğunu anlayamıyordum. Erkek iki elini kadının ensesine koymuş ve kalçalarını kendine doğru çekiyordu. Bu adamın kaç tane eli vardı? Asıl

* Flash Mob birbirini tanımayan bir grup insanın internet üzerinden, e-posta veya sosyal ağlar için daha önce kaydedilmiş, yer ve zamanda, yine önceden kararlaştırılan, amacı genellikle eğlence olan bir eylem gerçekleştirdikten sonra dağılmaları esasına dayanan bir sosyal aktivitedir. (ç.n.)

noktayı kaçırdığının farkına vardım. Okumaya devam etmeliydim. Acaba bu kısmı Jack'e okusam ne derdi diye merak ettim. Komik olduğunu mu düşünür yoksa sadece "Burayı düzeltmeleri gerekirdi," mi derdi?

Mükemmel tıraşlı yüzü ve deniz mavisi gözleriyle Jack'i düşündüğümde, ikimizin bir araya gelmesinin ne kadar düşük bir ihtimal olduğuna şaşıırıyordum. Bazı geceler tüm gün çalışmış ve iki kez egzersiz yapmış bir adamın uykuya dalmasını izlerken bu düşünceler beynimde dolaşır dururdu. Human Corps'ta sekreter olan Jess Landry sayesinde birlikte olduğumuz kesindi. Ofis, pazartesi günü konferans salonunda ona bir *baby shower* partisi vermişti. Fazlasıyla yemek vardı ve ben o sıralar biraz sıkışıkım. Bu yüzden fazladan iki sandviçi paketleyip salı ve çarşamba günkü öğle yemeklerim için ortak buzdolabıma bırakmışım. Böylece perşembe günkü kuaför randevum ve devasa fonüm için fazladan otuz dolarım kalmıştı. Jack'in o taksiye bindiğimde beni bir an için bile olsa çıkabileceği biri olarak görmesinin tek nedeninin de bu olduğuna eminim.

Wyatt'la beni bir araya getiren şeyin izini milyonlarca kez sürdürdüğümse ise, babamın *Current*'i resmedip bu evi satın alabilecek onca parayı kazanmasına kadar gelebiliyordum. Eğer *Current*'in ilham kaynağı gerçekten o eski gök mavisi vosvos ise, sanırım her şeyin başlangıcı babamın arabayı aldığı andı. Bir vosvos ya da Jess Landry'nin döllenmiş yumurtası kadar küçük bir şey bir insanın hayatının akışını değiştirebilirdi. Ya da hava durumundaki bir değişiklikle küçük bir çocuğun evdeki su şişelerini soğuk suyla doldurmasma yetecek kadar büyük bir şey. Benim kontrolüm dışında gelişen ve hayatımın gidişatını değiştiren tüm faktörleri düşündükçe kahroluyordum. Umarım işime devam etmeme izin verirler.

Wyatt ağaç evdeydi. Bana okyanusu hatırlatan yavaş bir melodiyile başladı. Geceliğimin üstüne eşofman altı ve bir sweatshirt

geçirip hiç düşünmeden arka kapıdan çıktım. Annem haklıydı: Her şeyi açığa çıkarıp sonra güvenli bir şekilde gömmeliydik. Ve Jack benim tek şansım olabilirdi. Pope'ların avlusuna girerken ağaç evin yan tarafından Wyatt'ın ayaklarının sarktığını gördüm. Çalmayı bıraktığında ip merdivenin üç basamağını çıkmıştım.

"Sam?" diye seslendi. Henüz tırmanmayı bitirmemiştim.

"Selam," dedim. "Çaldığını duydum ve uyuyamadım. Düşündüm de..." Gözlerim karanlıkta ağaç evin içine odaklandı. Kıymıklı zemin süpürülerek temizlenmişti. Ortada mavi ve yeşil çizgili bir halı ve sol taraftaki duvarda kanepenin pozisyonunda katlanmış bir şilte vardı. Yanında televizyon sehpası gibi küçük bir masa ve üzerinde yanan bir mum vardı. Sağ tarafta iyi kullanılmış bir süpürge'nin hemen yanında üç akustik gitar duruyordu. "Anlamıyorum."

Wyatt ayağa kalkarak, "Gelsene," dedi ve ikimiz de gülmeye başladık.

"Gerçekten, burada mı yaşıyorsun?"

"Hayır yaşamıyorum. Çoğunlukla evde kalıyorum."

"O zaman bütün bunlar neden?"

"Bilmiyorum. Burası benim en sevdiğim yer. Biraz onardım. Arkamda bırakmak istemedim." Bu sözler göğsüme oturdu. Beni arkasında bırakmıştı.

Şilteye oturdum. Sadeydi ve gittiğinde her şeyin nasıl dağılabileceğini görebiliyordum ama bu alan büyük bir özenle bir araya getirilmişti. Wyatt'ın zamanında resmimi çerçeveletmek istemesi, güzel kalmasını istemesi aklıma geldi.

"Çok kısa konuşabilir miyiz?"

"Tabii." Mesafeli bir şekilde yanıma oturdu. Aramıza yetişkin bir Labrador retriever sığabilirdi.

"Üzerinden uzun zaman geçtiğini biliyorum, ama sadece kötü bir zamanda kötü bir şekilde bittiği için gerçekten üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

Wyatt şaşırmış görünüyordu. “Ben de,” dedi.

“Keşke daha az yaralanmış olsaydım da hayatına geri girebilseydim. Bu senin için gerçekten zor olmalı. Ailen, kariyerin ve diğer her şey.”

“Öyleydi,” dedi ve sonra ekledi. “Bu senin en iyi yanın. Sadece söylenmesi gerekeni söyleyen tarafın.”

Ben oldukça gergin hissederken onun neden bu kadar sakin davrandığını anlamıyordum. “Şimdi ne söylemem gerektiğini unuttum.”

“Arkadaş olmadığımız için üzgün müsün?” diyerek devam etti Wyatt. Aslında öyle değildi. “Seni kaybetmek benim için çok zordu,” dedim.

“Travis, Michael’a iyi olduğunu söylemiş.”

“Travis iyi olmadığımı biliyordu.” Doğrudan ona baktım. Acaba yüzümde ne kadar iyi olmadığının kalıntılarını görebiliyor muydu?

“Buraya nasıl geri döneceğimi bilemedim,” dedi. “Ya da sana o kadar sert davrandıktan sonra tekrardan nasıl iletişime geçeceğimi... Ve sonrasında sen de bana karşı çok sert davrandın.” Sanki kopya çekmek istercesine ellerine bakıyordu. Sonunda bana baktı ve “Birlikteyken nasıl hissettiğimi çok iyi hatırlıyorum ve seni bu şekilde itmiş olmam bana inanılmaz geliyor. Berbat bir haldeydim ve biliyorum bu bir mazeret değil. Ama on sekiz yaşındaydım,” dedi. Sanki aramızda çok normal bir konuşma geçiyormuş gibi kanepede arkasına yaslandı. Bunca yıl sonra. Onun bu süpürülmüş temiz ağaç evinde. “Artık atlattın mı?”

Küçük bir kahkaha attım. “Bu nasıl soru? Ben evleniyorum.” Ellerime bakıp nişan yüzüğümü çevirdim. “Sanırım bunu aşmaya hazırım. Herkes hayatına devam etti. Senin de müzik ve araba tamiriyle dolu bir hayatın var. Ve bir salon şarkıcısıyla.”

Wyatt güldü. “O bir salon şarkıcısı değil.”

“Her neyse. Öyle olmasını istiyorum. Sigara kokuyor ve pileli elbiseler giyiyor.”

“Evet bazen sigara kokuyor ve biz bir çift değiliz.”

Nemden saçlarım birbirine girmişti ve yüzüme düşen parçayı örerek kendimi meşgul ediyordum. Wyatt’m beni izlediğini hissedebiliyordum.

“Annenle baban nasıl?”

“İyiler. İkisi de tekrar evlendi.”

“Michael?”

“İyi. Uslandı.”

“Güzel. Peki, hayatından memnun musun?” diye sordum.

“Her gün sevdiğim şeyleri yapabiliyorum. Hava hep güzel.”

“Vay canına, bu çok Zen. Kendini gerçekleştirmişsin.”

“Pek sayılmaz. Peki ya sen? İstedğin hayata sahip misin?”

Yüzümü ona dönüp kanepede bacak bacak üstüne attım. Aramızdaki boşluk daraldı. “İşimi batırdım sayılır. Ama şehirde yaşamayı seviyorum. Gracie’yi her zaman görebiliyorum. Bu harika bir şey.”

“Yeni bir işe gir.”

“Muhtemelen kovulacağım. Bizimkilere söyleme. Bu çok hoşlarına gider.”

“Kovulman hoşlarına mı gider?”

“Şey, sanırım babam kendi deyimiyle ‘gıcık’ bir işim olmasına dayanamıyor. Bütün işim çalışanları hizada tutmakken iki kelimeyle tüm kariyerimi mahvettiğimi görmekten zevk alırdı.”

Wyatt güldü. “O iki kelime ‘gıcık iş’ miydi?”

“*Flash mob*,” dedim ve ellerimle yüzümü kapattım.

“Aman Tanrım.”

“Ekibinin daha fazla işbirliği içinde çalışmasını sağlamaya çalışan bir müşteriyle çalışıyordum. Şirket el kitabımızda bu sorun için tam olarak üç doğru çözüm var: Onları bir halat parkuruna göndermek, birlikte çalışmalarını için bir dizi bulmaca vermek ve

kişilik analizi için bir enneagram testi uygulamak. Bunları yüzlerce kez tavsiye ettim ve artık bıkmıştım.”

“Ve?”

“Ve bu toplantıdaki her şey artık ters hissettirmeye başladı. Konsantre olmakta zorlanıyor, senaryoya sadık kalamıyordum. İnsanların birlikte çalışmasını sağlamak için daha eğlenceli bir yol olmalıydı. Ben ‘*flash mob*’u önerdim.”

“‘*Flash mob*’ mu? Ciddi misin?” Wyatt, hayatında duyduğu en güzel şey buymuş gibi gülümsüyordu.

“Ağzımdan çıkıverdi işte. ‘*Flash mob*’. Asansörde osurmak gibi düşün. Bir kere oldu mu geri alamazsın ve içerisi çoktan kokmaya başlar bile.” Bu şimdiye kadar hiç komik gelmemişti. Wyatt’ı kahkaha atarken gördükçe kahkahasının tüm vücuduma yayıldığını hissettim. Gülmekten omuzlarım titriyordu ve gözlerimle burnumu eşofmanımın koluna silmek zorunda kaldım.

Wyatt biraz nefeslendikten sonra, “Eee,” dedi. “Yaptılar mı peki?”

“Evet. Patronum dehşete düştü, ama müşteri fikre bayıldığı için itiraz edemedi. Ve bunu ben önerdiğim için artık benim problemimdi. ‘Dancing Queen’ şarkısına tüm performansın koreografisini yapmak zorundaydım. Nedenini bilmiyorum ama şarkı da benim önerimdi. Altın rengi pantolon giymek istediler. Tam bir kabustu. Fırsatım varken onları bir halat parkuruna gönderip izleyebilirdim.”

Wyatt koltukta arkasına yaslanmış, bana on altı yaşındaymışım gibi bakıyordu. Eğlenmiş ve keyiflenmiş görünüyordu. En son ne zaman birini eğlendirdiğimi ya da keyiflendirdiğimi hatırlayamıyordum.

“Lobide altın rengi pantolonla dans eden otuz kişi. Sanki iki kelimeyle şirketin tüm misyon beyanını geri almış gibiydim. Müşteri sonuca bayıldı, ama tabii ki patronum başıma buyruk davranıp şirkete fazlasıyla zaman kaybettirdiğim için çok sinirlendi.” Başım ellerimin arasında aldım. Artık gülmüyordum.

“Fikirlerinin hiçbir zaman sonunu düşünmezdin.”

“Duvarımdaki o iğrenç ağaç resmi bunun iyi bir örneği.” Başımı kaldırıp ona baktım. “İşin pek de komik olmayan kısmı ise işyerinde durumum çok iyi görünmüyor. İşimi kaybetme ihtimalim var.”

“Bana buna değer gibi geldi,” dedi Wyatt.

Pek sayılmazdı. Zamanda geriye gidip söylediklerimi geri alabilseydim yapardım. Ama bu konuda Wyatt’la konuşmak bile kendimi iyi hissetmeme yetmişti. Dr. Judy görse bana bağımlılığın böyle bir şey olduğunu söyler miydi acaba diye düşündüm. Arzuladığın bir şeyi aldıktan hemen sonra hissedilen o haz. Belki de yıllarca yasını tuttuğum şey arkadaşlığımızdı. Dünyada kendimi Wyatt’tan başka tamamen açabileceğim tek bir kişi bile yoktu. Gülmek bizi birbirimize daha da yakınlaştırdı. Kafamda aramızdaki boşluğu ölçtüm.

“Bana kız arkadaşından bahset.”

“Ciddi anlamda kız arkadaşım değil. Daha çok iş yüzünden birlikteyiz.”

“Senin bir işin bile yok.” Söylediklerim bir an bana ağır geldi ve alındı mı diye suratını inceledim. Bozulmamıştı. Tamamen halinden memnun duruyordu. Elini kalçasına koyunca ona dokunma isteğime direndim. Her şey hem aynı hem de değildi. Acaba ona dokunmak hâlâ tenimi başka bir şeye dönüştürüyor muydu merak ettim. “Ama sağlık sigortan var, değil mi?”

Wyatt büyük bir kahkaha patlattı. “Var.”

“Güzel,” dedim ve kendimi durduramadım.

Elini alıp kendiminkinin üzerine koydum. Elini tutuyormuşum gibi değil de daha çok inceliyormuşum gibiydi. Parmaklarımı elinin üzerinde gezdirip avucunun içine doğru ilerledim. Tenimin tam da hatırladığım gibi onun teninde eridiğini hissettiğim an bunun korkunç bir hata olduğunu anında fark ettim. Elimi çekemedim ama korkuyordum. Bu şey, çocuk-

luğumuzun bu deliliğı beni mahvetmişti. Kendimi güvende hissettiğim bir hayat kurmam on yılımı almıştı. Wyatt'a dokunarak ilmek ilmek işlediğim her şeyi mahvedecek olmak beni korkutuyordu.

Diğ r elini benimkinin üzerine koyarak beni durdurdu.

“Belki de gitmelisin, Sam-I-Am.”

“Evet,” dedi. “Sam-I-Am şarkısını seviyor musun?”

“Seviyorum,” dedi. “Şimdi git buradan.”

“Geç kalkmışsın.” Etrafımdaki herkesin dediği tek şey buydu. Ki öyleydi. Sabah dokuza kadar uyumuş, Gracie’yle sörf yapmaya gideceğimi unutmuştum. Jack bile uyanmıştı.

“Margarita diyarına yolculuğun nasıldı?” diyerek ona sarıldım.

“Nasıl oldu bilmiyorum,” dedi. “Özür dilerim. Kendimi bok gibi hissediyorum.”

“Sana Bloody Mary yapmamı ister misin?” diye sordu büyü-kannem.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Jack.

“Çok özür dilerim,” dedim. “Annemin margaritaları ölümcüldür. Seni uyarmalıydım. Hemen okyanusa atlamak ister misin? İyi gelebilir.”

“Güneşten kurtulmam lazım.” Jack ön kapıdan çıkıp garaj da-iresine doğru ilerledi. Gracie’yle sabahki dalgaları kaçırdığımız için sörf tahtalarımızı çıkarıp suda süzölmeye başladık. Endişe ve sevinç karışımı bir şey hissediyordum. Annemle tekrardan konuşmam lazımdı. Kendi benliğime hızlı bir dönüş yaptığımı ve bir süre gerçekten her şeyin çok kolay hissettirdiğini birine anlatmam gerekiyordu.

Ama eğer ona Wyatt'la birbirimize ne kadar açık olduğumuzu ve ne kadar güldüğümüzü anlatsam, korkarım panikleyecekti. Anneme kalsa Jack bir nişanlıdan daha fazlasıydı. Giymemi istediği bir balonlu naylondur sanki.

Gracie'yle sörf tahtalarımızın üzerinde otururken kollarını sahile doğru sallamaya başladı. Gözlerim ondan iyi görmüyordu ama karşıdakinin hareketlerinden anladığım kadarıyla bu Wyatt'tı. Birkaç dakika sonra yanımıza geldi.

"Selam," deyip tahtamın üzerine sırtüstü yattım. Böylece ona bakmak zorunda kalmayacaktım.

"Jack akşamdan kalma," dedi Gracie ona.

"Aferin ona," dedi Wyatt.

"Doktorluğu pek sevmiyor."

"Bu çok kötü."

"Güneşi ya da okyanusu sevmiyor."

"Nelerden hoşlanıyor peki?"

"Margarita, sanırım."

Beraber güldüler.

Tuzlu suyun hissi ve sörf tahtama vururken çıkardığı ses beni hipnotize etmişti. Güneş yüzüme, göğsüme ve bacaklarıma acı bir sıcaklıkla vuruyordu. Ayaklarımı suyun içinde sallarken vücudumun her bir köşesinin, güneşin fazla ısıttığı yerleri serinleten her esintinin farkındaydım. Düşünmeye çalıştım: *Wyatt ve ben arkadaş olacağız.*

O benim hayatımdaki en önemli kişiydi ve onun için tuttuğum yas neredeyse sonsuzluk kadar sürmüştü. Babamın ilişkisinden kaynaklanan tüm acı ve hayal kırıklığımı Wyatt'ın kaybına sığdırmıştım. Şimdi gerçekten iyi bir adam olarak tekrar karşımdaydı. Üstelik küçük kız kardeşimle de arkadaşlardı. Sadece ona dokunmak istememeliydim. Alkolsüz bira içmek gibi olacaktı. Kendimden geçmeden yine aynı tadı alabilirdim. *Bu da sana kapak olsun Dr. Judy.*

Gracie, Wyatt'a ileride veterinerde iş bulabilmek için okuldan sonra hayvan barınağında gönüllü olarak çalıştığını anlattı. Tüm bunlar büyükbaş hayvan veterineri olma yolundaki yirmi adımlık planının ilk birkaç adımıydı. Wyatt ona bunun şarkı uydurmaktan daha fazla işe benzediğini söyledi.

Daha önce ikisini de hayallerindeki işi anlatırken dinlemiştim ama birbirlerine anlatırken duyduklarında başka bir şey vardı. Gracie, Wyatt için bardağı taşıran son damlaydı; annemin hamileliği hassas ilişkimizi uçurumdan aşağıya itmişti. Gracie, Wyatt'tan sonraki hayatıma aitti. Ve ikisi de aynı düzlemde bir arada bulunabiliyorlarsa belki de artık sadece şimdiyi yaşıyordum. Sanırım çok fazla güneş altında kalmıştım.

"Ben resim öğretmeni olmak istiyordum," dedim en kısık sesimle. Bunu neredeyse kendi kendime söylemiştim.

"Ne?" diye sordu Gracie. "Bir şey mi söyledi?"

"Küçükken resim öğretmeni olmak istediğini söyledi. Sam, bu çok basit bir karar," dedi Wyatt.

Sırtüstü yatarken kendimi fazla açıkta hissedip arkamı döndüm. "Kalifiye değilim, ama çocuklarla çalışıp bir şeyler yapmalarına yardım etmeyi gerçekten isterdim. Buraya her geldiğimde bunu düşünürüm. Şehre döndüğümde unutuyorum."

"Bu işte iyi olurdun," dedi Gracie.

"Kesinlikle yapmalısın. Mesela şimdi." Wyatt ayağa kalkıp sörf tahtasının üzerine oturdu.

"O kadar kolay değil. Okula geri dönmem gerekecek."

"Pek de meşgul görünmüyorsun," dedi Wyatt.

Bu konuyu açtığım için kendimden nefret ediyordum. Bunu onlara neyin etkisi altında anlattığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Güneş ya da su olmalıydı. Aklım başımdan gitmişti. Ve sonrasında, yalnızca okyanusun sağlayabileceği bir merhametle, dalgalar hızlandı.

“SANA BİR ŞEY olmuş,” dedi annem.

“Bana bir sürü şey oldu,” dedim. “Otuz yaşındayım.”

“Tamam, konuşmak zorunda değiliz.”

Bulaşık makinesini boşaltıyorduk. Çıkarttığımız bardak ve tabakları elimizle kuruladık çünkü bu kırk yıllık bulaşık makinesi artık bu hizmeti veremiyordu. “Kendimi daha iyi hissediyorum,” dedim. “Wyatt’la konuştum.”

Kurutmakta olduğu kupayı göğsüne bastırıp tezgâha yaslandı. “Anlat.”

“Dün gece onu görmeye gittim. Ağaç evde.” dedim. Son kısmını parkelere bakarak söyledim. “Ve konuştuk.”

“Ne hakkında?”

“Eskiden olanları pek konuşmadık. Sanırım bunu genç olmaya ve olanlarla nasıl başa çıkılacağını bilmemeye bağladık. Ama daha çok şu anki hayatlarımız hakkında konuştuk sanırım. Bir nevi eskiden hiçbir şey hakkında saatlerce konuştuklarımız gibiydi. Sanırım ben bunu özlemişim.”

“Ya. Demek güzeldi?” Elindeki bardağı yeniden kuruluyordu. Sanırım annemde Wyatt’la yaşadıklarım yüzünden hafif travma sonrası stres bozukluğu olabilirdi. Hayatı zaten düşüşte olan annemin yoluna her ergenin yapacağı gibi ben de kendi dertlerimi yığmıştım.

“Evet. Ama endişelenecek bir şey yok. Sanırım arkadaş olacağız. Ve galiba onu affettim. O da beni affetti. Sanki yıllardır taşıdığım bir ağırlığı bırakmış gibi hissediyorum.”

“Ve hepsi bu kadar mı? Tüm hikâye bu mu?”

“Çoğunlukla,” dedim.

Cumartesi günü olmuştu ve Long Island'daki son günümüzdü. Benim için bu, yarın hayatımı şekillendirmek üzere şehre geri döneceğim anlamına geliyordu. Jack spor ve başarılı doktor rutinleriyle ezip geçerken yazın geri kalanını o sıcak şehirde tek başıma, hiçbir planım olmadan, işsiz olarak geçirme ihtimali beni biraz panikletti. Ayrıca Wyatt konusunda da tedirgindim. Bir tür arkadaşlık için adım atmıştık ama belki de uzun mesafe için henüz çok erkendi.

Annem bu gece, Jack'e Long Island'ı sevdirmeyi amaçlayan ve bunu da çoktan başardığı görevindeki son aşamadaydı. Öğlene doğru akşam yemeği için Old Sloop Hanı'nı arayıp yer ayırtmaya çalıştı. Görevliler müzik festivali bu gece başladığı için bir ay boyunca rezervasyonlarının dolu olduğunu söylediler.

Annem buna çok şaşırdı. Sadece akşam yemeği değil, sanki tüm planları suya düşmüş gibiydi. Şimdi düşünüyorum da belki de burada evlenmemiz için yapılan bu baskı, sadece düğünle ilgili değil, çok daha fazlasıydı.

Eğer Jack burayı yeterince severse, o zaman yazları buraya daha sık gelirim diye düşünüyor olabilirdi. Düğünümüz beni Long Island'a temelli geri getirecek sihirli bir iksirdi.

Annemin telefonda Travis'le konuştuğunu duydum: "Bu bir felaket. Bu akşam orada yemek yememiz gerekiyor ki kafaları güzelken etrafı görsünler. Hugh bir şey yapabilir mi?" Annem Hugh'un çevresinin daha geniş olduğunu düşünüyordu ve bu durumun Travis'i rahatsız ettiğini biliyordum. "Wyatt mı? O ne yapabilir ki?" diye sordu.

İşte annemin Wyatt'tan rezervasyon için yardım alması böyle oldu. Üstlelik dokuz değil, on kişi için. Wyatt onları geleceğine ikna etmek zorundaydı.

"Ne yani, şef garsonun arabasını falan mı tamir etmiş?" diye sordu Jack.

"Müzik festivalini şehre getirmeye yardım etmesiyle ilgisi olmalı. Komite ona bunu borçlu," dedi babam. Festivalin büyüklüğünü düşününce tüm kasaba Wyatt'a borçlu gibi görünüyordu. Acaba Wyatt nasıl oldu da organizasyonu yapan insanları tanıdı ya da neden ondan mekân önerisi aldılar diye düşündüm. Eğer böyle bağlantıları varsa, birileri sektöre girmesine yardımcı olabilirdi sanki.

"Bilmiyorum," dedi annem, "ama çok rahatladım. Buranın çok şık ve kalabalıkken nasıl olduğunu göreceksiniz."

"Satış becerilerinde ustalaşmışım tatlım," dedi babam.

"Kaçırdıysanız söyleyeyim, ben çoktan ikna oldum bile," dedi Jack. Hasır şapka takmış, uzun kollu bir gömlek giymişti. Arka verandada gölgelik alanda oturuyordu. Geldiğinden beri bir kez bile okyanusa ayağını sokmamıştı. Bu gerçeklerle uzlaşmaya çalıştım. Jack burayı çok seviyordu ama sahil aktiviteleriyle pek ilgilenmiyordu, acaba sahile mesafeli kalmak mümkün müydü? Ya da hayatımın geri kalanını özgürce burada geçirip içimdeki o fevri kız çocuğuna geri dönebilir miydim?

GELİN OLDUĞUMU KİMSE UNUTMASIN diye uzun, beyaz, keten bir elbise giydim. Bu hafta güneşten biraz bronzlaşmıştım ve bu renk bana eskiden olduğum kişiyi hatırlatmıştı.

Daha sağlıklı, daha canlı görünüyordum. Jack beni görünce kafasını salladı.

Hana ulaştığımızda Travis ve Hugh dışarıda bekliyorlardı. "İçerisi tıka basa dolu," dedi Travis. "Büyükannem hiçbir şey duyamayacak."

"Bazen en iyi geceler böyle gecelerdir," dedi büyükannem.

İçeri girdik ve babam şef garsona selam verdi. "Merhaba Maurice. Dokuz kişiyi alamadınız ama şimdi on kişiyiz. Pope partisi."

"Elbette, size şu arka duvarın oradaki masayı ayarladık. Bay Pope burada mı?" Hepimiz durup kimden bahsediyor olabileceğini düşünürken -ne de olsa Frank Florida'daydı- Wyatt içeri girdi. Wyatt'ın üstünde olabilecek en ince malzemedен yapılmış pembe düğmeli bir gömlek vardı. İçini görebildiğimi hayal edince beynim durdu.

Wyatt, Maurice'i sıcak bir şekilde selamladı. Uzun boylu, gri renk saçlı bir adam yanına geldi ve elini sıktı. Hepimizle tanıştırdı; adı Carlyle'di. Wyatt beni Sam yerine Samantha olarak tanıttı. Bu garip ve tuhaf bir şekilde resmiydi.

"Haklıymışsın," dedi Wyatt'a. "Burası Newport'tan daha iyi. Yeni hissettiriyor. Bu gece o eski ahırda ilk grupları izleyeceğiz, ki bu tahmin ettiğim kadar korkunç değilmiş."

"Gördün mü? Beni daha sık dinlemelisin," dedi Wyatt.

"Boktan bir sesin olmasaydı dinlerdim," dedi Carlyle. Açıklanamaz bir şekilde ikisi de gülmeye başladı.

Arka taraftaki uzun masaya doğru ilerledik ve rasgele oturduk. Çocuklar masanın bir ucunda olacak şekilde yerleştiklerimizde eski alışkanlığımıza geri döndüğümüzü fark ettim. Wyatt masada tam karşımdaydı. Kafamı kaldırıp onunla göz göze geldiğim ilk anda bana "*Gördün mü? Bu kolay, değil mi? Barıştık ve artık arkadaşız. Yoluna devam et ve evlen*" der gibi bir bakış attı. Tüm bunları bir bakıştan çıkarmanın fazla olduğunun farkındaydım.

“Peki siz ikiniz ne düşünöyorsunuz?” diye sordu Hugh. “Bahçede kokteyl, burada akşam yemeği ve dans? Yoksa kokteylleri üst katta mı verirsiniz?”

Wyatt, “Ben olsam her şeyi sahilde yapardım,” dedi.

Jack onu görmezden geldi. “Burayı sevdim.”

“Peki ya sen Sam?” diye sordu Travis.

Etrafa baktım ve birden sıcak bastığını hissettim. Sanki göğsümden yüzüme doğru bir sıcaklık yaylıyordu. Mükemmel olduğunu söylemek istedim. Şehre dönüp bu düğünü planlamaktan başka yapacak bir şey yoktu. Vals yapmayı öğrenecek, bir kutunun sınırları içinde tam tur adım atacak, bedenimin müziğe nasıl tepki vermesi gerektiğine dair belirli yönergeleri ezberleyecektim. Jack’in elinin sırtımdaki nazik baskısını hissedebiliyordum. Bana hangi yöne gitmem gerektiğini söylüyordu. Bir-iki-üç, bir-iki-üç, sonsuza kadar.

“Sanırım bir martini söyleyeceğim,” dedim.

“Carlyle Trickett’i nereden tanıyorsun?” diye sordu Jack tatlısını yerken.

“Kim olduğunu biliyor musun?” diye sordum ben de.

“Yani, evet,” dedi Jack. “Yıllardır Los Angeles’ın en büyük plak yapımcısı. Boşanırken kırk beş milyon dolardan oldu. *Post*’u gerçekten okumalısın.” *Ölü bir soylunun anılarına dalmasaydım okurdum**, demek istedim.

“Onunla Los Angeles’a ilk gittiğimde, Valley’de bir barda tanıştım. Bana bir şarkıcı olarak geleceğim olmadığını söylemekte oldukça hızlıydı.” Bunu gülerek söylemesi saçma geldi. Bu yüzden sarhoş olup olmadığımı anlamak için martinimi kontrol ettim. Hayır. Hâlâ doluydu. Kimi kandırıyorum ki, ben martini içemem.

“Bunu olayı hatırlıyorum,” dedim. “Çok kaba.”

“Olabilir. Ama belki de doğrudu. Gösteri dünyasından birinin size doğruyu söylemesi güzel bir şey. Bu nadir görülen bir şeydir ve seni uzun vadede kalp kırıklıklarından kurtarabilir.”

* Sam burada Jack ile birlikte okudukları tarihi kurgu romanına göndermede bulunuyor. (ç.n.)

“Evet, sanırım bir bildiği vardır,” dedi Jack. “Yazık olmuş.”

Jack’in bu hareketi kaba gibi geldi ama Wyatt tepki vermedi. “Yani, ne yapabilirsin ki?” der gibi omuz silkti. Bu özgüveni çocukken de vardı ama bu, yeteneklerinden kaynaklanıyordu. O zamanlar güçlü bir sörfçü ve harika bir gitaristti. Belki de öpüşmede en iyisiydi. Ama o çocuğun, hayallerinin paramparça olmasına razı olacağını düşünemiyordum. Bir şeyler yanlış geliyordu.

Yemeyi bitirdiğimizde, bir çift Wyatt’a merhaba demek için masaya geldi. Daha sonra Owl Barn’a gelecek mi diye merak etmişlerdi. Onlara uğramaya çalışacağını söyledi. O an emin olduğum birkaç şey vardı: Jack yine içkiyi fazla kaçırmıştı ve ben de üç yudum martini ve bir kadeh beyaz şarap içmiştim ki bu da benim için artık fazlaydı. Masadaki herkesle konuşuyordum. Babam, ufku taklit eden düz çizgilerden oluşan yeni bir resim serisi düşünüyordu. Büyükbabam daha çok insanın *sorun değil* yerine *rica ederim* demesini istiyordu. Travis ve Hugh bir köpek sahiplenebilirlerdi. Kollarımı kavuşturup arkama yaslandım ve her bilgiyi zihnimde sindirmeye çalıştım.

Garson masaya gelip Bay Pope’a katkıları için küçük bir teşekkür mahiyetinde yemeğimizin müesseseden olduğunu söyledi. Babam kadehini önce garsona sonra da Wyatt’a teşekkür etmek için kaldırdı. Wyatt’ın yüzünde hiçbir şaşkınlık yoktu. Yüzündeki her ifadeyi biliyordum ve en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu. Gözlerimi masanın karşısından ona diktim. Başka tarafa baktı.

Park yerine vardığımızda temiz hava iyi hissettirdi. Annem, babam, büyükbabam ve büyükbabam annemin arabasına bindiler. Geri kalanımız Travis’in arabasının önünde durduk. “Daha eve gitmek istemiyorum,” dedim.

“Hadi gidip çiçeği burnunda müzisyenleri dinleyelim!” dedi Jack aniden. Kesinlikle çakırkeyifti.

“Ben varım,” dedi Hugh.

Büyüklerle ve Gracie'yle vedalaşıp arabaya bindik. Arka koltukta Jack ve Wyatt'ın ortasına oturdum. Jack'in camı açmasına minnettar oldum çünkü havaya ihtiyacım vardı.

Wyatt ise camdan karanlığa bakıyordu. Sanki bu küçücük alanda aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışıyordu. Göz göze gelmek için kafamı ona döndürdüm. Sadece başını salladı ve tekrar camdan baktı.

Owl Barn adı gibi gerçek bir ahırdı. Daha önce içine hiç girmemiştım ama görünüşe göre festival için özel olarak bir müzik mekânı olarak yenilenmişti. İçeri girdiğimizde bir grup country müzik çalıyordu ve oldukça iyilerdi. Mekân kalabalık ve insanın kafasını güzel hale getirecek derecede dumanlıydı. Barın arkasından bir barmen çıktı ve hepimize birer bira verdi. Mekânı işaret edip Wyatt'a sarıldı.

Grup başka bir şarkıya başlayınca Wyatt dikkat kesildi. Onu izlediğimi fark etmiş gibi görünüyordu. Travis'e dönüp "Bu şarkıyı seviyorum," dedi. Yıllar önce babasının kamyonetinde dinlerken sevdiği gibi.

Def Leppard tişörtlü ve kırmızı şapkalı bir adam mikrofonun başında durdu. "Blackout'u dinlediniz," Herkes tekrar alkışladı. "Son dakika: Kalabalığın içinde Wyatt Pope'u görüyorum," İnsanlar alkışlamaya ve etraflarına bakınmaya başladı. Wyatt elini havaya kaldırdı ve kalabalık kadeh kaldırıp tezahürat etti. Bu hiç mantıklı değildi. Ona baktım. Bir şeyleri kaçırdığımı biliyordum. "Bakalım onu sahneye çıkarabilecek miyiz? Sadece bir şarkı?"

Bana döndü ve bir şey söyleyecek gibi oldu. Kalabalığın arasından sahneye doğru ilerledi. Wyatt sahneye çıktığında insanlar kelimenin tam anlamıyla çılgılık atıyordu. Kırmızı şapkalı ona bir gitar ve oturması için bir tabure getirdi ve Wyatt gitarı hiç acelesi yokmuş gibi inceledi. Üzerinde bu kadar insanın önünde hissedeceğim gerginliğin en ufak bir kırıntısı bile yoktu. "Millet, Wyatt Pope." Alkışlar, ıslıklar, tezahüratlar, sonra sessizlik.

Wyatt gitarı ayarlamak için bir saniye daha bekledi, sonra mikrofona doğru eğildi. “Bu benim ilk şarkımdı,” dedi ve çalmaya başladı. Üç notadan sonra, kalabalık tekrar coştı. Wyatt’ın Missy McGee şarkısı çalması onlar için gerçekleşen bir rüya gibiydi. *Nefes al, ben de seni içime çekeyim. Biz mühürlendik Sam, I am.* Her bir dizeyi çalarken şarkı her zaman kafamda duyduğum gibi şekillendi. Poptan çok country gibi hissettiriyordu. Ve şarkı artık Missy McGee’nin eski erkek arkadaşı hakkında değil, Wyatt ve benim hakkımdaydı. Şarkı bittiğinde kalabalık çığlık atıyordu. Bana doğru baktığında onun hakkında artık kesinlikle hiçbir şey bilmediğime emin oldum. Ve şarkıyı onun yazdığını da.

Bedenim hâlâ alkışlayan hayranların arasında sıkışık haldeydi ama aklım burada değildi. Wyatt bana Los Angeles’ta şarkı yazdığını söylemişti. Ağaç evde şarkı yazdığını bile duymuştum. Bu şarkıyı yazdığını neden saklamıştı ki? Missy McGee’nin diğer büyük hitlerini ve bu şarkıya ne kadar benzediklerini düşündüm. Wyatt bunca zamandır hayatı hakkında bana palavra sıkıyordu. Hem şarkıya hayran kaldım hem de yalanına kızdım.

“Oldukça iyi, değil mi?” dedi Jack bana dirsek atarken.

“Ne?”

“Wyatt. Bu herif boş değil,” dedi. “Bir şeyler yapabilir. Şehirde olmasa da burada mesela.”

Sahneye dönüp baktım. Wyatt doğrudan bana bakıyordu. Gerçi ne anlatmaya çalıştığını anlayamadım. Söylemesi muhtemel olan şeyler şunlardı: *Hey, sana kim olduğumu söylemeyi unuttuğum için üzgünüm ve umarım bir müzik ikonu olduğum ortaya çıktığında sen de aptal işin hakkında gevezelik edip durduğun için utanmazsın. Ve evet, son on yılın en hit şarkısını ben yazdım ve senin hakkındaydı.* Gerçekten de olası anlamlar sonsuzdu.

Hava almam lazımdı. Kalabalığın ortasındaydım ve Jack’in hâlâ yanımda olduğunu görünce rahatladım. “Buradan çıkmam gerek.”

“Şaka mı yapıyorsun?” diye bağırdı. “Burası şaka gibi, bayıldım.” Üzerinde SKIP WARREN BURADA UYUDU yazan tableayı kaçırmış olmalıyım.

Jack fark etmeden kalabalığın arasından sıyrılmak için döndüm. Wyatt’ın ardından sahneye bir rock grubu çıkmıştı ve akort yapıyorlardı. Elllerinde plastik bira bardakları olan gençler gözlerini sahneden ayırmadan aralarından geçmeme izin verdi.

Bu saçma beyaz elbiseden nefret ediyordum. Dışarıda bir varilin üzerine oturdum. Elbisemin arkasına pas lekesi hatta daha kötülerinin bulaşacağına emindim. Eğer şu anda sahilde kaybolursam, Viktorya dönemi romanlarından fırlamış bir ölü gelin hayaleti gibi olacaktım. Hayatımdaki tüm klişe zamanlarımı düşündüm. Erkek Fatma küçük kız kardeş. Aşk acısı çeken ergen. Zoraki on-iki-adımcı.* Ve şimdi ise kaçak gelindim.

Google'da ismini arattım. Wyatt Pope. Adına açılan bir Wikipedia sayfası vardı. Bu başımı döndürdü. İnsanların ona "Nasılsın?" dediğini düşündüm. Cevap: *Wikipedia sayfam var.*

Sayfa çok kalabalıktı. Aşağıya doğru kaydardım. Pek çok kez "Billboard Top 20" gibi kelimeler geçiyordu. Missy McGee ile bir küsüp bir barıştığı, yedi yıl süren bir ilişkisi vardı. Wyatt'ım -ki o benim lanet olası Wyatt'ım- Madonna'dan bu yana gelmiş geçmiş en büyük pop yıldızıyla çıkıyordu.

Ben bir ergendim. Eskiden olduğum, kaygısız ve olduğu haliyle makul derecede mutlu olan ergen değil, televizyondaki gibi

* On iki adım programları, bağımlılıktan kurtulmak için bir eylem planı sağlayan, on iki basamaktan oluşan karşılıklı yardım ve dostluk programlarıdır. (ç.n.)

bir ergendim. Utanıyor ve kendimi çok zorluyormuş gibi hissediyordum. Eski erkek arkadaşımı gizlice hayatıma geri sokmaya çalışıyordum. Sanki onu yanımda taşıyabilir, düğün buketimin altına mendilimle birlikte sıkıştırabilirmişim gibi. Belli ki günün sonunda kendisi hayatıma bu kadar kolay sığdıramayacak kadar büyük bir üne sahipti.

Babama mesaj attım: Beni alabilir misin? Owl Barn'dayım.

Wyatt mekândan çıkarken babam arabayı yanaştırıyordu. Pembe gömleğiyle orada durmuş, önce bana sonra da sanki bir sonraki hamlesini anlamaya çalışıyormuş gibi arabaya baktı.

“Eve mi dönüyorsun?” diye sordu.

Arabaya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Wyatt sürücü tarafına doğru yürürken babam açık camdan kafasını çıkardı. “Bırakmamı ister misin, evlat?” Wyatt, “Evet, teşekkür ederim,” dedi ve arka koltuğa geçti.

Babam, “Nasıl geçti? Müzik iyi miydi?” diye sordu.

“Umarım öyledir,” dedi Wyatt.

“Evet, iyiydi,” dedim. “Ve ne oldu biliyor musun? Wyatt büyük bir yıldızmış ve bize söylememiş çünkü belki biz bunu kaldıramazmışız.”

“Tabii ki öyle düşünmedim,” dedi Wyatt.

Babam bana döndü. “Büyük bir yıldız mı?”

“Evet, eski gitarını tıngırdatarak dolaşan ve motorlarla uğraşan Wyatt, gizli bir büyük başarı hikâyesiymiş.” Arka koltuğa döndüm. “O şarkıyı yazanın sen olduğunu bana hiç söylemeyecek miydin? Ve Missy McGee’yle çıktığını?”

Sessizdi.

“Seni Google’da aratmam gerekti. Neden bana söylemedin?”

“Ah, beni Google’da arattın. Sonunda.” Arkasına yaslandı ve kollarını memnuniyetle açtı.

“Kim insanları Google’da aratır ki?” diye sordum.

“On iki adım programındaydı,” dedi babam. “Google’da ismini aratmak yasaklardan biri olurdu.”

“Baba.” Yola konsantre oldu. Camdan dışarı baktım.

“Gerçekten Sam, o şarkıyı duyup da senin hakkında olduğunu nasıl anlamazsın?” diye sordu Wyatt.

Cevap vermedim. Çünkü bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum. Artık gerçeği biliyordum ve unutmanın bir yolu yoktu. *Highlights* dergisindeki gizli kaplumbağayı* bir kere bulduktan sonra her seferinde onunla karşılaşman gibi bir şeydi.

Wyatt öne doğru eğildi, böylece başı tam ikimizin arasındaydı. “Bunu duyduğunda bana ulaşacağını düşünmüştüm. Belki bunu bir özür mahiyetinde kabul edersin diye.”

“Hiç mesajlarına cevap vermeyi denedin mi? Radyodan gizli bir mesaj göndermekten daha güvenilirirdir.”

Babam güldü, sonra Wyatt’a döndü. “Özür dilerim.” Tekrardan yola baktı.

“Peki ya ‘Yazın Sonu’?”

“O da senin hakkındaydı. Hepsi senin hakkında, Sam.”

“Pekâla, sana malzeme çıkardığım için mutluyum.”

“Büyüyünce yazacağım şarkıların ne hakkında olacağını düşünmüştün ki? Hayatım boyunca seni sevdim.”

“Tamam, şimdi huzursuz oldum.” Babam sanki bize biraz mahremiyet sağlarmışçasına koltuğunda öne doğru eğildi.

“Sana o şarkıyı sordum. Elini tutuyordum. Bana söylemek için daha iyi bir zaman mı arıyordun?”

“Evlenmek üzereyken bütün bunları sana anlatmayacaktım.”

“Ama bu gece yaptın.”

“Yaptım ve nedenini bilmiyorum.” Arka koltuğa yaslanırken babam bir nefes verdi. “Dinle, biliyorum kulağa ürkütücü geliyor. Sanki sana takıntılıymışım gibi. Ama sen benim büyük aşkımdın, sadece bu. Aşk şarkıları yazıyorum, bu yüzden bu

* *Highlights* dergisindeki yüzlerce şekil arasından belirli bir nesneyi bulma oyunu. Find Waldo (Waldo Nerede)’ye benzer. (ç.n.)

anılara geri dönüyorum. Ama ikimiz de büyüdü ve sen başka birini buldun. Bu sadece senin çizebileceğin güzel bir an. Bense üzerine şarkılar yazıyorum.”

“Artık çizmiyorum. ‘Ay Işığı’?”

“Senin hakkında.”

“Vay be.”

Göz ucuyla babamın gülümsediğini görebiliyordum. Tam anlamıyla görmek için başımı çevirmediğim çünkü bunun beni rahatsız edeceğini biliyordum.

Garaj yoluna girince babam arabayı durdurdu.

“Tamam, ben içeri giriyorum,” dedi ve hızla indi. Arabanın içi sessiz ve karanlıktı. Kimsenin verandasının ışığını yanmıyordu. İkimiz de inmek için herhangi bir hamle yapmadık. Söyleyecek bir şeyim yoktu ama işim bitmemişti. İnmek için arabanın kapısını açtığını duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Şoför kapısını açıp yanıma oturana kadar üç saniye pişmanlık duydum.

“Sam, bana bak.”

Ona döndüm. Aramızda yeterli ve doğru miktarda boşluk vardı. Vites ve bardak tutuculardan engel vardı. Ayrıca karanlıktı.

“Benim için gerçekten çok kötüydü,” dedim. “Uzun süre terapi gördüm. Bir yıl boyunca hiç uyumadım. Ve kendimden bir parça, gerçek ben olan parçamı kaybettim.” Gözyaşlarımı yanaklarımda hissedebiliyordum.

“Sen hâlâ sensin, Sam.” Gözlerimin içine bakıyordu. Eskiden orada olan şeyi gördüğüne inandım.

“O lanet şarkıyı yazdığına inanamıyorum,” dedim ve güldü.

“Anlamamış olmana inanamıyorum.”

“Bütün genç aşkların aynı şeyi hissettiğini düşündüm. Bir noktada Missy McGee de bizim gibi hissetmiştir sandım. Adını söylerken başımı salladım. “Muhtemelen ona Missy McGee demiyorsundur.”

Bir şey söylemedi.

“Senin adına mutluyum,” dedim. “Hayalindeki hayat ve her şey için.”

Wyatt küçük bir kahkaha attı. Bu söyleyeceğin bir sonraki şeyin üzücü görünmesini engellemek için atılan bir tür kahkahaydı.

“Doğru kadın değil ve konser veremiyorum. Ama gerisi oldukça iyi.” Elimi iki elinin arasına aldı. Karanlıkta ellerimizi zar zor görebiliyordum. “Seni incittiğimi biliyorum ve özür dilerim. Ne kadar yıkık olduğumu düşününce utanıyorum. Ama ikimiz de hayatlarımıza devam ettik. Evleneceksin ve ben de mutlu olmanı istiyorum.”

Söylenecek en doğru şey buydu. Geçmişin kapısını nazikçe kapatmıştı ve şimdi burada karanlık şimdiki zamanda oturuyorduk. Evet, evleniyordum. Hâlâ Wyatt’ın aklımdaydım. Ama aşkın ne olduğuna dair bir fikir olarak. Soğuk bir günde sabah yediğin tatlı bir çörek gibi. Tadının nasıl olduğunu sevgiyle hatırlarsın, ama bugün omlet sipariş edeceksin çünkü artık bir yetişkinsin.

Yanağımdaki bir damla yaşı silmek için elini kaldırdı. Kendimi kokusuna ve nefesinin hissine doğru eğilirken buldum. Tam orada, benden birkaç santim uzaklıktaydı. “Beni bu kadar çok öpmek istemen çok saçma,” dedi.

Güldüm, çünkü öyleydi. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. Wyatt vücudumun her yerini nasıl okuyacağını biliyordu.

Küçük bir gülümseme ile iki elimi birden ellerinin arasına aldı. “Sen benim için dünyalara bedelsin Sam. Ama bunu sana yapmayacağım.”

Gözlerinin içine baktım. Ellerin sıcaklığını hissedebiliyordum. Bunun son kez olacağını biliyordum, bu yüzden içime çektim. “Eğer Google’da seni aratsaydım ve sonra arasaydım ne olurdu?”

“Artık bir önemi yok Sam.”

Arka verandada pazar *brunch*'ı yaparken ağaç evden müzik sesi gelmediğini fark ettim. Jack, Old Sloop Hanı'nı ne kadar sevdiğini ve yengeç keklerinin şimdiye dek yediği en iyi şey olduğunu anlatıyordu. "Sam, I Am" benim hakkımdaydı. Bütün o şarkılar benim hakkımdaydı. Bu gerçeği ve bunu yıllarca anlamamış olmamı aklım almıyordu. Acaba Missy her söylediğinde Wyatt beni mi düşünüyordu yoksa ona artık milli marş misali sürekli duyduğu kelimeler gibi mi geliyordu diye merak ettim.

"O zaman olacak mı?" diye sordu büyükannem. "Sam?"

Kendime geldim. "Ne oluyor mu?"

"Düğün?"

"Tabii ki," dedim Jack'in elini tutarak. "Kesinlikle evleniyoruz."

"Evet," dedi annem, "öyle tahmin etmiştik canım. Büyükannen aslında yer burası mı olacak diye soruyordu. Long Island'da evlenmeye tamam mısınız?"

"Elbette," dedi Jack benim yerime. Tartışmak istemedim. Hayaletlerle dolu olsa bile burası çok güzeldi.

"Evet, eve döner dönmez arayıp gün alacağım," dedim. Sonra da "Wyatt'ın müzik işinde başarılı olduğunu biliyor muydunuz?" dedim.

“Bir müzik grubu mu varmış?” diye sordu büyükannem.

“Hayır, daha çok bir zamanlar kız arkadaşı olan bir pop yıldızı için bir sürü hit şarkı yazmış,” dedim. Kimseyle göz göze gelmemek için çatalımı önümdeki yumurtaya batırdım.

“ tiraf etmeliyim ki bunu hiç beklemiyordum. Bir şeyler başardığını düşündürecek bir havası yok,” dedi Jack.

“Bu bizim için de yeni bir haber,” dedi annem. “Aferin ona.”

Babam beni izliyordu. Wyatt’la dün gece yaptığımız konuşmanın tek şahidiydi ve anneme bundan bahsetmediğini düşünüyordum. Perdenin arkasını görüp  zelime böyle saygı duyması hoşuma gitti. Babamla en son ne zaman bir sır paylaştığımızı hatırlamıyordum.

“Evet, aferin ona,” dedi babam.

JACK’LE LONG ISLAND OTOYOLU’NDAN eve dönerken yol boyunca sessiz kaldık. Sanki bir yarıştaymış gibi ekspres şeride girip çıkıyordu. Eleanor’dan pazartesi sabahı saat onda beni ofisinde görmek istediğini söyleyen bir e-posta almıştım. Tüm bu gizem gerçekten sinirlerimi bozuyordu. Elimdeki müşteri alındıktan sonra bütün bir haftayı masamda oturup birinin benim hakkımda bir karar vermesini bekleyerek ge irmıştım. Dosyalarımı düzenledim. Muhtemelen bir daha asla kullanmayacağım elektronik bir hesap çizelgesini renklerle kodladım. Ve her nasılsa ben orada olmadan da düşünmek için bir haftaya daha ihtiyaçları vardı. Sanki Eleanor beni kovmadan önce cezalandırmak istiyordu. “Görüşürüz o zaman!” diye cevap verdim. Neşeli  nlem işaretinden anında pişmanlık duydum.

Çaktırmadan Jack’i izlerken yola bakarak ne düşündüğünü merak ettim. Wyatt konusunda o da benim kadar şaşkın mıydı? Ailemle sahilde olmak hoşuna gitmiş miydi? O şarkının benim hakkımda olduğ n  anlamış mıydı? Çok dalgın görünüyordu, bu yüzden sinir bozucu soruyu sordum.

“Ne düşünüyorsun?”

Dönüp bana baktı, sanki orada olduğuma şaşırmış gibiydi.

“Elliot’u.”

“Elliot’u mu?”

“Evet, salı akşamı oynadığımız tenisi çarşambaya alması gerekiyor. Ama çarşambaları sporda itme hareketleri çalıştığım günüm ve onu salıya alırsam, sonrasında tenis için toparlanmam zor olacak.”

“Ah,” dedim. “Zormuş.”

Araba sürmeye ve sakız çiğnerken düşünmeye devam etti.

“Eleanor e-posta göndermiş. Yarın sabah benimle görüşmek istiyor.”

“Güzel,” dedi. “O zaman başka bir iş aramaya başlamadan önce birkaç hafta izin almalısın.”

“Henüz kesin olarak kovulmadım.”

Bana sempatik bir şekilde gülümsedi. “Samantha. Hadi ama.”

Resim çizmeyi öğretmek istiyorum, cümlesi dilimin ucundaydı. Jack ve ben evleniyorduk, ona hayallerimi anlatabilmeliydim. Bana yapamayacağımı, bunun imkânsız olduğunu, danışmanlıktan devam etmem gerektiğini söylemesini istemiyordum. Trapez sanatçısı falan olmak istemiyordum, yalnızca çocuklarla yaratıcı bir şeyler yapmak istiyordum.

“Resim öğretmeni olmak istiyorum,” dedim cama doğru.

“Bir şey mi dedin?”

“Hayır.” Sonra, “Resim öğretmeni olmak istiyorum,” dedim.

“Bu eğlenceli olurdu,” dedi.

Rahatlamış bir şekilde ona döndüm. “Değil mi? Çocuklarla kilden ve elişi kâğıtlarından bir şeyler yapmak. Herkesin aynı ödevle tamamen farklı işler ortaya çıkarması.”

“Her gün tutkal tabancası kullanabilirsin.”

Güldüm.

“Kesinlikle. Ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum.”

Jack elime uzandı ve bu itiraf ne kadar aptalca olsa da anlaşılabilir hissettim. O bunun mantıklı olduğunu düşünüyorsa, belki de mümkündü.

“Ama sen bir İK danışmanısın. Bütün özgeçmişin bu. O yüzden o alanda elinden gelenin en iyisini yapmalısın.”

Sonraki otuz dakika boyunca sessiz kaldım ve tünelden geçerken korkmaya başladım. Wyatt’la yeniden bağlantı kurup vedalaşmıştık. Yıllar önce Wyatt’la sahilde vedalaştıktan sonra şehre dönüş yolunda annemin öfkesini hatırlatan bir korkuydu bu. Tekrar terk edileceğime ve uyumayacağıma dair mantıksız bir önsezi hissettim. Ayrıca Gracie’nin şehre gelmesine daha bir ay vardı.

Travis’e mesaj attım: Wyatt’tan bunca zamandır haberdar olduğunu biliyorum. Bana söylememiş olman inanılmaz. Bu konuda daha sonra kavga edebiliriz, ama bana numarasını ver.

Travis: Senin için önemli olsaydı Google’da aratırdın diye düşündüm.

Ben: Kim insanları Google’da arar ki?

Travis: Herkes Sam.

Numarasını gönderince Wyatt’a mesaj attım:

Ben Sam. Numaranı Travis’ten aldım. Sadece tekrar hoşça kal demek istedim. Ve vay canına. Ayrıca tebrikler.

Wyatt: Teşekkürler. Yarın Los Angeles’a dönüyorum.

Ben: Peki iletişim halinde kalabilir miyiz? Ne bileyim, doğum günü mesajları ya da komik şeyler göndermek gibi?

Wyatt: Kedi videoları gibi mi?

Telefonuma bakıp gülümsedim ve Jack’in bana bakmadığından emin olmak için onu kontrol ettim. Bakmıyordu.

Ben: Evet, onun gibi.

Pazartesi sabahı Altmış Üçüncü Cadde'deki yatağımızda uyan-
dım. Saat altıydı ve saat ona kadar bir işim yoktu ama yine de
kahve içmek ve düşüncelerimi toplamak için kalktım. Jack'i uyan-
dırmamak için odamızın kapısını sessizce kapattım. Sanırım ilk
hastasının saat dokuzda olduğunu söylemişti. Ama her şeyden
önce, bugün itme günüydü. Ya da bacak günü. Her neyse.

Oturma odasından mutfığa doğru yürüdüm. Ailemin evin-
den sonra her şey biraz sade gelmişti. Burayı döşerken Jack sü-
rekli "saf ve temiz hatlar" demişti. Güzel ama temelde eksikti.
Büyükanneemin burayı nasıl bir hapishaneye benzettiğini düşün-
düm. Tüm bu gri, beyaz ve krom, gözümü dinlendirebileceğim
kırmızı bir şeyler olmasını dilememe neden oldu. Kaçınıcı katta
olduğumuzun bir faydası yoktu. Arabaları oyuncak gibi göreceğ
kadar yüksekteydik. Bazen havada süzülüyormuşum gibi hisse-
derdim, sanki birisinin düşünce balonunun içindeymiş gibi.

Kahvemi demledim ve telefonumla tezgâha oturdum. Babama
e-posta gönderip yeni ufuk serisinin eskizlerini görüp göreme-
yeceğimi sordum. Bu ısrarcı ve küstahçaydı. Sonuçta hâlâ kâğıda

bir şey dökmemiş olabilirdi, ama yine de sordum. Babama çalışmalarını en son ne zaman sorduğumu hatırlamıyordum. Ama ufaktan aramızda küçük bir şeyler başlamış gibi hissediyordum.

Wyatt'tan gelen herhangi bir mesajı kaçırmış mıyım diye kontrol ettim. Bu aptalcaydı. Arada bir iletişimde kalmak için anlaşmıştık. Kimse günlük kedi videoları göndermezdi.

Jack spor salonuna gitmek üzere giyinmiş olarak yatak odasından çıktı.

“Vay be, evde olmak harika hissettiriyor.”

“Bunu dün de söylemiştin,” dedim.

“Hâlâ öyle. Sahilde her şey fazla nemliydi.”

Antrenman öncesi içeceğini karıştırmadan önce durup beni alnımdan öptü. Kahve içmiyordu çünkü içeceği halihazırda altı fincan kadar kafein içeriyordu. Bu gerçek midemi bulandırdı.

“Bugünkü toplantımda ne giyeceğime karar vermeye çalışıyorum. Yaz olduğu için rahat mı giyineyim yoksa durumun ciddiyetine uygun bir şeyler mi giyeyim?”

“Karar çoktan verilmiş; istersen pijamalarla gidebilirsin.”

Tabii ki haklıydı. Eleanor beni pazarlık için davet etmemişti. Jack spor çantasını alıp kapıya yöneldi. “O zaman seni sonra arayım,” dedim.

“Evet, pardon.” Jack bana sarılmak için geri geldi. “Her şey yoluna girecek. Şehirde tonlarca insan kaynakları pozisyonu var.”

Geri çekildi ve bana gülümsedi. “Kısa sürede yeniden insanları kamçılایarak hizaya sokacaksın.”

Evden çıktı ama “insanları kamçılایarak hizaya sokmak” kelimeleri havada asılı kaldı. İşimi hiç bu şekilde düşünmemiştim. Kazanabilecekleri bir oyunun kurallarını belirlediğimi, skoru tutmak için verileri kullandığımı düşünmek hoşuma gidiyordu. *Flash mob*'da herkesin sonunda doğru adımları attığı anı hatırlayarak gülümsedim. Bu konuda çok heyecanlıydılar ve itiraf etmeliyim ki bu biraz bulaşıcıydı.

Kahvemi doldururken “Dancing Queen”i mırıldandım ve sonra yatağa döndüm. Duşa girip kovulmak için ne gerekiyorsa giymeme yarım saat vardı. Telefonuma baktım. Daha fazla kıyafet almamı söyleyen mağazalardan gelen e-postaları gördüm. Old Sloop Hanı’ndaki “Muhtemel düğün mekânı” yazdığım paylaşımımı doksan altı kişi beğenmişti. O fotoğrafı tam da restorana girmeden önce çekmiştim. Wyatt o sırada arabasını park ediyordu ve akşam yemeğimizin ünü sayesinde mümkün kılındığının gayet farkındaydı.

Neyin gerçek olduğunu bilmekte zorlanıyordum. Wyatt’la ayrılığımı onun bir bağımlılık olduğuna, ve benim sadece bir erkek delisi olduğuma inanarak atlatmışım. O ise ilişkimizin pek çok detayıyla birlikte bu şarkıları yazmıştı. O da en az benim kadar net hatırlıyordu. Yaşadığımız şeyin gerçek olma ihtimalinden uzak durmalıydım çünkü bu beni mahvedebilirdi. Tüm o kahkahalar ve dokunuşlar tam da kendini uçurumdan aşağıya atarken hissedilebilecek türden bir özgürlüğe aitti. Tekrar dağılmak istemiyordum.

Telefonumu bıraktım ve sonra tekrar elime aldım.

Ona mesaj attım: Uyanık mısın?

Anında cevap verdi: Hafif jet-lag oldum, o yüzden evet. Büyük şehirde hayat nasıl?

Eskiden okula döndüğümüzde de böyle söylediğini hatırladım. Sorduğunda gülümserdim çünkü kendimi havalı hissetmeme neden olurdu. Sanki şehir hayatımın çekici olduğunu düşünüyormuş gibi. Şimdi yine o aynı kelimelere bakarken vücudumun o uçurumun kenarına doğru eğilmesinden huzursuzluk duyuyordum.

Wyatt: Sam?

Ben: Özür dilerim, saçımı kurutuyordum. Büyük şehirde hayat işsiz bir danışman için oldukça muhteşem.

Wyatt: Seni kovdular mı?

Ben: İdam mangasıyla saat 10'da görüşeceğim.

Wyatt: Umarım iyi gider, ama istemediğin bir iş için yalvarma. Sen öyle biri değilsin.

Ben: Senin için söylemesi kolay, sen zenginsin.

Wyatt: Bir doktorla evlenen sen değil misin?

Ben: Haha. Tamam, gitmem gerek. Sana sonra mesaj atarım.

Bu konuşma neden beni daha iyi hissettirdi bilmiyordum. "İstemediğin bir iş için yalvarma" harika bir tavsiyeydi ve bunu ciddiye alacaktım. Ben öyle biri değildim. Telefonumu bırakıp yatak odama gittim. Burası Jack ve benim paylaştığımız alandı. Pencerelelerdeki gri Roma perdelerini ve yatağın ayak ucundaki uyumlu kulüp sandalyelerini çok seviyordu. İkimiz de Pottery Barn kataloğundaki sönük gri renk şemasına çekilmiştik çünkü sakin ve sofistike hissettiriyordu. Ama bugün burası kendimi askeri bir kafeteryadaymışım gibi hissettiriyordu. Human Corps'a on dakika erken geldim. Milyonlarca kez yaptığım gibi lobiden geçtim. Güvenlik masasının arkasındaki Alvin'e günaydın derken muhtemelen otuz dakika içinde elimde kovulduğumu belli eden bir kutu taşıyarak geri döneceğim gerçeğini düşünerek utandım. Üzerimde gündelik bir elbise ve hava 37 derece olduğu için ayağымda sandalet vardı. Durup ayaklarıma baktığımda burada şimdiye kadar ayak parmaklarıımı gösteren bir şey giymediğimi fark ettim.

Muhtemelen kaderimi zaten bilen insanlara selam vererek Eleanor'un ofisine doğru ilerledim. Kapıyı çaldım. Açık kapısına baktı ve gülümsedi. Gülümseme iyi bir işaretti.

"Sam, içeri gel." Siyah yün bir takım elbise giymişti. Belki de ağustos ayında olduğumuzu bilmiyordu. Masasının karşısına oturdum, bu da beni ondan tam iki buçuk santim kadar daha aşağıda konumlandırırdı. Human Corps'taki her şey planlanarak kasten yapılırdı, bu yüzden bunun bir istisna olmadığından emindim. Öne doğru eğildi ve altın bilezikleri masaya vurdu. "Bu benim için gerçekten stresliydi."

“Üzgünüm,” dedim nedenini bilmeden. Tüm bu *flash mob* olayı için mi, şirketin zamanını boşa harcadığım için mi yoksa patronuma iş stresi mi yarattığım için mi üzgündüm?

“En iyi organizasyon danışmanımın nasıl bir kaosa neden olduğunu yönetime açıklamaya çalışmak cehennem gibiydi.”

“Kaos” biraz fazla olmuştu. Bir kere şarkının tamamı dört dakikadan azdı. “Dansın koreografisi aslında çok iyiydi.” Bu sözlerin nereden nasıl geldiğini bilmiyordum ama ağzımdan artık çıkmıştı ve geri alamıyordum.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Eleanor birbirine kavuşturduğu ellerini sıkarken.

“Hayır. Yani, şu anda bir önemi yok ama hepsinin beraber o kadar iyi çalışmasından çok etkilendim. Ki müşterinin istediği de buydu.” Bu hiç iyi gitmiyordu. O hâlâ hiç hareket etmeden bana bakıyordu. Normalde dönüp özür dilemeliydim ama içimden gelmiyordu.

“Bu işi istiyor musun, istemiyor musun?”

Bu harika bir soruydu. Emin olduğum tek şey, başka bir iş aramak ve *flash mob*’un ne olduğunu tekrar açıklamak zorunda kalmak istemediğimdi. “İstiyorum,” dedim.

Yere baktı. Sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibiydi. Aşırı derecede zorlanıyordu ve acaba ilk defa herhangi bir çizelgeye bakmadan karar vermeye mi çalışıyor diye merak ettim.

“Sandalet giymişsin,” dedi sonunda. “Daha önce seni hiç sandaletle görmemiştim.”

“Evet, umarım sorun olmaz. Dışarı 37 derece ama burası buz gibi.”

“Sorun değil.” Ayakkabılarımdan durumuyla ilgili vardığı sonucu bir kenara bırakıp devam etti. “Purcell ve ben sana bir şans daha vermeye karar verdik. Normalde, müşterilerimizin çalışanlarına ikinci bir şans vermeyiz ama bir istisna yaptık çünkü son derece çalışkansın.”

“Teşekkür ederim.” Cümlesinin ardından bir “ama” geleceğini hissettim.

“Önümüzdeki birkaç projede müşteriyle yüz yüze gelmeyeceksin. Burada sana gönderilen raporları ve verileri inceleyeceksin. İlki çalışanların sağlık hizmetleri maliyetlerinin analizi, yani her şey çok basit ve net.”

Sanki dışarıdaymışım ve çember bana yeniden açılmış gibi, tekrar içeri alındığım hissine kapıldım. Sahildeki kızların partilere bensiz gittiklerinde bunu nasıl sorun etmediğimi hatırladım. Çünkü koyda oturup suya bakarken güneşten ayaklarım yanmasın diye onları kuma gömen Wyatt’a ait olduğumu biliyordum.

“Sam, neden gülüyorsun? Bunu ciddiye almadığını hissediyorum. İşine devam edebilirsin, ama rota düzeltiyoruz. Şu anda buna gülmemelisin.” Eğer işiniz başkalarının davranışlarını ya da kından yönetmekse, durmak zor olabilirdi.

Bu toplantıyı sonlandırmam gerektiğinin farkına vardım. Bir haftadır uzaktaydım ve sanki çoktan senaryoyu unutmuş gibiydim.

“Eleanor, bu işi seviyorum ve seninle çalıştığım ve müşterilerimiz için bir fark yaratma fırsatı bulduğum için çok minnettarım. Sadece bana bir sonraki projenin ne zaman başlayacağını söyle, hemen çalışmaya başlarım.”

“İşte benim kızım.”

NASIL HİSSETMEM GEREKTİĞİNİ merak ederek boğuk ağustos havasında yürümeye başladım. Hâlâ bir işim vardı. Sadece birkaç proje için fazla dikkat çekmeden çalışmam gerekcekti ve sonra serbesttim. Daha az meşgul olacağıma göre belki vals derslerine bile başlayabilirdim. Hiç rahatlamış hissetmiyordum. Hesap tabloları ve vals derslerini düşündükçe her yerim kaşınmaya başladı.

Wyatt’a mesaj atmak için telefonuma uzandım ve yazmaya başladığımda bunun ne kadar yanlış olduğunu fark ettim. Onun yerine hastalarla olduğunu bilmeme rağmen Jack’e yazdım: Beni kovmadılar, sadece bir süre sıkıcı bir işle işkence edecekler.

Bir saat sonra mesaj attığında yatakta yazım yanlışlarıyla dolu bir aşk romanı okuyordum: Vay, çok şaşırdım ama mutluyum! Sonra görüşürüz.

Jack iştene eve bir buket zambakla geldi. “Senin adına çok mutluyum,” dedi beni kollarına alırken. “Tüm bu düğün olayının stresli olduğunu biliyorum. Bir de bunların üzerine işini kaybedeceğini düşünmek beni öldürüyordu.”

Ben de ona sarıldım ama sonra çekildim. “Dur bir dakika. Sence *flash mob* fikri düğünümüzle mi ilgiliydi?”

“Şey, sayılır. Doğrudan değil ama dikkatin dağınıktı. Randevularını unutuyordun, küçük defterine bir şeyler karalayıp duruyordun. Dikkatin pek yerinde değildi ve ben de bunun düğün stresinden dolayı olduğunu düşündüm.”

Kafamda bütün vücudunu saran düğmeli bir elbise giymiş biri canlandı. Muhteşem ve gösterişli görünüyordu ama nefes alamıyordu. Sandaletlerime baktım ve acaba hayatım paramparça olmadan arada bir bu düğmelerden birini açsam sorun olur muydu diye düşündüm.

“Hâlâ dikkatliyim,” dedim. “Arada kafam dağılıyor ama herkesin arada kafası başka yerlere gidebilir.”

“Benimki gitmiyor.”

Güldüm ve tekrar sarıldım. “Bu seninle ilgili en sevdiğim şey,” dedim boynuna doğru.

“Ofiste olanlarla ilgili her şeyi duymak istiyorum. Hemen üstümü değiştireyim ve seni suşi yemeye götüreyim.”

Jack üstünü değiştirmek için içeri gidince telefonum titredi. Wyatt’dı: Ee?

Ben: Beni kovmadılar ama dersimi alana kadar insanlarla iletişim kuramayacağım.

Wyatt: Off.

Ben: Sorun değil. Asansörde osurursan sonuçlarına katlanırsın.

Wyatt bir sürü gülme emoji gönderdi. Kendi aramızda şakalar yapmaya başlıyorduk.

Annemler 28 Ekim için Old Sloop Hanı'na kapora verdi ve biz de davetiyeleri sipariş ettik. Bu somut kararlarla her şey, en azından düğün, rayına oturmuş gibi hissediyordum. Bir mağaza zincirinin sağlık hizmetlerine ilişkin analizime başlamıştım. Günde dokuz saatimi alıyordu. Çalışma alanım hiç doğal ışık almıyordu bu yüzden hafif esinti ve kuş sesi duymak için öğle yemeğinde Central Park'a gittim. Bu projedeki üçüncü haftamdı ve Central Park Hayvanat Bahçesi'nin hemen önündeki bir bankta simit yiyip kola içiyordum. Bir an kendimi hareket edemez halde buldum. Çocuklar erimiş dondurmalarıyla hayvanat bahçesinden çıkıyorlardı. Tavuk kostümü giymiş genç bir çocuk, Beşinci Cadde'deki bir balkona konan kuşu gösteriyordu. Bir adam kafasındaki müzikle dans ediyordu, eğer yeterince uzun izlersem sincaplar da müziği duyacakmış gibi hissettim. İnsanların fikir sahibi olduğu bir yerde olmayı ne kadar yoğun bir şekilde istediğimin farkına vardım.

Telefonum çaldı. Arayan annemdi. "Tatlım, seni rahatsız mı ediyorum?"

“Toplantıdayım,” dedim, önümdeki güvercinler için simimden bir parça koparıırken.

“Kuş sesleri duyuyorum.”

“Şey, evet, ne oldu?”

“Şu düğün işini halletmemiz lazım,” dedi.

“Davetiyeler yakında gelecek ve bir şeyler seçmeye başlamalıyız. Donna beni iki kez arayıp renk şemasını sordu. Bunun ne anlama geldiğinden bile tam olarak emin değilim.”

Anlaşılan 28 Ekim’deki düğün için işleri oldukça son dakikaya bırakmıştık. Annem bu hafta sonu İşçi Bayramı’nda oraya gelip çiçekçiyle görüşmemizi ve düğün pastasının tadına bakmamızı istiyordu.

“Daha yeni orada değil miydik?” diye sordu Jack. Akşam yemekten sonra Madison Bulvarı’nda yürüyorduk.

“O üç hafta önceydi.”

“Bir yazda iki kez hippi plajı ziyareti yapabileceğimden emin değilim.”

Yürümeyi bıraktım. “Orada evlenmek isteyen sen olduğunı sanıyordum.”

“İstiyorum. Oraya bayılıyorum. Ama ailenle ilgili tüm o karmaşa ve her yerdeki eşyalara değil. Sprey boyalar bile hayatımdan bir yıl götürdü.”

“Ne?”

“Bir dahaki gidişimiz düğün için olur diye düşündüm. Old Sloop Hanı’nda kalır, oradan da balayına giderdik. Hem orası JFK Havalimanı’na da daha yakın zaten.”

Nutkum tutuldu ve nedenini bile bilmiyordum. Belki de Jack’in orada evlenmek istemesini, bütün yazı sahilde geçirmek istemesi olarak düşünmüştüm. Hatta bunu, ailemin kim olduğunu tamamen kabul etmesi olarak bile görmüştüm.

Yürürken Jack kolunu bana doladı. “Dinle, aileni sevdiğimi biliyorsun. Ama onlar böyle biraz kafalarına göre, özgürce takılırken oraya her yaz en fazla bir defa dayanabilirim. FaceTime üzerinden karar versek olmaz mı?”

“Olur. Ama bu bizim dūğünümüz. Bunu sadece bir kez yapıyoruz. Pastanın tadına bakmak, peçetelere dokunmak istiyorum, anlıyor musun?”

Jack güldü. “Eğer gerçekten pastanın tadına bakman gerekiyorsa Amerika Açık’ı kaçıracaksın.”

Jack’e tenisi ne kadar az önemsediyimi hiçbir zaman anlatabmadım. Muhtemelen hiç denemedim bile, ama stadyumda dikkatle sandalyesinde öne doğru eğilmeyen tek kişinin ben olduğumu fark etmiştir herhalde.

“Sorun değil. Elliot’la gidersin.”

“Bu harika bir fikir,” dedi. “Gördün mü bak, evlenme işinde ne kadar da iyiyiz!”

İŞÇİ BAYRAMI YOĞUNLUĞUNA yakalanmamak için perşembe gecesinden Long Island’a giden trene bindim. Jack’in Amerika Açık için bedava park kartı vardı bu yüzden arabasını almamı istemedi. İhtiyacım olan her şeyi sırt çantama koyarak tek başıma tren yolculuğu yapmak hoşuma gitmişti. Arkamda Noel şarkıları söyleyen küçük bir çocuk oturuyordu. Wyatt bunu görse kesin komik bir şey söylerdi. Artık arkadaş olduğumuza göre böyle düşünmem bence normaldi.

Ona mesaj attım: Bence artık arkadaş olmamız iyi bir şey.

Yanıt yok. Tren hareket etmeye başladı ve çok geçmeden şehrin dışına çıktık. Kendilerine has dramları olan ailelerin olduğu mahallelerin yanından geçtik. Hayatımı daha hafif bir hale getirmenin bir yolu vardı, bunu biliyordum. Ailem özgür ruhluydu ve kendilerine yapmak ve olmak istedikleri her şeyi destekleyen bir hayat inşa etmişlerdi. Travis de aynısını yapıyor gibi görünüyordu. Kalbinden geçeni dinleyip iyi maaşlı işinden ayrılıp bir resim öğretmeni olarak hayata yeniden başlayan bir yetişkin olmak nasıl olurdu diye düşündüm. Hayatımı çocuklara bir şeyleri nasıl yapabileceklerini göstermekle geçirseydim, beyinlerinin

* Amerika Açık Tenis Turnuvası. Konuşma dilinde yalnızca Amerika Açık şeklinde kullanılır. (ç.n.)

onlara özgü olan kısmına nasıl ulaşacaklarını öğretir ve bunu insanların görebileceği bir şey yaratmak için kullanmalarını sağlayabilirdim. Sanat yaratmak, insanları kendi derinliklerine davet etmek için yeterince savunmasız olmayı gerektirirdi. Öğretilebilecek daha iyi bir yetenek düşünemiyordum.

Bana öyle geliyor ki Jack tam anlamıyla derinliklerine inemediğim biri değildi. Kaslarını bu kadar sıkı çalıştırmaktan duyduğu memnuniyeti hayal etmeye çalıştım. Sinirlendiği hastalara gösterdiği ilgiyi düşündüm. Benim hakkımda ne hissettiğini hissetmeye çalıştım ve umudumu kaybetmemeye karar verdim. Beni seviyor ve tekrar odaklanmanın bir yolunu bulacağımdan umutlu görünüyordu. Telefonum titredi.

Wyatt: Arkadaş mıyız? Bu çok ani oldu.

Ben: Haha. Biliyorum, birbirimizi sadece yirmi beş yıldır tanıyoruz.

Wyatt: Tamam, artık bana âşık olmadığına eminsen eğer...

Ben: Böyle iyiyim.

Cevap yoktu.

Söylediklerimden pek hoşlanmadım. Konuşmamız gözüme kısa ve yanlış geldi. Ama başka biriyle evlenmek üzereydim ve düğün pastama karar vermek için yoldaydım. Tekrar yazmaya karar verdim.

Ben: Long Island trenindeyim. Hafta sonunu ailemle birlikte masa örtüsü seçerek ve pasta tadarak geçireceğim.

Wyatt: Açık havada mı evlenmeye karar verdin?

Ben: Jack bu fikri beğenmedi. Yağmur yağabilirmiş.

Wyatt: Umalım da iyi bir pasta seçsin.

Ben: O gelmiyor. Yapacak işleri varmış, o yüzden ben karar vereceğim.

Yanıt yoktu. Ama cevap vermesini gerektiren bir mesaj da değildi. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Belki de tüm bu tren yolculuğunu Wyatt'la geyik yaparak geçireceğimi düşünmüş-

tüm. Gülmek gerçekten iyi olabilirdi. Los Angeles'ta saat öğleden sonra beşti. Belki de çalışıyordu. Ya da sörf yapıyordu. Yirmi dakika sonra bir mesaj aldım:

Wyatt: O zaman orada görüşürüz. Annemin birkaç işi için ben de hafta sonu geleceğim. Gece uçağına bineceğim, yarın sabah gelmiş olurum.

Ben: Vay canına, tamam. Sahilde buluşuruz.

Bu söylediğim fazlaydı. Gönderir göndermez utandım. Yetişkince bir arkadaşlık kurmaya çalışıyorduk ve ben burada geçmiş deşiyordum. Cevap vermedi. Kalbim biraz hızlı atıyordu ve biraz nefes almaya çalıştım. *Arkadaşım Wyatt bu hafta sonu orada olacak. Ne güzel bir tesadüf.* Aklım hemen selam verdikten sonra sarılıp yüzümü boynuna gömdüğümde nasıl hisedeceğime gitti. Belki bunun hakkında da bir şarkı yazar. Tüm vücudumu saran bu düşünceler beni dehşete düşürdü. *Ne güzel bir tesadüf.*

Travis beni tren istasyonundan aldı. “Wyatt’ın da bu hafta sonu geleceğini biliyor muydun?” diye sordum muhabbete girmek için. Travis direksiyonda gülümsedi. “Bilmiyordum.”

“Yarın sabah gelecekmiş.”

“Ah,” dedi.

“Ne?” Sessizliğiyle olanları onaylamadığı belli oluyordu. Gerçekten de dünyada bu tepkiyi sessizliğiyle belli eden, bir kardeşten başka kimse olamazdı. Geçmişte yaşanan her şey bu sessizlikte yatıyordu.

“Yok bir şey. Sadece buraya gelmesi garip. Ve sen de bir şekilde Jack’i geride bırakmayı başarmışsın.”

“Hadi ama. Gelmek istemeyen Jack’ti. Buradan nefret ediyor.” Elbette abarttım, ama bir şekilde kendimi savunmam gerekiyordu. Sonuçta Wyatt’la bir hafta sonu planladığımı falan yoktu.

“Öyle mi? Nefret edecek ne varmış?”

“Nefret’ doğru kelime değil. Sadece annem ve babamı biraz daha normal oldukları yerde, şehirde görmeyi tercih ediyor. Burası, tuhaf evimiz ve tüm eşyalar ona biraz fazla geliyor.

“Onlar böyle, Sam. Bu onların en iyi, en mutlu yanları. Jack’in bunu kabullenmesi gerekecek. Ve her ne kadar kasıntı davransan da bu senin de büyük bir parçan.”

West Main Caddesi’ne girdik. Dört Temmuz’dan kalan bayraklar İşçi Bayramı için ikinci bir şans elde etmişti. Bir çift Old Sloop Hanı’ndan tökezleyerek çıktı. Saltaire Lanée döndük ve Wyatt’ların evinin önünden geçtik. Hiçbir ışık yanmıyordu. Her şey birkaç hafta öncesine göre daha farklı geliyordu. Sanki Jack’in tampon görevi görmediği bir zamanda geriye doğru gitmişim gibi.

Ön kapıdan içeri girdik. Evde olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu tüm hücrelerime kadar hissetmek için kendime izin verdim. Herkes uyuyordu ve muhtemelen birkaç saat önce yapılmış sarımsaklı patates kokusu evi sarmıştı. Ön kapının yanındaki masanın üzerinde her zamanki gibi çeşitli kavanozlar vardı. Bir tanesi farklı renklerde lastik saç tokalarıyla doluydu. Kendi kendime gülümsedim. Acaba saç örgüsü için mi kullanıyorlardı? Söz konusu bizimkiler olunca her şey için kullanılabilirdi.

Annem yemek masasını tekrardan içeriye taşımıştı. Ama üzerinde hâlâ dalgaların karaya attığı odun ve büyük soyulmuş ağaç kabuğu parçaları vardı. Bir berjerde, içinde çubuklar olan bir sepet duruyordu. Travis beni orada durmuş onlara bakarken gördü.

“Buralarda yenisin galiba,” dedi. Güldüm. “Geçen sefer geldiğimde çılgın bir çöplüğe benziyordu. Şimdi çok mutlu bir yer gibi görünüyor.”

Travis tezgâhta bir kâse kuruyemişin yanında açık bir şişe kırmızı şarap buldu. Hepsini alıp verandaya çıktık.

“Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Hugh da buraya dayanmıyor,” dedi.

“Eve mi?”

“Eşyalara falan. Elinden gelse hepsini çöpe atacak. Babamın eğer minimalist bir evde yaşarsa tekrar resim yapabileceğini düşünüyor. Sabah akşam bunun hayalini kuruyor.”

“Saf ve temiz hatlar mı?”

“Aman Tanrım, tek konuştuğu bu.” Birlikte güldük.

“Kendilerini neyin mutlu ettiğini bilmeleri güzel,” dedim.

Bir süre sessiz kalıp dalgaların kırılmasını dinledik. Dalgaların sesinin gece daha mı farklı çıktığına yoksa onlarla rekabet edecek daha az gürültü olup olmadığına bir türlü karar verememiştim. “Sana Wyatt’tan bahsetmediğim için özür dilemem gerekiyor muş gibi hissediyorum ama aslında üzgün değilim. Benim için zordu. Annemle babamın arasında olanlar ve sonra seni öyle dağılmış halde görmek. Tam bir kâbustu. Zaten okuldaydım ve senin için hiçbir işe yaramıyordum. O şarkı çıktığında ve Wyatt’ın hayatı yön değiştirdiğinde, sonunda sen de iyi olmuşsun.”

“Yani öğrenirsem yine dağılacakımı düşündün.”

“Korkuyordum. Ve gerçeği söylemek için iki yıl daha tekrardan normale dönmeni bekledim. Bu benim için gerçekten zor bir dönemdi ve eğer sana söylersem bütün her şeyin yeniden olacağını düşündüm. Geriye dönüp baktığımda belki de bencilceydi.”

“Üzgünüm.” Dağılmamın Travis’i nasıl etkilediğini hiç düşünmemiştim.

Her zaman tam zamanında olanlardan kaçıp üniversitede hayatını yaşadığını düşünmüştüm. Ama annemi kontrol etmek için aramalarını ve bana öylesine attığı mesajları hatırlıyordum. Sabırla ailenin ateşini alıyordu.

“Peki ama, onu şimdi görmek sorun olmuyor, değil mi? Yani, Jack’le evlenip o çoğunlukla pratik olan hayatma devam etmeden önce tüm bunları kesinleştirmen iyi olur.”

“Çoğunlukla pratik olmaya,” diyerek kadehimi kaldırdım. “Sence Missy McGee bunca zamandır Wyatt’m eski kız arkadaşı hakkında şarkı söylediğini biliyor mudur?”

“Sanırım hayır.”

SABAH SANKİ NOEL’DEYMIŞİM gibi hissederek aşağıya indim. Neden heyecanlıydım, bilmiyordum. Sahilde boş

bir gün geçireceğim için mi yoksa Wyatt'ı göreceğim için mi? Çocukluğumun geçtiği evin tekrar evim gibi hissettirmesi yüzündendi. Dondurulmuş fıstık ezmesi ve marmelatlı bir sandviç alıp kum tepelerinden koşmak istedim. Annem mutfak masasında suluboya yapıyordu. Beni gördüğünde gülümsedi.

“Gracie uyandı mı?” diye sordum.

“Saat ona kadar uyumaya başladı. Nasıl olduğunu hatırlarsın.”

On iki, neredeyse on üç yaşında olduğum zamanları düşünüp gülümsedim. Ben de geç saatlere kadar uyumak isterdim. Ama Wyatt'ı görmek daha ağır basardı. “Ya, hatırlıyorum.”

“Rahatlamış görünüyorsun. Bunu görmek güzel.”

“Belki de deniz havasındandır.” Kendime bir kahve koydum.

Bana uzun uzun baktı. “Evet, ondandır. Ve belki de bu yaz burada daha çok vakit geçirip artık huzura kavuştuğun içindir. Sonunda Wyatt defterini kapattın.”

Bir yudum aldım. “Sanırım arkadaş olacağız. Aramız iyi. Bu hafta sonu buraya geleceğini biliyor muydun? Bugün yani?”

“Bilmiyordum. Senin için sorun olur mu? Onu çok az arayla tekrar göreceğiz.”

“Olmaz sanırım.”

Bana bir bakış attı.

“Yani evet, onu tekrar görmek güzel olur. Ve belki bir tür arkadaşlık kurabiliriz.”

Bana tabağımın sıcak olduğunu söyleyen bir garson düşündüm. Bana eğer dokunursam yanacağımı açıkça söylüyor. Ve ben her seferinde dokunuyorum.

Annem boyamaya devam etti. Bir yığın kartın üzerine geniş renkli şeritler çiziyordu.

“Bunlar ne?”

“Düğün davetiyelerinizle birlikte kutuda geldi. Öyle sadece fazladan kart stoğu. Suluboya kâğıdından yapılma davetiye siparişi ettiğine inanmıyorum. Çok romantik.”

“Davetiyelerim burada mı?” Ayağa kalktım. Annem yemek masasının altındaki üç kutuyu gösterdi. Kutulardan birini alıp masada açtım. “Buna inanamıyorum.”

Çok güzellerdi. Beyaz kartların üzerine işlenmiş gümüş rengi yazı. “Bay ve Bayan Billings Holloway bu şerefe nail olmak ister.” Jack’le bunları Madison ve Seksen Altıncı Caddede’deki kırtasiyeden seçmiştik. En altında kumsal motifi olan bir davetiyeye yöneldiğimde, “Bebeğim, bu bir düğün, piknik değil,” demişti. Böylece bunu seçmiştik. Her şeyiyle en sade ve temiz olanını. Ve haklıydı, muhteşemdiler. Üstelik kâğıdın dokulu olması onu tamamen basit olmaktan kurtarıyordu. Seçtiğimiz kâğıtları tabii ki anneme göndertmiştik, çünkü kaligrafi biliyordu.

“Burada ihtiyacımızdan fazlası var. Sana bir şey gösterebilir miyim?” Annem aralarından bir tanesini aldı. Fırçasını pembeye batırdı ve isimlerimize vurgu yapacak şekilde bir çizgi çekti. Nefes kesiciydi. “Her birini böyle farklı renklerde yapsak nasıl olur?”

“Çok güzel.” Davetiyeyi elimde tutarken sanki yaz düğünümünden bir yaz esintisi geçmiş gibi hissettim. “Ama Jack bunun karman çorman olduğunu düşünürdü.”

“Ah, tamam. O zaman bunu atlayalım. Bunu kendime ayırayım. Renksiz de çok güzeller.”

Annemin fikirleri ya da sanatı konusunda egosu yoktu. Yaptığı her şeyi kendisi için, bir şeyi belli bir şekilde görmekten ya da doğru kelimelerin bir araya gelişindeki ritmi duymaktan aldığı haz için yaratırdı.

Pembe boya isimlerimizin üzerinde kururken, *düğünümün böyle hissettirmesini istiyorum* diye düşündüm. Hafif esintisiyle taze ve hareketli hissettirmeli, sanki bir yere varıyormuş gibi. Bunları düşünürken düğünümü kumsalda hayal ettiğimi fark ettim. Ama Old Sloop Hanı’nda da kapalı ve açık alanlarda olabildik. Bunaltıcı hissettirecek bir sebep yoktu. O pembe suluboya darbesine baktım ve birdenbire bu, düğünümde istediğim her şeyi temsil ediyor gibi geldi.

“Bir tane daha yap. Bakalım Jack ne diyecek.”

Bir saat sonra Wyatt, taksiyle garaj yoluna girerken ön bahçede mutfak için ortanca kesiyordum. Taksisi uzaklaşırken orada durup bir bahçeden diğerine, birbirimize baktık. Üzerimde şort ve NYU sweatshirt'ü vardı. Saçım dağınık topuzdu. Pek de iyi göründüğüm söylenemezdi ama bunu umursamadığım için memnundum.

“Pekâla, buraya gel,” dedim ve çiçeklerimi bırakıp sarılmak için yanına gittim. Tam da hayal ettiğim gibi yüzümü boynuna gömdüm.

“Daha şimdiden kumsal gibi kokuyorsun,” dedi.

Bunu söylerken elleri belimde, benim kollarımsa onun boynundaydı. Aynı anda fark edip hemen düzeldik.

“Uçuşun nasıldı?” Normal bir insan bunu sorardı.

“Bütün gece ayaktaydım.”

“Uçağında yatak yok muydu?”

“Bir uçağım yok.”

“Bahse girerim Missy'nin bir uçağı vardır.”

“Carlyle'in bir uçağı var, hepsi bu.”

“Ah,” dedim. Ne yapacağımı sormasını istiyordum.

“Sırada ne var?” diye sordu. “Yani, düğününle ilgili halletmen gereken neler var?”

Hızlı bir nefes aldım. “Tamam, evet. Bir sürü şey.”

“Bir düğün ne kadar zahmetli olabilir ki? Gelinliğin var mı?”

“Şehirdeki evde,” dedim ve yüzümü buruşturdum.

“Bu surat da ne?” diyerek güldü. “İğrenç mi? Yoksa kokuyor mu?”

“Fena değil. Biraz büyük ve ağır bir gelinlik.” Bunu ona neden söyledim bilmiyordum. “Burada olman çok güzel. Chippy’nin Yeri’ne gidelim mi?”

“Tabii. Ama senin yapacak milyonlarca işin yok mu?”

“Pek sayılmaz. Yani var ama tüm randevular yarına. Sanırım annem eğlenmek için erkenden gelmemi istedi. Senin annen için ne yapman gerekiyor?”

“Bekleyebilir,” dedi. “Bir şeyler yiyelim, sonra da dalga armaya gidelim.”

“Sörf yapmak mı istiyorsun?” diye sordum. İçimde bir heyecan akımı hissettim. Okyanusta geçireceğim boş bir koca gün. Wyatt’la geçireceğim koca bir gün.

“Eşyalarını topla,” dedi. “Bütün gün başka ne yapacaktık?”

CHIPPY’NİN YERİ’NDE HER ZAMANKİ masamıza yakın bir masaya oturup pastırma ve pankek siparişi verdik.

“Peki o film için şarkı yazacak mısın?” diye sordum.

“Beni Google’da mı araştırdın?” Wyatt tabağından başını kaldırdı. Yakalanmışım gibi gözlerini bana dikti. Başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

“Biraz. Bağımlılık gibi bir şey oldu. *Variety* tüm müziği senin yazmanı istediklerini söylüyor.”

Wyatt güldü. “Sonunda artık beni Google’da aratıyorsun. Üstelik iletişim halinde olmamıza rağmen.”

“Her bakmamda başa dönüp kim olduğunu yeniden düşünmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Tüm bunlar sanki bir ta-

rikata üye olduğunu öğrenmişim gibi ilginç ve yeni geliyor. Ya da bir vegan olduğunu falan.”

“Yemin ederim o kadar da farklı değilim.”

“Peki bir evin var mı?”

“Vay canına, bu artık gerçekten kişiselleşti.”

“Ciddiyim.”

“Evet, Malibu’da bir evim var.”

“Yüzme havuzu var mı?”

“Hayır. Ama okyanusu görebiliyorum.”

“Güzel.” Wyatt’ı evinde, okyanusa bakarken düşündüm. Kendimi orada onun yanında durup ters yöne bakan bir kumsala bakarken hayal ettim.

“Michael da benimle yaşıyor ve birbirimizi delirtmemek için yeterince odamız var. Terapist olacağını biliyor muydun?”

“Hayır. Bu harika.”

“Ve okulda tanıştığı bir kız arkadaşı var. Yani o da orada, ki sorun değil çünkü çoğu zaman Missy’de kalıyorum.”

“Ya.” Krepten çok büyük bir çatal aldım.

“O manada değil,” dedi.

“Ne demek ‘o manada değil’? Yetişkin insanlarız Wyatt.” Bakışlarımı kaçırmadım. Onu böyle utanmış görmek eğlenceliydi.

Wyatt güldü. “Sanırım içimdeki ergen seni aldattığımı bilmeni istemiyor.”

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ben de seni aldatıyordum.”

“Sen. Sen evleniyorsun! Senden kesinlikle ayrılmalıyım. Ya da en azından hakkında hüzünlü şarkılar yazmayı bırakmalıyım.”

Zamanında o kadar acı çekerken Wyatt’ın hakkımda şarkılar yazdığını düşününce içim ısındı. Sanki acım geriye dönük olarak iyileşiyor gibiydi. “Missy neden kendi romantik şarkılarım yazamıyor?”

“O şarkı yazmaz. Açık mikrofonda Carlyle için çaldığımda ve bana sesimin kayıt almak için yeterince iyi olmadığını söylediğinde yıkılmıştım. Ama o gece ‘Sam, I Am’i çalmıştım ve bir yıl sonra Missy adına satın almak için benimle iletişime geçti. Onunla da bu şekilde tanıştık ve tüm kariyerim başlamış oldu.”

“Onunla evlenecek misin?”

“Onunla çıkmıyorum bile.”

“Hadi ama.”

“Elbette birlikte çok zaman geçirdik. Bazen de birlikte olduk” Aşk hayatı hakkında konuşurken gözle görülür bir rahatsızlık duyuyordu. “Temel sorun şu ki hiçbir konuda anlaşılamıyoruz, özellikle de müzik konusunda. Başından beri şarkılarımı beğendiğim hallerinden daha çok pop tarzında söylemeye başladı. Şimdi de kaydı sentezleyiciyle* almak istiyor. Daha neler.”

Sinir bozucu bir düşünceyi beyninden silmek istiyormuş gibi ellerini saçında gezdirdi. Derin bir nefes aldı. “O harika bir sanatçı, sadece aradığım türden bir insan değil.”

“Ne tür bir insan arıyorsun?”

“Bilmiyorum Sam, sadece takılmaktan hoşlandığım birini. O kadar da karmaşık değilim.” Önündeki kreplere bakıyordu. “Bu, konuyu değiştirmen için işaretindi.”

“Tamam, peki ya arabalar? Hâlâ araba tamir ettiğini söylemiştin. Jay Leno” gibi bir Ferrari filon mu var?”

“Ben Toyota sürüyorum.”

“Yanl o zaman bu tamamen bir yalandı.”

“Hayır, Los Angeles’a ilk geldiğimde Venice’te bir benzin istasyonunda çalıştım. Benzin pompalayıp araba tamiri yaptım.

* Sentezleyici: Farklı türde bir müzik yaratmak ve elektrikselsinyaller üretmek için kullanılan bir müzik aletidir. Üretilen sinyaller bir enstrüman amfisi, hoparlör ya da kulaklık aracılığıyla sese dönüştürölüp duyulur hale gelir. Sentezleyici ile var olan çalgı (piyano, flüt vb) ve doğadaki sesleri (kuş, rüzgâr, dalga) yeniden üretmek mümkün olduğu gibi, tamamen özgün yeni sesler yaratmak da mümkündür. (ç.n.)

** Amerikalı ünlü tokşovcu Jay Leno aynı zamanda araba koleksiyonuyla da bilinir. (ç.n.)

D kk n n sahibi Manny adında yaşlı bir adamdı. Orada çalışmayı bıraksam da arada onu görmeye devam ettim.

“Bu araba tamir etmek değil.”

“Birkaç yıl önce mali sıkıntı içindeydi. D kk n  satın alarak işletmesi için onu işe aldım. Arada yardım etmek için yanına uğrarım.”

Arkama yaslanarak ona baktım. Wyatt. Tanıdığım tüm iyi insanların en iyisi.

“Peki dalgaları nerede aramak istersin?” diye sordu.

Sörf tahtalarımızı Marion'un arabasının tepesine sabitledik ve sahile doğru yola çıktık. Wyatt arabayı Garnet Koyu'na, bana ilk kez beni sevdiğini söylediği yere sürüyordu. Bunu benim kadar net hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

Kıyıya vardığımızda şortlarımızı ve tişörtlerimizi çıkarırken birbirimize bakmaktan kaçındık. Sörf tahtalarımızı okyanusa götürdük ve beklediğimden daha büyük dalgalara doğru kürek çekmeye başladık. Geçtiğimiz on yılda yaptığım sörfün büyük çoğunluğu bu yazdı. Üstüne üstlük hayatım tepetaklak bir haldeyken son çare olarak kas hafızama ve şansıma güveniyordum.

Wyatt beğendiği ilk dalgaya atladı. Ben hâlâ bekliyordum. Bana doğru kürek çekerken, "Ne bekliyorsun? Bir davetiye mi?" dedi ve sörf tahtama su sıçrattı.

"Dalgalar biraz korkutucu," dedim.

"Yaparsın Sam. Hadi gel." Uzaklaştı ve saçmalıklarımla ilgilenmeyecekmiş gibi kürek çekmeye devam etti. Hâlâ Bayrak Yarışı'nda mükemmel olan o kız olduğumu sanıyordu.

Önüme çıkan bir sonraki dalgaya atlamamla hızla düşmem bir oldu. Ama iyi hissettirmişti, sudan çıktığımda gülümsüyordum.

“Gördün mü?” dedi. Ve geriye doğru kürek çekmeye başladık.

Birkaç kez daha düştüm ama gerçekten umurumda değildi. Suyun tenimdeki hissini seviyordum. Tekrar suya girdiğimde güneşin beni suyun soğukluğunu hissettirecek kadar ısıtmasını seviyordum. Okyanusun müziği kafamın içinde ve yapılacaklar listemin ve bir kutunun içinde vals yapma korkumun yerini aldı. Okyanusta istediğim gibi hareket edebiliyordum. Tamamen özgürdüm.

Wyatt bana doğru kürek çekti. “Yoruldu mu?”

“Biraz.” Yüzüstü yattık. Eskiden olduğu gibi sörf tahtama tutunarak bizi bir arada tuttu. Burada, suyun üzerinde, zaman algısının dışındaymışız gibi hissettim. Göz göze gelmiştik ve bu gerçek dünyada bir süre sonra rahatsız edici olabilirdi. Ama su-
dayken Wyatt’le birlikte hem geçmiş hem de şimdiki zamandaydık. Ben hiçbir şeyden korkmayan, kırılmadan büyümüş kızdım. O kızın gücünü hissedebiliyordum ve bence Wyatt da onu görüyordu. Gözlerimi kaçırmak istemiyordum.

“Bir daha deneyeceğim,” dedi sonunda ve sörf tahtamı bıraktı. Gelen dalganın üzerinden hemen süzüldü. Altındaki okyanusu hissedip ritmine ayak uydurabiliyordu. Bu bana bedenlerimizin birlikteliğini düşündürdü ve bu düşünceyi hemen bir kenara ittim.

Sudan çıktı. Onu takip ettim.

Yorulmuştum ama yine de bir sonraki dalgaya atladım. Yukarı çıkarken sabit kalamadım ve suyun altına yuvarlandım. Alnım kumda keskin bir şeye çarpınca acı içinde irkildim. *Gördün mü? İşte bu oluyor.* Sörf tahtam bileğime bağlı olan kayışı çekiştiriyordu ve o anki şaşkınlığımla ayağa kalkmakta zorlandım.

Wyatt kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı. Hızla beni tahtamdan indirip kollarını bana sardı. Ona doğru eğilip başımı omzuna koyarken nefesimi tuttum.

“İyi misin?” diye sordu. Saçlarımı at kuyruğu şeklinde topladı ve suyunu sıktı.

“Galiba,” dedim. Okyanustan çıkmak istemiyordum.

Geri çekildi ve bana baktı. “Kanamam var.”

Elim alnıma gitti, keskin bir şey hissettim.

“Dokunma. O kadar da kötü görünmüyor. Biraz tuzlu suyla durulayıp üstünü kapatayım. Yürüyebilecek misin?”

“İyiyim, sadece su yüzünden yönümü şaşırdım. Ya da yönüm değişti. Bilmiyorum.”

Wyatt sörf tahtamı tuttu ve beni yönlendirmek için elimi tuttu. “Lütfen delice şeyler söylemeye başlama.”

Güldüm. Yavaş yürüdüm çünkü biraz başım dönüyordu. Ama aynı zamanda bu anı ezberlemek istiyordum. Wyatt’ın elinin bende bıraktığı hissi, ayak bileklerimdeki suyu. Ayaklarımın altındaki okyanusun dibi yumuşacıktı ve güneş sırtımı ısıtıyordu. Duyularım bu anın her saniyesini kaydediyordu.

Wyatt havlularımızı serdi ve gri tişörtünü silkeledi. Yere oturunca Wyatt da yanımda diz çöküp tişörtünü dikkatlice katladı ve yarama bastırdı. Yüzü benimkinin üzerindeydi ve çıplak göğsü görüş alanımı dolduruyordu. İnsanların kumsalda bu kadar az giyinmesi sosyal olarak uygun muydu diye düşünmeden edemedim.

“Bu arada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi.

“Tüm bunlar bana oldukça profesyonel görünüyor.”

Tişörtü çekti. “Çok kötü değil, kanama durdu.” Aramızda hafif boşluk bırakarak tekrar havlusunun üzerine oturdu. Aynı anda bacaklarımızı uzatıp dirseklerimize yaslandık. Ne kadar soynuk olduğumuzu düşünmek şok ediciydi.

“Mayolarımızla oturarak ne kadar zaman geçirdiğimizi hiç düşündün mü?” dedim.

“Sahil kenarında yaşıyorduk.”

“Ve bütün gün yarı çıplaktık. Tüm gün koyda yalnız başımıza. Birbirimize çok daha erken açılmamış olmamıza şaşıırıyorum.”

Wyatt bana gülümsedi. “Ben sana olan hislerimin uzun zamandır farkındaydım, sadece bana bir işaret vermeni bekliyordum.”

“Sana milyonlarca işaret verdim.”

Tekrar suya baktı. “Emin olmak istedim. Kaybedecek çok şeyim vardı.”

“Biliyorum.” Bu konuyu neden açtığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sessiz kaldık. Tüm hafızlık sanki okyanusun suyuyla beraber geri çekilmişti.

“Seni incittiğim için gerçekten zgnm,” dedi sonunda.

Bir şey söylemedim.

“Aramızdaki şeyi bırakıp gidebilecek kadar kötü şeyler yaşadığımı az çok tahmin edebilirsin.”

Dizlerimin zerine oturdum. “Sana yardım edebilirdim.”

“Seni uzaklaştırdım. Sersemlemiştim ve ailene aşını derecede kızgındım. Bunu kontrol edemedim. Seni kaybetmekten daha kötü bir şey varsa o da öfkemi sana ynlendirmemdi.”

Güneşten yanmaya başlayan ayaklarıma baktım. Üzerlerine biraz kum serptim.

“Kafamı toparladığımda bana çok kızgındın. Ve artık çok geçti. Çok yazık oldu.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Beni affettiğini söyle.”

“Elbette seni affediyorum. Çok uzun zaman önceydi. nemli değil.”

Wyatt doğruldu ve ellerini saçlarında gezdirdi. nce uzaklara ve sonra tekrar bana baktı. “nemliydi Sam. Belki de bitecekti ama önemliydi. O yüzden kes şunu.”

“Biliyorum.” Tabii ki biliyordum.

Bir süre sessiz kaldı. Bana baktı ve tekrar suya baktı. “O yaz hissettiklerimiz beni değiştirdi. Aşkın bir insanı bu kadar mutlu edebileceğini bilmek içimde bir şeylere yol açtı. şarkı yazabiliyorsam bunun sayesinde. Böyle hissetmenin mümkün olduğunu bilmek bana çok umut veriyor. Eğer sahip olduğumuz şeyin bir önemi olmadıysa o zaman tüm hayatım bir hiç üzerine demektir.”

Alnımı dizlerimin üzerine koydum ve küçük bir kahkaha attım. Eğer tüm bunlar gerçekse, o zaman uzun zamandan beri hayatımdaki hiçbir bir şey bir anlam ifade etmiyor demektir.

“Ne?”

“Gerçek olmadığımı düşünmek, aptalca bir ergenlik saplantısıymış gibi davranmak atlatabilmemin tek yoluydu,” dedim.

Bir süre sessiz kaldı. “İkimizin de hayatı yoluna girdi ama, değil mi?”

Wyatt’a gülümsedim. İkimiz de sonunda hayatı rayına oturmanın o olacağını tahmin edemezdik. O yaz boyunca gidişatımızı düşündüm. Wyatt tam gaz müziğe odaklanırken ben daldan dala her şeyi denemek istemiştim. Wyatt hayalini gerçekleştirmek için çok çalışmıştı. Bense varımı yoğunluğumu hiçbir şey denememe fırsat vermeyen bir hayat için vermiştim.

“İşimi bırakmam gerekebilir.”

“Muhakkak,” dedi. Ve ikimiz de uzanıp güneşi içimize çektik.

Uyuyamadım. Herhangi bir endişeden ziyade daha çok heyecanlı hissediyordum. Kendimi gerçekten iyi hissediyordum. Bu, midenizi üşüttükten sonra ertesi gün uyandığınızda iyileştığınızı görünce hissettiğiniz türden bir iyilik haliydi. İyi olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşsunuz gibi. Neredeyse bütün günü dışarıda geçirdim. Kaslarım tam anlamıyla ağrıyor ve cildim güneşten dolayı canlı hissediyordu. Bu hissi gerçek hayatıma nasıl taşıyabileceğimi düşünmeye çalıştım. Sörf yapmak için yer açmak istiyordum. Düşse kalka da olsa bir şeyler denemek istiyordum.

Ay ışığının hafifçe aydınlattığı hayat ağacıma baktım. Dokuz yaşındaki halimi eleştirmekten hoşlanmıyordum ama bu biraz çocukçaydı. Gövde için kahverenginin sadece bir tonunu kullanmam ve tüm dalları çiziş şeklim. Babam haklıydı, bu çizimin dokuya ihtiyacı vardı. Ahşap hissini düşünerek işaretparmağımla başparmağımı birbirine sürttüm ve yemek odasındaki ölü ağaç müzesini hatırladım. Yataktan kalktım ve annemle babamın yatak odasının kapısını çaldım. Cevap gelmeyince içeri girip ve parmak uçlarımda annemin yattığı tarafa ilerledim. Diz çöktüm ve elimi koluna koydum.

“Anne? Her şey yolunda.”

“Ne oldu?”

“Tutkal tabancamız var mı?”

“Tabii ki var. Mikrodalganın üstünde.”

“Şu sepetteki çubukları alabilir miyim?”

“Elbette,” dedi ve arkasını döndü.

İkisi de uyurken onlara bakıp gülümsedim. Gecenin bir yarısında neden bunlara ihtiyacım olduğunu sorgulamayacak, dünya üzerindeki iki insan olabilirlerdi.

SABAH ALTIDA ELİMDEKİ çubuklar bitmişti ama duvardaki ağacın ve dallarının çoğu kaplanmıştı. İlk başta onları tek tip çizgiler halinde duvara yapıştırdım ama ilerledikçe daha organik bir şekilde yerleştirmeye başladım. Çocukken ben de böyle şeyler yapardım. Gece boyunca içimdeki sesi takip eder, işe yarayacak ya da yaramayacak bir fikre kapılırdım. Şimdi ise durup duvara baktığımda, yarattığım şeyin güzel olmadığını biliyordum. Berbat bile olabilirdi. Ama bir şeydi.

Birkaç saat uyudum. Uyandığımda annemi mutfakta buldum. Masada karalamalar yapıp kahve içiyordu. “Çılgın bir gece miydi?” diye sordu.

“Bana ne oldu bilmiyorum. Her ne olduysa bunu odamdaki ağaç resmini doku ile kabartarak örtbas etmek zorunda kaldım. Ve şu çubukların tam da ihtiyacım olan şeydi.”

“Görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Evi yakman gerekebilir.”

Güldü. “Bugün yorgun olduğunu duymak istemiyorum, çünkü yapacak çok şey var. Şu zarfları göndermeye başlayacaktım. Saat birde Ginnie’de pastanın tadımı yapacaksın, sonra da saat ikide Old Sloop Hanı’nda masa örtülerine bakacaksın.”

“Harika,” dedim. “Wyatt benimle geleceğini söylemişti.”

“Kafan nasıl oldu?” diye sordu. Başta soruyu yanlış anladım. İyileştiğini, kendime geldiğimi ve bu yeni beni daha çok görmek istediğimi söylemek üzereydim. Yeni beni dışarı çıkarırsam Wyatt’a delicesine âşık olup hayatımı mahvetmesinden korktuğumu söylemek istedim. Ama annem alnımdaki yara bandına bakıyordu.

“Ah, iyi,” dedim. Çizimine geri döndü. Buzdolabını açıp donmuş fıstık ezmeli ve marmelatlı sandviç aldım. Paketini açtım ve elimde soğuk bir şekilde tuttum. Bunları hâlâ küçük kızı gelip yer diye satın alması hoşuma gidiyordu. “Anne, sahilden bu kadar uzun zamandır uzak kaldığım için üzgünüm.”

Bana baktı ve kalemini bıraktı. “Ben de üzgünüm. Ama geri dönmüşsün gibi hissediyorum.”

“Aynen,” dedim ve saçlarının üzerinden onu öptüm.

Wyatt'la caddede yürümek tuhaf hissettiriyordu. On dört yılda dükkânlar değişmiş, pek çok yeni yüz eklenmişti ama kasabanın kendisinin bizi hatırladığı hissinden kurtulamıyordum. Sokak lambaları, çöp kutuları, basamaklarında oturup 4 Temmuz geçit törenini izlediğimiz kırmızı tuğlalı postane. Hâlâ bir çift gibi göründüğümüzü düşündüm.

Ginnie'nin Fırını'na girerken kapının üzerindeki zil çaldı. Ginnie'nin kocası Raoul kasadan başını kaldırdı ve bizi görünce elini kalbinin üzerine koydu. "Biliyordum!" diye gürleyerek tezgâhın arkasından çıktı. Bana sarıldı ve Wyatt'ın elini sıktı. Ne olacağını biliyordum ve Wyatt'ın da bildiğini anladım. Yaşanacaklardan emin olduğu için kolunu bana doladı. Sanırım bunun komik olduğunu düşünüyordu. Ben öyle düşünemiyordum.

"Merhaba," dedim. "Belli ki Wyatt'ı hatırlıyorsun. Tadımda yardımcı olmak için burada. Ben başka biriyle evleniyorum." Raoul'un yüzü düştü. "Ya."

"Nasil hissettiğimi bir düşünsene," dedi Wyatt. Dirseğimle onu dürttüm.

Raoul hemen kendini düzeltti. “Özür dilerim, sadece düşündüm ki... Siz ikiniz buraya çocukluğunuzdaki gibi birbirinize yaslanarak geldiğinizi görünce... Ginnie hep ikinizin nasıl birlikte, birbirinize yaslanarak yürüdüğünüzü anlatırdı. Biz de öyleydik.”

Gerçekten de Wyatt’a hafiften yaslanmış olduğunu fark ettim. Yan yana dururken omuzlarımız arasındaki boşluğa baktım. Bu normal değildi. Wyatt bunu fark etmemi izlerken beni geri itti. “Hadi pastadan konuşalım,” dedi Raoul’a.

“Pasta. Evet, gelin oturun.” İki dilim pastanın bizi beklediği köşedeki masaya oturduk. Raoul ilkinin anlatmaya başladı. “Bu vanilyalı bir pasta ve tereyağlı kreması limon esintileri taşıyor. Yani çok hafif limon tadı alacaksınız.

İkimiz de bir ısırık aldık. “Çok lezzetli,” dedim.

“Ben o kadar emin değilim,” dedi Wyatt. “Hiçbir esinti hissedemedim. Başka neyiniz var?”

“Bu da limonlu ve tereyağlı bir pasta kremasıyla yapılan acayip bir limonlu pasta. Gelinlerin favorisidir.”

İkimiz de birer ısırık daha aldık ve Wyatt başım salladı. “Acayip olduğu doğru.”

Dizimi onunkine vurdum. “Başka seçenek var mı?”

“Beğendiğim bir tane daha var.” Raoul mutfığa geri döndü.

Wyatt peçetesiyle ağızındaki kremayı silmek için uzanırken güldü. Hepsini almamıştı, o yüzden son kalan kısmını parmaklarıyla aldı. Parmaklarını dudaklarımda, vücudumun her yerinde hissettim. “Berbat görünüyorsun,” dedi.

Raoul bize vanilya kremalı ve çikolata parçacıklı bir çikolatalı pasta getirdi. Tadına baktığımda bir ses çıkarmış olmalıyım.

“Bunu beğendi,” dedi Wyatt, Raoul’a.

“Bunu bilemezsin,” dedim.

“Tepkilerini biliyorum Sam,” dedikten sonra Raoul’a dönüp “Bunu alacak,” dedi.

“Düğün için çikolatalı pasta olmaz, değil mi?” diye sordum Raoul’a üçüncü ısırığımı alırken.

“Ne istersen yapabilirsin ama hayır, genelde beyaz pasta olur. Bu pastanın güzel tarafı, beyaz renkte kreması olduğu için geleneksel görünüyor ve kimse yiyene kadar çikolatalı olduğunu anlamıyor.”

“İlk ikisine geri dönelim,” dedim.

“Sam, eğer çikolatalı pasta istiyorsan onu al. İnsanlar çikolataya bayılır. Kimse buna itiraz edemez.”

“Jack bunu beğenmez,” dedim ve tabakta kalan son kırıntıları da parmağımla silip süpürdüm.

“Ne istiyorsan onu almalısın.” Artık şaka yapmıyordu.

“İlkini alıyorum,” dedim.

MASA ÖRTÜLERİNE BAKMAK için Old Sloop’a Hanı’na geçtik. Çok az uyumuştum ve üstüne üstlük çok fazla pasta yemiştim.

“Yorgunum,” dedim. “Masa örtülerini es geçip şekerleme yapalım.”

“Muhtemelen beyaz seçersin zaten,” dedi Wyatt.

Çok ağır uyudum. Uyandığınızda terlemiş ve saatin kaç olduğundan bihaber olduğunuz türden bir uykuydu. Odam artık bir ormandı ve ben de bunu görmek için sırtüstü uzandım. Telefonuma baktığımda Jack'in tenis turnuvasından bir fotoğraf gönderdiğini gördüm. Cevap verdim: Eğlenceli görünüyor! Az önce derin bir uykudan kalktım.

Jack: Pasta nasıldı?

Ben: Lezzetli.

Jack: Hangi aromayı seçtin?

Ben: Vanilya.

Jack: Peki ya masa örtüleri?

Ben: Karar vermedim, sarı hoşuma gitti.

Jack: Diğer seçenekler neydi?

Ben: Bütün renkler vardı, yarın tekrar gideceğim.

Jack: Gerçekten sarıyı mı beğendin?

Ben: Muhtemelen beyaz.

BABAMI ARKA VERANDADA eskiz defterine düz çizgiler çizerken buldum. Yanındaki şezlonga oturdum ve içimden keşke kokteyl sezonunda olsaydık diye geçirdim.

“Düz çizgilerde hayat yok,” dedi.

“Şimdi de Konfüçyüs mü oldun?”

“Öyle görünüyor. Vazgeçmeye çok yakın olan menajerim bana düz çizgilerin sattığını söyleyip duruyor. Yatay renk tonlamalarının.” Eskiz defterini gösterdi. “Benim için hiçbir şey ifade etmiyor.” Yeni bir sayfa açtı ve ortasına düz bir çizgi çizdi.

“Düğün masa örtüleri hakkında çok şey biliyor musun?” diye sordum.

“Hiçbir şey bilmiyorum,” dedi kafasını kaldırmadan.

“Bugün Old Sloop Hanı’na gitmedim ve Jack’e bu konuda yalan söyledim. Yarın tekrar gidebilirim, değil mi? Yani masa örtüleri bitmez herhalde?”

“Bu konuda yalan söylemek garip,” dedi. “Özellikle de her konuda bu kadar dürüst olan bir insan için.” Okyanusa baktım. Babamın beni izlediğini hissedebiliyordum. Wyatt’la beni arabayla eve bıraktığı o gecedan beri beni izliyordu. Sanki bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyormuş gibiydi. Cümlesi arkasından gelebilecek her türlü çirkin yoruma davetiye gibi havada asılı kaldı. *Yalan söylemeyi sen iyi bilirsin baba.* Bir dakika kadar sessiz kaldık.

“Aldatmak sadece yalan söylemektir, ama bedeninle,” dedi.

Ona döndüğümde eskiz defterini bıraktı. Sanırım bunu gerçekten yapıyorduk.

“Aldattığım falan yok. Masa örtülerine baktığım konusunda yalan söyledim.”

“Bence kendine çok yalan söylüyorsun.”

“Doğru değil.” Kendimi bu suçlamadan korumak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

“Marion’la aramızda bir şeyler varken annene yalan söylüyordum ama bu çoğunlukla kendime söylediğim yalanı desteklemek içindi.”

Sanki devam etmek için izin istiyormuş gibi gözlerime baktı. “Biliyorsun, insanların çalışmalarına olan ilgisi azalıyordu. Yarattığım tek şey, bir zamanlar işe yarayan bir şeyin düz versiyonlarıydı. Ve bir gece Marion gökkuşağı çizgili bir elbiseyle buraya geldi ve hayal gücümü ateşleyen bir şeyler oldu. Bir an için kendimi yaşlı ve tükenmiş hissetmeyi bıraktım, sanki kaybolmamıştım. Bu sadece işimle ilgili de değildi.”

Sessiz kaldık. “Buna değdi mi?” diye sordum.

“Kesinlikle hayır. Marion’u başka biri gibi hissedebildiğim başka bir yer için köprü olarak kullandım. Yeterince iyi olmadığımından korkuyordum ama beni düzeltecek şey Marion değildi. Yeni birine dönüşemedim, sevdiğim herkesi incitmekle kaldım.”

Kollarımı dizlerime dolayıp kendimi gerisine hazırladım. Bu konuşmayı daha önce hiç yapmak istememiştim ama artık buna hazırdım. Wyatt’la yaşadığım tüm bu karmaşaya ve kendime de sırtımı dönmüştüm. Ama babam o arabada Wyatt’la kaybettiklerimizi bulmamıza tanık olduğundan beri aramızda bir şeylerin filizlendiğini hissedebiliyordum. Beni anlıyordu ve artık ben de onu anlamaya ve dinlemeye hazırdım.

“Aldatırsın çünkü başka biri olacağını, kendi lanet olası mutsuzluğundan kurtulacağını düşünürsün. İşte kendine burada yalan söylersin. Sanırım mesele de bu, Sam. Başka bir kişi seni zaten olduğun kişiden başka bir şeye dönüştürmez. Jack için başka birine dönüşmediğinden emin ol.”

“Dönüşmüyorum,” dedim. “Yani kendime çekidüzen vermeyi seviyorum.”

“Numara yapmadığın sürece her şey yolunda.”

Ağaç evden gitar sesleri gelirken daha önce Wyatt’a yalan söylemediğimi fark ettim. Bir kez bile.

“Yalancılardan bahsetmişken, Wyatt’ın ne kadar sinsi olduğuna inanabiliyor musun? Önemli biri olduğunu hiçbirimize söylemedi.”

“Pek şaşırmadım.”

Ve sonra sordum, çünkü neden olmasındı. “Onu hâlâ bu şekilde düşünüyor musun? Marion’u?”

“En garip kısmı da bu, Sam. Asla. O sırada hissettiklerimi hatırlayamıyorum bile, sanki geçici bir delilikmiş gibi. Yakalanmak sistemimde öyle bir şok etkisi yarattı ki hayatımı gözden geçirmek zorunda kaldım. Artık kendime yalan söylemiyorum. Ya da annene.”

“Gerçekten böyle yaşamak istiyorum,” dedim. Sonra, pratik bir ses tonuyla, “Masa örtüleri ve peçetelere bakmaktan vazgeçtim çünkü bütün gece uyumadım ve sonra şekerim düştü,” dedim.

“Bunu söylemek o kadar zor muydu?”

“Aman Tanrım! Ne kadar da cömertsin!” dedi annem o gece Wyatt üç şişe şarabı göğsüne bastırarak arka verandaya çıkarken. Babam, Travis ve Hugh dışarıda büyük bir peynir ve et tabağının etrafında oturmuşlardı. Onları bir arada görünce gülümsedim. Belki de tüm bu imkânsız insanların bir arada olması mümkün-
dü. Wyatt’ı da eklersek, bu benim hayatımdı. Ki itiraf etmem gerekirse bana daha çok gerçek hayatım buymuş gibi geliyordu. Wyatt’ın neredeyse ulaşılabilir mesafede durduğunu görmek, her şey yoluna girecekmiş gibi hissettirdi.

“Belki de bunu buzdolabına koymalısın,” dedi Wyatt bana bir şişe Chablis’i uzatırken.

Önce etikete sonra ona baktım. “Aşırı yetişkince hissettiriyor. Bu artık yaptığımız bir şey mi?”

“Evet. Vergi beyannamesi de veriyorum.” Omzumun üzerinden baktı ve Travis’e selam verdi.

“Kestirdin mi?” diye sordum.

“Ölümler gibi,” dedi.

“Yarın sörf yapmaya gidebilir miyiz?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Bu hafta sonu için düğün kontrol listende sörf yapmak var mıydı?”

“Doğru,” dedim. “Masa süsleri ve çiçekler.”

Arkamızı döndüğümüzde Gracie’nin iki ev aşağımızda oturan Andy Bryant ile kum tepelerinin arasından eve doğru geldiğini gördük. Ellerinde sörf tahtaları taşırken birbirlerine yakın bir şekilde yürüyorlardı. Andy bir şey söylediğinde Gracie başını eğip başka tarafa baktı ve gülümsemesini sakladı.

“Bunu gördün mü?” diye sordum.

“Gördüm,” dedi Wyatt. “O çocuk canını seviyorsa kaçsın.” Gülmek istedim ama Wyatt artık şaka yapıyormuş gibi gelmedi. Sanki kendini hafif geri çekiyormuş gibiydi. Wyatt’ın uzaklaşması gerçeği tüm hücrelerime işledi. Sanki bedenim bu hissi hatırlıyordu.

TAVUK VE MISIR SERVİS EDİLİRKEN babam kadeh kaldırdı. “Eski dostlara,” dedi. “Ve yazın bitişine.”

Gracie inledi. “Okul salı günü başlıyor. Sahilde geçirebileceğimiz iki günümüz var, ondan sonra bitecek.”

“Öf,” dedim ve herkes bir açıklama için bana baktı. “Bütün gün odama kapanıp müşterinin durumunu iyileştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını kanıtlayan çizelgeler hazırladığım, zihin uyuşturan bir görevdeyim.”

“Kulağa cehennem gibi geliyor,” dedi babam.

“Senin hayatın benim en kötü kâbusum,” dedi Travis, bir mısır koçanıyla işaret ederek.

“Belki de fazladan beyin gücünü düğüne odaklanmak için kullanabilirsin,” dedi Hugh. “Önümüzdeki ay burada biraz fazla zaman geçirmenin çok zararı olmaz.”

“Doğru,” dedi annem.

Wyatt sessizdi ve gözlerime bakmıyordu. “Yapacak çok şey var mı?” diye sordu anneme.

Annem güldü. “Sekiz hafta içinde bir düğün yapmak için mi?” dedi.

“Yemin ederim yarın çiçekçiye gideceğim,” dedim. Wyatt hâlâ bana bakmıyordu. Annem, “Bu davetiyeleri gelecek hafta postaya vermemiz gerekiyor. Belki salı akşamı bize gelirsin ve hepsini bir araya getirip damgalarız.”

“Ben boyalı olanları sevdim,” dedi Gracie. “Bence alt köşelerine küçük deniz kabukları yapıştırıralım.”

“Ve belki biraz da kum,” dedi annem.

“Anne,” dedim.

“Biliyorum, özür dilerim. Kendime engel olamıyorum,” dedi annem. Masadakilerin şaraplarını tazeledi.

Gracie kalktı ve etrafa dağıtmak üzere boyalı davetiyelerden birkaç tane almak için içeri koştu. Soluk sarı renkli bir tane aldım ve gerçekten deniz kabuğu olması gereken köşeye dokundum. Masanın üzerinden Wyatt’a uzattım.

Kartı benden alıp iki eliyle tuttu. Başparmağını isimlerimizin üzerindeki sarı boyada gezdirdi. Yüzünü incelemeye çalıştım, çünkü bir bakıma şaşırmış görünüyordu. Sanki Jack’in ve benim isimlerimizin orada olmasını beklemiyordu. Bana bakmasını istedim ama yalnızca elindeki o karta bakıyordu.

“Ne düşünüyorsun? Renkli daha iyi, değil mi?” diye sordu Gracie.

“Çok daha iyi,” dedi.

“Sana Jack bunu asla kabul etmez diyorum,” dedim. “O yüzden bu haline fazla bağlanma.”

Wyatt’la sonunda göz göze geldik ve başını salladı. Masadan kalktı ve çaldığını duymadığım telefonuna cevap verdi. Geri döndüğünde iyi görünmüyordu.

“Gitmem gerek. Yani Los Angeles’a dönmem gerekiyor,” dedi.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu annem.

“Evet. Sorun yok ama Missy’nin yeni albümünü kaydetmemiz için sandığımdan daha kısa bir süremiz varmış.” Wyatt önce bana sonra da nişan yüzüğüme baktı. Bunu yaptığını daha önce

hiç fark etmemiştim. “Neyse, ben gidip bir uçak bileti falan bakayım. Yemek için teşekkürler.” Herkes veda etmek için ayağa kalktı. Gracie’yi kucaklayıp okul başlayınca sınıftakilerin canlarına okumasını söyledi. Önce Hugh’a sonra Travis’e sarıldı.

Babam da Wyatt’a sarıldı. “Evlat, artık zengin ve ünlü olduğunu bildiğimize göre seni Kaliforniya’da ziyaret etmemiz gerekcek. Belki biraz paten kayarız.”

“Tanrı yardımcımız olsun,” dedi annem.

“Bu harika olur. Michael da buna bayılır.”

Bana döndü ve ben de iki elini birden tuttum. “Keşke kalsaydın,” dedim. “Bu gerçekten yazın son gecesiymiş gibi hissediyorum ve yazın son gecelerinden nefret ederim.”

“Biliyorum,” dedi. “Görüşürüz, Sam.” Aşağıya inip kum tepelerine doğru gitti ve herkes yerine oturup konuşmaya devam etti. Bu doğru değildi. Saatler önce gülüp pasta yiyorduk. Saatler önce aramızda boşluk yoktu.

Ayağa kalktım ve kum tepelerine giden merdivenlerden koşarak aşağı indim. Ailemin bunu nasıl karşılayacağını düşünmedim, ama gerçekten umurumda değildi. Wyatt’ın bu şekilde gitmesine izin veremezdim.

Sürgülü cam kapıdan evine girmek üzereyken ona yetiştim.

“Hey, neler oluyor?” dedim.

Döndüğünde beni orada gördüğü için gerçekten sinirlenmiş görünüyordu. Wyatt hayatım boyunca beni gördüğüne mutlu olurdu.

“Buradan gitmeliyim,” dedi.

“Neden? Hafta sonu kalacağını ve yarın bir şeyler yapacağımızı sanıyordum.” Tedirgin görünüyordu. Omzumun üzerinden kum tepelerine baktı. “Ne var biliyor musun Sam? Pastandan nefret ediyorum. Pastan berbat.”

Gülümsedim çünkü bu bir şaka olmalıydı. “Pastam berbat mı?”

Şaka yapmıyordu. “Evet, sıkıcı ve seçtiğin pastayı aslında o kadar da sevmiyorsun. Ama onu seçeceksin çünkü kendini

içine gömdüğün bu hayat için doğru pasta olduğunu düşünüyorsun. Jack de günden güne kaybolmana izin veriyor. Belki de seni umursamadığı içindir. Belki de senin kim olduğunu bile bilmiyordur. Eğer ben olsaydım –ki bir zamanlar o bendim, bu yüzden biliyorum– senin olabileceğin her şeyi olmana izin verirdim. Kurallar koyup seni kısıtlamazdım. Seni sadece severdim ve hareket etmene izin verirdim. Sen vazgeçmişsin Sam. Saklanıyorsun ve bu acması bir durum.”

“Bu çok acımasızca.” Kelimeler sanki son nefesimi veriyormuşum gibi ağzımdan o kadar sessiz çıkmıştı.

“Ama bu doğru. Ve başka kimsenin seni uyarmadığına inanamıyorum. Ailenin nesi var böyle? Babanın burada senin kendine karşı dürüst olduğunu düşündüğüne inanamıyorum.”

Öyle düşünmüyor, diyemedim.

“Sen insanlar içini açıp muhteşem olduğunu anlayana kadar normal görünen bir pastasm. Sen lanet olası çikolatalı pastasın Sam ve bunu seçmiyorsun bile.”

Yüzüne baktım, tiksintili bir surat ifadesi vardı. Ellerini tutmak için uzandığımda, ellerini arka cebine soktu. “Çikolatalı pastayı seçmediğim için bana kızsın.”

“Sen şu ana kadar hayatımda tanıdığım en önemli insansın. Ama sen kendi hayatındaki en önemli kişi bile değilsin.”

“Bu doğru değil,” dedim. Uzandım ve elimi koluna koydum.

Uzanan elimi tuttu. “Ve bu, Sam. Bana sürekli dokunuyorsun. Ellerini diğer arkadaşlarının üzerinde de bu şekilde gezdiriyor musun? Ne istediğini ya da kim olduğunu bilmiyorsun. Nefes alamıyorsun sanki.”

Söyleyecek bir şeyim yoktu. Aşağılık ellerimden utandım. Hayatımın böylesine sahte bir şaka olduğunu düşünmesi canımı yaktı. Öfkelenmek istedim, çünkü öfke kendimi güvenli hissetmeme yardımcı olabilirdi. Sadece göğsüne baktım.

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedi. “Ve yarın gidiyorum. Kendini gel Sam.”

Kendine gel. Ben mi kendime gelecektim? Öfkem sonunda ortaya çıktığında yataktayım. Sağlıklı bir ilişkisi olan bendim. Wyatt'sa sadece ara sıra bir pop yıldızıyla yatıyordu. Ve belki ben tüm renklerimi gösterip hayallerimin peşinden koşturuyor olabilirdim, ama o da sahneye çıkıyor değildi sonuçta. Eğer Jack'in arkasına saklandığımı düşünüyorsa, Missy'e şarkılarını verip onları mahvetmesine izin vermesine ne demeliydi? Ha! Burada gerçekten kendinden ödün veren kimdi o zaman?

Gece yarısı Jack'ten mesaj geldi: Seni özledim!!!

Karanlıkta mesaja baktım. Neden bütün o ünlem işaretlerini koymuştu ki? Basitçe okumak için parmağımı ünlemlerin üzerine koydum: Seni özledim. Sessiz bir "seni özledim" çok daha romantikti. Sanki başını yastığa koymuş, beni özlediği için mesaj atıyormuş gibi. Bağırarak attığı bu mesaj bana sanki bir bardaymış da bana bir beşlik borçlu olduğunu hatırlamış gibi geldi.

Nişanlığının mesajlarını bile düzenlediğime göre gerçekten dedikleri kadar baskıcı mıyım acaba diye düşündüm. Cevap yazdım: Ben de seni özledim.

MUHTEMELEN HÂLÂ UYKUM olduğu için sekize kadar uyudum ve uyandığımda annemi yemek masasında sulu boyalarına dalmış halde buldum. “Wyatt’la ne oldu?” diye sorarken başını kaldırmadı.

Kendime bir kahve koydum ve tezgâhın üzerindeki davetiye-leri inceledim.

“Yine ayrıldık.”

“Sam.” Boya fırçasını bıraktı.

“Her şey yüzünden bana yüklendi. Düğün pastamla başladı. Hangisini en çok beğendiğimi bildiğini sanıyor. Ve sonra tamamen bir yalanın içinde yaşadığımı söyleyecek kadar kontrolden çıktı.”

“Ya.”

“Ne? Sence ben bir yalanın içinde mi yaşıyorum?”

“Bence sen kendine gerçekten güvende hissedebileceğin güzel bir hayat kurdun.”

“Güvende olmanın nesi yanlış?”

“Hiçbir şeyi. Güvende hissetmek harika bir şey. Sadece güvenli ve özgür arasında bir denge vardır ve bence sen bu hayatında biraz daha özgür olmak isterdin.”

“Bayrak Yarışı oynamak için artık çok yaşıyım anne.”

“Şart değil. Ama ilişkinizde biraz daha yüksek sesle konuşabilirsin. Jack seni seviyor ve eminim gerçek seni gördükçe daha da çok sevecektir.”

İsimlerimizin üzerinde soluk mavi bir fırça darbesi ve köşelerinde açık turuncu noktalar olan bir davetiyesini aldım. *Mutlu*, diye düşündüm. Renk patlamasına aldırmayan bir davetiyeyle başlayan bir düğün fikri hoşuma gitti. Bunlar çok küçük dokunuşlardı ama beni düğünümüze ya da en azından kendim gibi hissettiren bir şeye sokuyorlardı.

“Bunlar çok güzel anne. Tüm bu olaya mutlu bir enerji patlaması hissi veriyorlar.”

Bana bakıp gülümsedi. “Güzel. İhtiyacımız olan buydu.” İşine geri döndü ve ekledi, “Hem Jack bu mutlu bir enerji patlamasını nasıl geri çevirebilir ki?”

Dalgalar güzel olduğu için Gracie ile ögle yemeği vaktine kadar sörf yaptık. Sabahı Gracie ile konuşmak zorunda olmadığımız bir şey yaparak geçirdiğim için mutluydum. Wyatt'ın evinin ışıkları yanmadığı için gittiğini varsaydım. Son konuşmamız üzerine muhtemelen sağlıklı olmayan bir şekilde kafa yoruyordum. Wyatt'ın bana yalancı ve sahtekâr dediğine inanamıyordum. Ama en çok da ona sürekli dokunmak istediğimi söylemesine. Bunu düşündükçe utandım. Sanki bedenimin istediğiyle ile zihnimin uygun olduğunu bildiği şeyler arasındaki kopukluk ifşa olmuş gibiydi.

Gracie benimle Old Sloop Hanı'na geldi ve gerçekten sarı peçeteleri seçtik. Bana düğünümün güneş ışığı gibi görüneceğini söyledi. Davetiyeleri deniz mavisi yapıp etrafına sarı bir kurdele bağladığımızı hayal ettim. Bu küçük kararları verdikten sonra biraz daha rahat bir nefes aldım. Sanki kendimi ilk kez düğünün bir parçası olarak görüyor, kameralara gerçekten gülümsediğimi hayal edebiliyordum.

Yemeği bitirdiğimizde Wyatt oktan Los Angeles'a inmişti. Beklediğim gibi bütün gün bana mesaj atmamıştı. Son tavsiyesi "kendine gel" olduğu için ardından yazabileceği pek de bir şey yoktu. Böyle olmam onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu onun sorunuydu, benim değil.

EVİ KAPATMAYA YARDIM etmek için pazartesiye kadar annemlerde kaldım. Sabah huzursuz uyandım. Gitmek için hazırlanıyorduk, yaz bitmişti ve Wyatt'la aramız bozulmuştu. Telefonumu kontrol ettim. Saat sabahın altısıydı ve mesaj yoktu. Bu duyguların üzerinden on yıl geçmişti ve bunu üzerimden atmam gerekiyordu. Kalkıp mayomu giydim ve kum tepelerinin arasından okyanusa doğru koştum. Hava soğuktu ama son birkaç gündür yeterince yzdiğm için vücudum alışmıştı. Dalgalardan suyun altına daldım ve sonra yavaş, düzgün kulaçlarla koya doğru yzdm. Evdekilerin uyanmasına daha bir saat vardı, burada istediğim kadar kalabilirdim.

Zihnim suyun içinde rahatladı. Bedenim kontrolü ele almıştı ve ben sadece ritmin tadını ıkartıyordum. Bu bana çocukluğumu hatırlattı. Bütün günümü iyi hissettiren şeyleri arayarak geçirdiğim zamanları. şu anda iyi hissettirecek şey, güneş ışığı tadında bir dğnd. Saçlarımı salacak ve kendim gibi hissedecektim. Wyatt'ın Jack'in beni gerçekten tanımamasıyla ilgili söylediklerini düşününce içime sıkıntı düştü. Eğer Jack benim kim olduğumu tam olarak bilmiyorsa bu benim hatamdı.

Koya vardığımda doğruca ıhlamur ağacına doğru yürüdüm. Etrafı tek bir dalgayla sürüklenmiş yosun ve deniz kabuklarıyla doluydu.

Doğa zaten onları bir araya getirmek için bir yol buluyorken kabukları düzenlemek için bu kadar zaman ve enerji harcamak ne kadar da anlamsızdı. Yine de eğlenceli ve tatmin ediciydi aslında. *Flash mob* gibi. Taş yığını arasından özellikle güzel bir yeşil ve mavi kabuk seçip mayomun içine soktum ve eve doğru geri yzdm.

Annem, babam ve Gracie ile beraber şehre dönüş yolundaydık. Kasabanın içinden geçip Sunrise Otoyolu'na, oradan Long Island Otoyolu'ndan tünele bağlandık. Sahili geride bıraktık ve şehrin heyecanına uyandım.

Beni apartmanımın önüne bıraktılar. Gracie'yi sıkıca sarıldım. "Yarın akşam davetiyeleri zarflamak için görüşürüz," dedim. "Yarın için iyi şanslar!"

Jack'le mahalledeki favori İtalyan restoranımıza gitmeye karar verdik. Amerika Açık'ta biraz bronzlaşmıştı. Her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu ama ona bunu söylemedim.

Oturup iki kadeh kırmızı şarap ve spagetti söyledüğümüzde, "Sence bunu sekiz hafta içinde başarabilecek miyiz?" diye sordu.

"Sorun değil," dedim. "Sadece bu hafta son kararlarımızı almalı ve davetiyeleri de postaya vermeliyiz, sonra her şey hazır olacak."

"Peki, tamam. Kararlar ne?" Sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. Jack'le hayatımızı küçük bir şirket gibi yönetiyormuşuz gibi hissetmek hoşuma gidiyordu. Seçenekleri konuşuyor, sağlam kararlar alıyor ve yolumuza devam ediyorduk.

"Masa dekorasyonu. Gracie ve ben beyaz masa örtüsü üzerine sarı peçeteleri beğendik. Annem çiçekçiye buna uygun bir şeyler hazırlatır. Bu küçük renk patlaması tüm odayı güneş ışığı doldurmuş gibi hissettiriyor. Buna bayılacaksın." *Bayılacaksın* biraz fazla olmuştu. Sanki emir verir gibiydi, ki ben böyle biri değildim.

"Yani, bence seversin. Sen ne düşünüyorsun?" Nedenini anlamadığım bir şekilde öne eğilip elini tuttum.

"Bilmiyorum Sam. Tüm düğün için beyaz diye konuşmuştuk. Klasik, değil mi?"

"Evet, ama renk gerçekten mutluluk veriyor."

"Düğünümüz olması yeterince mutluluk verici değil mi zaten?"

“Çok,” dedim ve elini sıktım. Neden bilmiyorum ama kendimi satış yapıyormuşum gibi hissediyordum. Sanki bir yabancıyı halı alması için ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

“Şey, emin değilim,” dedi. “Başka ne var? Pastaya karar verdin mi?”

Şarabımdan bir yudum aldım ve sandalyemde arkama yaslandım. Bu pasta konusu, hayatımı eleştirmek için kullanıldığından beri artık üzücü bir konu haline gelmişti. “Evet, vanilyalı olacak.”

“Tamam, güzel.” Jack spagettisini çatalının etrafında döndürürken bu konuşmanın bittiğini düşündüğünü hissettim. Ama bitmemişti.

“Konuşmak istediğim bir şey daha var.” Çantama uzandım ve davetiyelerimizden birini çıkardım. Bu simlerimizin soluk mavile boyandığı davetiyeydi. Okyanusun akışı gibi görünüyordu. Ona uzattım.

“Ah, görüyorum ki annen meşgulmüş. Fazladan karton mu çıktı?”

“Yaklaşık yirmi tane.”

“Çok hoş.” Davetiyeyi bırakıp spagettisine geri döndü.

“Gerçekten bayıldım,” dedim.

“Neye?”

“İsimlerimizin boyalı olduğu davetiyeyi. Annem bunlardan farklı renklerde bir sürü yaptı. Ve gerçekten hepsini çok sevdim.”

“Sam, bu çok tatlı bir fikir ama mümkün değil. Davetiyeler konusunda anlaşmıştık ve tek renk bir şey istiyorduk. Kırtasiyeci kadın buna ne demişti? ‘Geleneksel tonlar’ mı?”

“Belki de tek renkliliğin ötesine geçmeliyiz.” Sözlerimde çok fazla ağırlık vardı. Sonunda bir soru işareti varmış gibi hafifçe söylemek istemiştim. Ama cümlem ağzımdan bir bildiri gibi çıkmıştı ve sanırım böyle demek istemiştim. Hayatımda gerçekten biraz renge ihtiyacım vardı.

“Tanrım, Sam. Bu yaz ailenle çok fazla vakit geçirdin.” Buna güldü ve yemeğine döndü.

Tabağıma baktım ve harlanan öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Ailem hakkındaki tavrından hoşlanmamıştım ve aslında orada daha az değil, daha fazla zaman geçirmek istiyordum. “Bu yaz orada fazla vakit geçirmem bana iyi geldi bence. Rahat olmaları çok güzel. Mutlular.”

“Muhtemelen öyledirler ama bu biraz çılgınca. Çocuk gibiler.” Vurgu yapmak için davetiyeyi kaldırdı.

“Onlar sanatçı, çocuk değil.” Bir an sessiz kaldık. Jack spagetisini yerken onu izledim.

“Çocukken yazın sabahları uyanır ve gün beni nereye götürürse oraya giderdim. Hiç ayakkabı giymedim. Okyanusa girip çıktım, oyunlar oynayıp kumda çukurlar kazdım,” dedim sonunda. İşte, ben buydum.

Jack anılarıma gülümsedi. “Pastoral,” dedi. “Ama hayatının geri kalanında bunu yapmaya devam edemezsin.” Çatalıyla işaret etti. “Bizim çocuklarımız tenis dersleri alacaklar.”

Tenis dersleri. Tenis dersleriyle ilgili hiçbir sorun yoktu. Temiz beyaz giysiler içinde, küçük beyaz spor ayakkabılarıyla, o dikdörtgenin sınırları içinde topa vurmaya öğrenen küçük çocuklar hayal ettim. Tekrar ve tekrar. Zihnimde canlandırdıkça vals yapıyormuşum gibi hissettim.

DIŞARIDA HAVA 35 DERECEYDİ ama ben ofiste kazak giyiyordum. Buradaki hiçbir şey doğal gelmiyordu. İşçi Bayramı’nın ertesi günüydü ve okulun ilk günü gibiydi. Herkes düz sıralarda ve sert ayakkabılarla oturuyordu. Eleanor’un benim için yeni bir görevi vardı. Her ne verecekse Central Park’ta olmasını umdum.

“İçeri gel,” dedi okuma gözlüklerini indirerek. “Hafta sonu nasıl geçti?”

“Güzel.”

“Düğün planları yolunda gidiyor mu?”

“Sayılır.”

“Güzel. Sağlık hizmetleri işini bitirdiğinde senin için yeni bir görevim var. Mükemmel, çünkü hepsini buradan halledebilirsin. Sadece sen ve veriler.”

Beni azarla, cezalandır, ama bunu bir kez yap. Durup durup konuyu buraya getirmesine gerçekten ihtiyacım yoktu.

“Görev nedir?”

“Bir sigorta şirketi, satış ekibinin yüzde yirmisinden kurtulmak istiyor. Satış verileri ve zaman kayıtları mevcut. Sadece kimlerin kovulması gerektiğini belirlemeliyiz. İşten çıkarmaları cuma günü halletmek istiyorlar, bu yüzden öğleden sonra başlayabilirsin. Ah, işten çıkarma cumaları.” Bana bir dosya uzattı.

“Üşüyor musun?” diye sordum.

“Hayır.”

Isınmak için pencere açmak zorunda olmamız delilikti. Pencereilerin açılmaması ise daha büyük bir delilik. Misafir sandalyeleri ve masası arasındaki küçük boşlukta volta atıyordum.

“Hasta mısın?” diye sordu Eleanor.

Gerçekten harika bir soruydu. Vücudumu kontrol ettim. Göğsüm sıkışmıştı ve ciğerlerim tam nefes alamıyor gibiydi. Kalp krizi belirtilerini hatırlamaya çalıştım.

“İyiym galiba. Ben sadece, bilmiyorum. Biraz hava almam lazım.” Gitmek için döndüm.

“Tamam, biraz hava al, ama bu dosya cuma öğlene kadar bize lazım,” dedi. Ve oturup tanımadığım insanlar hakkında rasgele kriterlere dayalı karar verme fikrini bir dakikalığına bile olsa bir türlü hayal edemedim. Elektronik tablo oluşturup yukarıdan aşağıya doğru sıralamak ve sonra en alttaki yüzde yirminin üzerine bir yıkım güllesi atmak. Sorgusuz sualsiz. Ben böyle biri değildim ve artık böyle biri olmak da istemiyordum. Ne oluyor bile dememe kalmadan, çıplak ayaklarımla iş ayakkabıları elimdeydi. Vücudum kararını vermişti.

“Yaptığın her şey için teşekkür ederim Eleanor, ama gerçekten buradan gitmem gerekiyor. Geri dönmeyeceğim.”

GÖZLERİM KAPALI BİR ŞEKİLDE binadan dışarı adımımı attım çünkü günün sıcaklığını tenimde hissetmek istiyordum. Öğle aralarında pedikür için ofiste bulundurduğum parmak arası terliklerimi giyip iş ayakkabılarımı orada bıraktım. Muhtemelen onları giydiğime pişman olacaktım ama şu anda bile iş ayakkabılarımdan uzaklaşmak harika hissettiriyordu. Parka doğru yürüdüm. Şairler Yolu'ndaki yaşlı meşeler en koyu yeşil yapraklarıyla beni alkışladı. Sanki harika bir haber almış gibi rahat ve neşeliydim. Jack'e mesaj atmak için bir banka oturdum. Kelimeleri tam olarak çıkaramadım: İstifa ettim. Ona bu gece yüz yüze söylemeliydim. Wyatt'a mesaj atamazdım. Ailemle de konuşmak istemiyordum. Travis'e yazdım: İstifa ettim.

Travis: Sinir krizi mi geçirdin?

Ben: Tam tersi.

JACK SALI GECESİ tenisten döndü ve duştan çıkana kadar yemek yaptığımı fark etmedi.

"Bütün bunlar da ne?" Beni öptü ve fırın tepsisinden bir kuşkonmaz sapı aldı.

"Kutlama yapıyorum sanırım."

"Ne? Davetiyeleri mi gönderdin? Yarın akşam yapacaksın sanıyordum."

Aslında bu akşamdı, diye düşündüm. Tamamen unutmuştum. "İşimden ayrıldım."

Kuşkonmazını bıraktı. "Bir dakika. Neden?"

"Çünkü işimden nefret ediyorum. Yani farklı şirketlere gidip insanlarla iletişim kurabildiğim zamanlarda katlanılabilirdi, ama şimdi odamda tomar tomar kâğıtla sıkışıp kaldım ve bununla başa çıkamıyorum."

Mutfaktan çıktı ve oturma odasında volta atmaya başladı. Sanki bunu sindirmek için daha fazla alana ihtiyacı varmış gibi. Hata yaptığım, her şeyi mahvettiğim hissine kapıldım. Çoğu insan zaman zaman işinden nefret eder Sam. Yetişkin sivilceleriyle dolu bir gün geçirdim. Ama istifa etmedim."

Ne düşündüğümünden emin değildim. Fresh Market'in önünden geçip akşam yemeği için bir şeyler alırken çok heyecanlıydım. Sanırım onun da benim bir rutinden kurtulduğum için heyecanlanabileceğimi düşünmüştüm.

"Nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum," dedim.

"O zaman rapor alıp eve gidersin. Ya da yürüyüşe çıkarsın. İşten çıkmazsın. Belki bu konuyu beraber konuşabilirdik."

"Şimdi konuşalım." Kanepeye oturdum ve yanıma oturmasını bekledim. "Sanırım bütün bu *flash mob* meselesi bir yardım çılgılığıydı, hatta son çırpınışılarımdı. Çünkü gerçek ben sonsuza dek ortadan kaybolmak üzereydi. Hayatımın geri kalanını insanlar üzerinde karar vermekle geçiremem."

Jack kollarını bana doladı ve ben de ona sarıldım. Beni anlayacağını ve mutlu olmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmamı isteyeceğini umdum.

"Tamam," dedi. "Her şey yoluna girecek. Eleanor sana çok zaman ayırdı. Bence bu gece onu ara ve her şeyi itiraf et. Düğün yüzünden çok stres altında olduğunu ve tabii ki işten çıkmak istemediğini söyle."

Sarılmayı bıraktım. "Ne dediğimi duydun mu? O işe geri dönmeyeceğim."

Ellerimi tuttu. "Tabii ki döneceksin. O işte iyisin. İyi para alıyorsun. Muhtemelen bir sonraki işinden de ara ara nefret edeceksin, çalışmak böyledir."

Jack ile iletişim kuramıyorduk. Bunu neden şimdi fark ettiğimi bilmiyordum. Sanki duvara konuşuyordum. Ne tartışabiliyor ne uzlaşabiliyorduk. "Sana resim öğretmeni olmak istediğimi söylemeye çalıştım."

"Pekâla, bu saçma."

"Resim öğretmenliği yapmanın nesi saçma?"

Öfkeyle dramatik bir nefes verdi. "Diploman yok, deneyimin yok, şu anda kazandığından daha az para kazanacaksın. Biraz daha sayayım mı?"

Katı tavrı beni garip bir şekilde cesaretlendirdi. Sırf ne kadar katı olduğunu kanıtlamak için ona daha fazla fikir fırlatıp geri tepmesini izlemek istedim. “Hayat planının dışında yapmamı destekleyeceğin bir şey var mı?”

“Bu bizim hayat planımız, Sam. Üç yıl arayla iki çocuk. Üç yıl içinde yürürlüğe sokacağımız planımız.”

“Peki ya iki yıl arayla üç çocuk yapsak?”

“Bu çok fazla çocuk demek,” dedi. Sanki *Aile Planlaması Ansiklopedisi*’nde okuduğu bir şeymiş gibi. “Bu çok fazla okul harcı demek.”

“Artı tüm o tenis dersleriyle beraber,” dedim.

“Evet, aynen öyle,” dedi rahatlatarak.

Ben de rahatladım. Tutunduğum bu şey üzerindeki hâkimiyetimi gevşetmiş ve onu bırakmaya çok yaklaşmışım. Ona bir yem daha atmayı düşündüm. Belki çikolatalı bir düğün pastası hakkında ne düşündüğünü sorabilirdim ama biliyordum. Hem de çok uzun zamandır biliyordum. Jack’in benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu ve görünen o ki bilmek de istemiyordu.

Jack kanepede şartlarına uyum sağladığım için memnun bir şekilde arkasına yaslandı. Uyum sağlamak yetişkinlik hayatım boyunca imza hareketim olmuştu. Eğilip saçlarını dağıtmak istedim. Buradaki tüm mobilyaları değiştirmek istedim. Ne ile değiştireceğimi bilmiyordum ama seçemediğim herhangi bir şey olabilirdi. Elim kanepenin gri yünlü kumaşının üzerinde gezdirirken yakışıklı yüzüne baktım. Bu onun hatası değildi.

Kim olduğu ve ne istediği konusunda başından beri açıktı. Kendini tutan ve yalan söyleyen bendim. Yüzüğümü çıkardım ve ona uzattım. “Ben yapamam, Jack.”

Haber vermeden annelere gittim. Babama yıllardır hiç olmadığı kadar uzun sarıldım. Bir günde tüm hayatımı bıraktığımı duyduğuna şaşırmadı. Yemek masasına oturduk. Annem sürekli benimle ilgileniyor; benim iyi olup olmadığımı, acıkıp acıkmadığımı, susayıp susamadığımı, uykulu olup olmadığımı soruyordu.

Babam iyi olduğumu biliyordu. “Bazen gelecekte yanında olmasını istemediğin her şeyden uzaklaşman gerekebilir. Temiz bir sayfa.”

“Evet,” dedim ve Gracie uzanıp elimi tuttu. Tek kelime etmese de bana tüm hayatı boyunca verdiği umudu hissediyordum. Babam kolunu anneme doladı. Doğru şeyi yapmıştım, biliyordum. Ama çok yorulmuştum. İşe yaramayan bir hayattan kurtulmak çok zahmetliydi. Önümüzdeki elli yıl boyunca hep yaptığım şeyi yapmaya devam etmek daha kolay olabilirdi.

Gracie’ye gülümsedim. “Eşyalarımı yerleştireyim mi? Burada yatıya kalmayalı uzun zaman oldu.” İçeri girdik ve çantamı alt ranzaya attım.

“Şey,” diye başladı. “Orada ben yatıyorum.” Bu odanın ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Travis ve ben burada nasıl birlikte yaşamıştık, bilmiyorum.

“Sorun değil,” dedim çantamı st ranzaya çıkartırken. “Ben yukarıyı da seviyorum.” Gracie bana baktı. Sanki bir sonraki adımda ne yapacağımı bekliyor gibiydi. Telefonuna gelen bildirim sesine bakıp güldü. Cevap olarak bir şeyler yazıp yine güldü. Yukarı bakıp hâlâ orada durduğumu görünce şaşırmış gibiydi. “zr dilerim, ben sadece...Arkadaşım arıyor da şey.”

“Aman Tanrım. Özür dilerim,” dedim. Gracie beni burada istemiyordu. Gracie büyüyordu ve mahremiyet istiyordu. Safari oynayıp Twizzlers yeriz diye ummuştum. Aman Tanrım. Odadan geri çıktım ve mutfakta bulaşıkları kurulayan annemin yanına gittim.

“Sence bu dünya üzerinde benden daha ezik olduğunu düşünen biri var mıdır?” Bir havlu alıp bulaşıkları kurulamaya başladım. “Dürüst ol, bir kişi sayabilir misin?”

“Sen ezik değilsin Sam.”

“Cidden,” dedim. “Gerçekleri gözden geçirelim. Bu ay otuz bir yaşına gireceğim. Ne bir işim ne bir ilişkim var. Ve,” dedim, vurgulamak için salata maşasımı havaya kaldırarak, “on iki yaşındaki kız kardeşim benden daha havalı.”

Annem güler gibi oldu. “O kadar da kötü değil Sam. Eğitimlisin ve yeniden başlayabilirsin. Ve sonsuza kadar Gracie’nin oda arkadaşı olmayı hayal etmediğinden oldukça eminim.”

“Hayatım son kez tepetaklak olduğunda bana gerçekten iyi gelmişti.”

Annem tezgâhın üzerine bir yığın tabak koydu. “Hayatın şu an tepetaklak mı?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani bir süredir seni izliyorum. İyi olmayacağına dair işaretler görecek miyim diye. Ve sen iyi görünüyorsun, ama bilemem. Belki de anlamıyorumdur.”

Onu kollarıma aldım ve başını omzuma koydu. “Anne, sevmediğim bir işi bıraktım ve evlenmek istemediğim bir adamı

terk ettim. Sadece yeniden toparlanıp neyi sevdiğimi keşfetmem gerekiyor. İyi olacağım.” Bunu söylemek iyi hissettirmişti, sanki kendi kendimin ebeveyni olabilirmişim gibi. “Benim hakkımda endişelenmene gerek yok.”

O GECE, ÜST RANZADAYKEN, Wyatt’tan mesaj geldi: Olanları duydum. İyi misin?

Bir süre telefona baktım. İçimi rahatlama ve korkunun garip bir kombinasyonu kaplamıştı.

Ben: Pekâla, artık bekârım ve işsizim. Yani emin değilim.

Wyatt: Doğru şeyi mi yaptın?

Ben: Evet.

Wyatt: Öyle gittiğim için özür dilerim. Her şey çok fazlaydı. Neden sana evlenmende yardım etmenin eğlenceli olacağını düşündüğümü bilmiyorum.

Ben: Sen zaten gelmiyor muydun?

Wyatt: Hayır. Seni görmek istedim, o yüzden geldim. Gerçekten ne düşünüyordum, bilmiyorum.

Kalp atışlarım hızlandı ve karanlıkta doğru okuduğumdan emin olmak için gözlerimi zorladım. Sadece beni görmek istemişti. Bu yatakta Wyatt’ı beklerken bir yıl boyunca bakıştığım tavan çatlağına tekrar baktım ve korktum.

Kendimi yeniden bulmak için ilk adımı atmıştım ama hal böyleyken Wyatt’ın yarattığı gelgit dalgasına açılmaktan korkuyordum.

Ben: Geri gelebilirsin.

Cevap vermesi uzun sürdü.

Wyatt: Gelemem. Missy’nin yeni albümü için burada olmalıyım ve işlerin bu raddeye gelmesinden nefret ediyorum. Ünlü oldukça daha çok doğaçlama yapmaya başladı ve şarkıları mahvediyor.

Konuyu çok kolay değiştirmiş, gelmesini istediğimi söylememden resmen kaçmıştı.

Ben: Belki de artık başka biri için şarkı yazmalısın.

Wyatt: Carlyle muhtemelen beni öldürür. Neyse, bir karar vermene sevindim. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

Sam: Kesinlikle bir arkadaşla ihtiyacım olacak.

Wyatt'ın hayatımda hiç olmamasındansa bir arkadaş olarak olmasını yeğlerdim ama bu yarı bir gerçektir. Daha fazlasını söyledim ama konuyu tekrar değiştirmesini istemedim.

Wyatt: Anlaştık. İyi geceler Sam-I-Am.

Gitmişti ve bense telefona bakıp gülümsüyordum. Sadece iyi geceler de diyebilirdi.

ASANSÖRLE JACK'İN DAİRESİNE çıktım. Ciddi bir mesele için gelmiştim ama nedense zorla giriyormuşum gibi hissettim. Jack geldiğimi biliyordu. Ona anahtarımı kullanıp kapıcıya bırakacağımı söyledim. Doksan dakika içinde evde olacaktım. Bu da eşyalarımı toplayıp gitmem için yeterli bir süreydi. On dördüncü kata geldiğimde, daire kapısına doğru normalden daha hızlı yürüdüm. Komşularımı görmek istemiyordum. Kimseye neden bu mükemmel adamla evlenmemeye karar verdiğimi açıklamak istemedim. Ailem beni anlıyor gibi görünüyordu. Ama beni daha az tanıyanlar, korkunç bir hata yaptığımı, korku filminde evin içine doğru koşan kız olduğumu düşüneceklerdi.

Anahtar kolayca döndü. Yanımda iki spor çantası getirmiştım ve onları hızla giysilerimle doldurdum. Bir kutuya masamdaki eşyaları ve ailemin birkaç çerçeveli fotoğrafını koydum. Mutfak dolaplarını açıp kapattım. Tüm bu eşyaların parasını Jack ödemişti ve zaten onları koyacak bir yerim de yoktu. Bir dakika orada durup çantalarımı baktım. Onları Gracie'nin odasının zaten dolu olan bir köşesinde var olmayan bir şifonyere nasıl yerleştireceğimi düşünerek beyin jimnastiği yaptım.

Gracie ile aynı odayı paylaşacak kadar hayatımda nasıl bu kadar geriye gittiğimi ve benimmiş gibi hissettiğim bir hayattan nasıl bu kadar uzaklaştığımı bilmiyordum. Bu gri odaya baktım ve ağlamaya başladım.

Bu hayatı istemiyorum. Bundan emindim. Yüksek sesle söyledim. Kolay ve güvenli olduğunu bildiğim yoldan gidiyormuşum. Ne kadar anlamsız. Yeniden toparlanmak için alana ve okyanusta zaman geçirmeye ihtiyacım vardı. Eşyalarımı asansöre taşıdım ve Penn İstasyonu'na giden bir taksiye bindim.

Long Island güzel bir fikirdi. Gittiğim ilk gece akşam yemeğinde patlamış mısır yedim ve terasta oturup dalgaların köpükleriyle bana uzanıp beni içeri davet etmelerini izledim. Hâlâ ılık ama puslu bir yaz havası hâkimdi ve ay ışığı suyun üzerinde dağılıyordu. Ufkun ötesindeki okyanusun sınırsızlığı beni heyecanlandırdı. Çizginin ötesinde ne olduğunu göremiyordum ama eğer yüzersem, ötesini göremeyeceğim bir başka çizgiye ulaşacağımı biliyordum. Sadece önümde olanın, bu akşamdan başlayarak, hayatımın geri kalanı olduğunu biliyordum.

Sudan gelen, tenimi gıdıklandıran hafif ve sürekli bir esinti vardı. Bu bana Wyatt'ı düşündürdü. Zamanında Wyatt'ın ellerini tenimde gezdirmesiye olan hislerdi bunlar. Eğer orada kalacaksam onu soluduğum havada hissetmeye, martıların sesinde duymaya alışmam gerekecekti. Artık kalbimi dinliyordum ve Wyatt'm başından beri haklı olduğunu fark etmiştim.

İkinci gecemde yatak odamla ilgili bir şeyler yapmam gerektiğine karar verdim. Hayat ağacımdaki çubukları toplamaya başladım. Belki de artık hayatım yapışkan bir sanat projesi olduğuna göre, odamın öyle olmasına gerek yoktu. Hepsini

annemin sepetine geri koyduğumda, bir adım geri çekilince kurumuş yapıştırıcılarla kaplı, kötü boyanmış bir ağaca bakıyordum. Çirkinliği etrafımı sarmaya başlayınca penceremi açtım. Ay suyun üzerinde alçalmıştı ve camı açtığımda tuzlu gece havası içeri girdi. *Daha fazlası* diye düşündüm. Bir kazak alıp arka kapıdan çıktım. Kum tepelerinin arasından geçip ip merdivenden ağaç eve tırmandım. Wyatt'ın gitarları gitmişti ve halısının üzerinde birkaç yaprak vardı. Ama şilte hâlâ oradaydı ve korumak için üzerine bir boyacı muşambası atılmıştı. Muşambayı çekip şilteye uzandım. Orada Wyatt'la birlikte olmanın, saatlerce konuşmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Ertesi gece çarşaf, battaniye ve mumlarla ağaç eve geri döndüm.

Bayan Barton'un yanında, çocuklar için okul sonrası haftada on beş saat okuma alışkanlığı kazandırma programını yürütmek üzere, yarı zamanlı bir iş buldum. Yemek masraflarımı karşılamaya yeterdi. Özgeçmişimi ve banka hesabımı dolu tutmalı ve bir sonraki büyük hamlem için çalışmalıyım. Ama yapmamak da harika hissettiriyordu. Eski işimde işbirliği yoktu. Fikir alışverişi yoktu. Her şey plana bağlıydı. Bu hayatta ise çocuklarla çalışmak, onlara bir fikir sunarken onların bambaşka bir şeyle gelebilmeleri demekti. Eve gitme vakti gelene kadar bu fikirlerin üzerinden gidiyorduk. Başından beri hayalimin bu olup olmadığını merak ettim.

Wyatt'tan genelde gece geç saatlerde haber alıyordum. Eğer ararsa ve ben ağaç evdeysem, bu ekstra heyecanlı oluyordu. Bazen ben uyurken o terasında günbatımını izliyordu. Her zaman cevap vermek için uyanıyordum.

Dr. Judy görse ne derdi acaba diye düşündüm. Eğer Wyatt'a bağımlıysam, bu durumun "ayık" sayılmasının imkânı yoktu.

Wyatt: Yattın mı?

Ben: Neden uyanıksın? Orada bile geç oldu.

Wyatt: Zor bir gün geçiriyorum. Senin günün nasıl geçti merak ettim.

Şilteye uzandım ve cevabımı beklediğini bilmenin verdiği o lüks durumun tadını çıkardım. Dr. Judy çıldırırdı.

Ben: Belki de en iyi günümdü. Ejderhalar hakkında bir hikâye okuduk. Elişi kâğıtları ve makaslarla hepimiz kendi ejderhamızı yaptık. Altı yaşındaki çocuklardan biri ejderhayı timsahla karıştırdı ve sürekli timsah gibi yerde süründü. Gerçekten çok komikti ve biz de sınıfça bütün öğleden sonrayı yerde sürünerek geçirdik. Ve kovulmadım.

Wyatt: Sanırım aradığın şeyi buldun.

Ben: Gününün nesi bu kadar zordu?

Wyatt: İstifa etmek istedim ve edemeyeceğimi öğrendim.

Ben: Bu ne anlama geliyor?

Wyatt: Carlyle'a artık daha fazla Missy için şarkı yazmak istemediğimi söylemeye çalıştım. Şu film için yazmak ya da sadece başka bir şey denemek istediğimi söyledim. Ona verdiğim şarkıları boktan bir şeye dönüştürmesine dayanamıyorum. Bir sonraki albümden 100 Milyon dolar kazanma şansı varmış ve eğer projeden çekilirsem beni mahvedeceğini söyledi.

Ben: Bunu yapamaz.

Wyatt: Aslında yapabilir. Çok güçlü.

Ben: Bu korkunç.

Wyatt: Sanırım yarın uyanıp Missy'e yeni bir şarkı daha yazacağım.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Yarın uyanıp yüzmeye gidecektim. Wyatt'a o karmaşadan çıkıp benimle burada, sahilde buluşmasını söylemek istedim. Ki bu bencilce ve saçmaydı. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu ve bir ağaç evde yatıyordum. O ise yaratıcı bağımsızlığını geri kazanmak için savaş veriyordu. Yarın dışarı çıktığımda onu arka verandada oturmuş beni beklerken bulmayacaktım. Gecenin bir yarısı uyanıp nefesini ensemden hissetmeyecektim. Sudan bir esinti geldi ve Wyatt'ın hissi gibi üzerimde dolaştı. Yazabileceğim en az kötümser şeyi düşündüm.

Ben: Bahse girerim harika bir şarkı olacak.

Wyatt: Bana kütüphanedeki çocuklardan bahset.

Günümün önemli anlarını ona mesajda anlatırken onun sahile baktığını hayal edebiliyordum. Yine kötü bir durumdaydı ve bu kez yanında olabildiğim için mutluydum. İyi geceler dediğimizde gözlerimi kapattım ve Wyatt'ı görmek istediğim şekilde hayal ettim. Mutluydu ve elinde gitarı vardı. Kendimi dalgaların sesine bırakarak tekrar uykuya daldım.

Bir haftadır Long Island'daydım. Sabahları ilk işim kahvemi içmeden önce kalkıp okyanusta yüzmek oluyordu.

Sahilde yarım mil yüzüp geri dönmeye çalıştım ve gelgitlere rağmen iyi iş çıkardım. YMCA havuzunda Tanrı ile sürekli bir pazarlık içinde turlarımı saydığım günleri hatırladım. Şimdiyse burada, suda sadece kendimdim. Kulaç üstüne kulaç atıyordum çünkü bunu istiyordum ve bu iyi hissettiriyordu. İyi hissetmeyi bıraktığımda duracaktım.

O gece şiltede battaniyemin altından ona mesaj attım: Bugün yeni en iyi günümdü.

Cevap vermedi. Yatarken acaba kiminle ve ne yapıyor diye düşündüm. Los Angeles'taki hayatının neye benzediği hakkında kafamda bir şeyler canlanıyordu. Nedense koyu renkli çarşaf lar kullanıyordur diye düşündüm. Wyatt'ı koyu renkli çarşaf lar içinde hayal ederek uykuya daldım.

Saatler sonra mesaj sesine uyandım: Anlat bakalım.

Göz kırpıp gerindim, sonra cevap verdim: Gecenin bir yarısı, gerçekten sınırların yok.

Wyatt: Aramızda sınır olduğunu düşünmüyordum. Galiba zamanında bunun üzerine de şarkı yazmıştım.

Bu beni gülümsetti ve yorganı üzerime çektim.

Ben: Bugün korsan günüydü ve yanımda küçük bir tiyatro oyunu için temaya uygun kostümler vardı. Ama benim verdiğim oyunu sevmediler ve kendi oyunlarını yazdılar. Tam üç perde.

Wyatt: Nasıldı?

Ben: Saçma ve şiddet dolu. Yarını sabırsızlıkla bekliyorum. Çorba hakkında bir kitap okuyorum. Kim bilir?

Waytt: Bu şimdye kadarki en iyi şey. Hadi uyu artık.

BEKLENDİĞİ GİBİ, çorba olayı çok da umduğum gibi gitmedi. Tadına bakmaları için çeşit çeşit çorba götürdüm ama çocuklar yemek yerine etiketlerini soyup bir kolaj yapmak istediler. Bir sepet dolusu damgalanmamış teneke kutuyla eve dönerken bir düzine sürpriz akşam yemeğim oldu diye düşündüm. Bu etiketsiz tenekeler tam da şu anki hayatıma benziyordu. Herhangi spesifik bir açıklama olmaksızın nereye gittiğimi bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse neyli çorba içtiğimi gram umursamıyordum.

Arabamı garajın önüne çektim ve içeri götürmek için bir kutu çorba seçtim. Eylül ortasına göre hava sıcaktı. Morsalkımlar çiçeklerini dökmüştü ama yaprakları duruyordu. Bir tane yaprak koparıp koyu-yeşilden-kahverengiye-dönüşün verdiği hissi hissettim.

Akşam yemeğinden sonra (tavuklu noodle!), günbatımını izlemek için ağaç eve bir bira götürdüm. Çizim yapmak için harika bir yerdi. Gracie'nin Bryant denen çocukla kum tepelerinde yürüyüşünü üç farklı şekilde çizmiştim. Biraz özgüvenli olması gerektiğini yeni keşfettiği o ara aşamayı yakalamaya çalıştım. Acaba ben de neden olmamam gerektiğini anlamaya çalıştığım bir ara aşamadayım mı, diye düşündüm.

Gracie'nin çiziminin neredeyse bitmişti. Yeni bir sayfaya geçtim ve Owl Barn'da bir taburede oturmuş şarkı söyleyen Wyatt'ı çizmeye başladım. Gömleğinin omuzlarında nasıl durduğuna odaklandım. Ona mesaj atmak için telefonuma uzandım ama beklemeye karar verdim. Los Angeles'ta saat daha dört buçuktu ve onunla yatarken konuşmayı tercih ederdim.

Bavulumu ve gitarımı merdivenlerin başında bıraktım, çünkü daha fazla beklemek istemiyordum. Uzun bir yolculuktu ama uzun da bir on yıldır. Sam'in bisikleti ön taraftaydı. Sepetinde bir sürü etiketsiz teneke kutu vardı. Bu çok rasgeleydi ve beni gülümsetti. Arkasında bir hikâye olduğunu biliyordum. Kapısım çaldım ama açan olmadı.

Güneş batıyordu. Sahilde olabilir diye düşündüm. Verandasının etrafından dolaşıp arka merdivenlerden kum tepelerine yürüdüm. Sahilde kimse yoktu. Onu kaçırmış olabilirim diye korkunç bir hisse kapıldım. Sanki onu geri kazanma şansımın olduğu küçük bir pencere vardı, ama onu kaçırmıştım ve o çoktan Avrupa'ya gitmiş ya da başka biriyle tanışmış olabilirdi. Bu düşünceyi aklımdan çıkardım, daha dün konuşmuştuk.

Ona telefonda söyleyebilirdim. Ama yüzünü görmek, benimle olduğundan emin olmak istedim. Her şeyi anlatıp sonra uçak yolculuğumu tepkisini merak ederek geçirmek istemedim. Onu tahmin ettiğimden çok incitmişim ve bana tekrar güvenip güvenemeyeceğini anlamak için onu görmem gerekiyordu. Ne de olsa Jack'i terk etmişti, ama benim için değil.

Kum tepelerinden geçip kendi bahçeme doğru geri yürürken ağaç evin kenarından sarkan bacaklar gördüm. Bunlar benim en sevdiğim bacaklardı. Oraya koşmak ve merdivene tırmanmak istedim ama durup bir kez daha baktım. Tamamen odaklanmış bir şekilde çizim yapıyordu. Saçları karman çormandı, sanki onları sabah uzun süre yüzdükten sonra sadece güneşte kurumaya bırakmıştı. Hayatımın geri kalanı orada duruyordu. İp merdivene doğru yürürken ne kadar mutlu hissettiğimi fark edince biraz korktum. En son bu kadar mutlu olduğumda her şeyi kaybetmiştim.

“Selam, Sam-I-Am.”

Kafasını kaldırdı ve gözleri kocaman oldu. “Wyatt.” Ben merdiveni tırmanırken defterini ve kalemini bırakıp ayağa kalktı. Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. Onu daha da yakınımaya çektim ve vücudunun ön kısmının benimkinin her yerine değdiğini hissettim. Başparmaklarım tıpkı her zaman olduğu gibi kot şortunun beline dolandı. Sanki zamanda geriye gitmiş ama aynı zamanda gitmemiş gibiydim; biz aynı insanlar değildik. Mutluluk arayışında bu kadar yol kat ettiğime inanamıyordum. Mutluluk tam burada, ağaç evimdeydi.

“Bana burada olduğunu söyleyecek miydin?” diye sordu.

“Şimdi söylüyorum.” Başını omzuma yaslanırken saçlarının tuzlu kokusunu içime çektim. Sam’in bana yaslanmasında içimi dolduran rahatlatıcı bir şey vardı. Sanki yok olmak üzereymişim ama tekrar tüm gücümle tekrar hayata dönmüşüm gibi. Ellerimi onun tişörtünün altında gezdirip onları küçük sırtında dinlendirmek istedim. Boynundaki o noktayı öpmek ve her zaman hatırladığım şekilde nefesini tuttuğunu duymak istedim.

“Burada ne yapıyorsun?” Başını omzumdan kaldırıp gözlerimin içine baktı. Kaşında bir parça kum vardı ve bütün gün orada olup olmadığını merak ettim. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, sanırım öyle,” dedim.

“Bu ne anlama geliyor?” Ellerimi tuttu ve parmaklarımı inceledi. Ellerini parmaklarımın etrafında gezdirdi. İki yetişkin olarak ilk kez birlikteydik ve bana dokunmamasını söylemek için bir neden yoktu. Ellerinin tenime tüy gibi dokunuşunu hissetmek için bütün gün burada durabilirdim ama buraya gelme nedenimi söylemem lazımdı.

“Los Angeles’tan kaçtım.”

“İşini bıraktın mı yani?”

“Carlyle’ı ve Missy’yi bıraktım.”

“Kulağa uzun bir hikâye gibi geliyor.” Gözlerinde vazgeçtiğim için hayal kırıklığına uğradığına dair bir iz aradım. Ama tek gördüğüm mutluluktı, sanki ne desem tamam diyecekmiş gibi. Bana bakışı geçen yaz nasıl hissettiğimi hatırlattı. Kendim için yeterince iyiysen onun için de öyle olduğumdandı. Beni şilteye doğru götürdü. “Burada olduğuna inanamıyorum.”

Şiltenin üzerinde bir çarşaf ve battaniye, küçük masanın üzerinde yanan bir mum ve yerde bir çift beyaz terlik vardı. Gülümsedim çünkü sanki Sam beni bekliyormuş gibi hissettim. Çocukken hayal ettiğim şey bu olabilirdi. Sam’le bu ağ  evde yaşamak, yerdeki terlikleriyle.

“Görünüşe göre taşınmışsın,” dedim.

“Burayı seviyorum,” dedi ve ikimiz de oturduk. Bacaklarını bana doğru uzattı. Hepsi öylesine tanıdıktı ki elimi ona dolamak için kendimi tutamadım. Başını boynumun kıvrımına koyarken hik yeye nereden başlamam gerektiğini hatırlamaya çalıştım.

Burada olduğuna inanamıyordum.

Elini dizime koymuştu. Parmaklarımı o elin arkasında gezdirdim. Sonra boynundan köprücük kemiğine doğru yavaşça indim, sanki onu çamurdan yaratmışım gibi. Burada olduğuna inanamıyordum. Kalçamın yan tarafına dokundu. Yüzüne değil, sadece tenlerimizin birleştiği çeşitli yerlere bakıyordum. Rüyada gibiydim. Bunu şimdiye kadar fark etmemiştim ama sanki bunu bekliyordum. Eğer kendime gelirim, bir şekilde Wyatt'ın da bana geleceğini umuyordum. Sam I Am'e.

Beni kucağına çekti. "Sam, ben-"

"Henüz değil," dedim. Şimdiye dek pek çok konuşma yapmıştık ve söyleyeceği hiçbir şey Wyatt'ın şu an burada olmasının verdiği mutluluğu geçemezdi. Şilteye uzandım ve onu üstüme yatırdım. Yüzü benimkinin üzerinde gezinirken beni içine çekti. Saçlarımı gözlerimden alıp başparmaklarını elmacık kemiklerimde gezdirdi. Dudaklarımız arasında neredeyse hiç boşluk

yoktu ama bekledim. Wyatt'ın bana dönmesini; bunu seçmesini, bizi seçmesini bekledim.

Sonunda beni öptü. Dudaklarının benimkilerin üzerindeki sıcaklığı bedenimin içine bir akım gönderdi. Bu hâlâ doğrudu. Birlikte bu kadar uyumlu iki kişi daha yoktu.

Wyatt'la saatlerce öpüşebilirdik. Onu öpmek ve göğsünü göğsüme bastırıldığını hissetmek yeterince heyecan vericiydi. Artık kıyafetlerimden kurtulmam lazımdı. Tenlerimizi hissetmek için önce kendi gömleğimi sonra onun gömleğini çıkardım. Sanki bizi bir araya getirmek için katmanları soyuyormuşum gibiydi. En doğal halimize geri dönmüştük.

“Sam,” dedi, omzumdan doğru nefes alırken. “Bunu yapmak istediğine emin misin?”

“Evet,” dedim.

“Gerçekten sana söylemem gereken bir şey vardı,” dedi boynuma doğru. Ama nefes nefeseydi ve bu halde nasıl konuşabileceğimizi bilmiyordum.

“Lütfen,” dedim ve onu susturmak için parmaklarımı dudaklarına koydum. Tıpkı yıllar önce onun parmaklarını benimkilere koyduğu gibi. Parmaklarımı öptü. “Tamam.” Bacaklarım onunkilere nasıl dolanacağını çok iyi hatırlıyordu ve duyularım geçmişini hatırlıyordu. Tadı aynıydı. Hissi aynıydı. Ama o artık kendinden daha emindi. Ben de öyle. Vücudunun bana bağlanmasıyla kendimi içinde erirken buldum. On dört yıl önce böyle olduğunu hatırlamıyordum.

“BUNUN İÇİN TAMAMEN PLAN YAPMIŞTIM,” dedim. Şiltede battaniyenin altında uzanıyorduk. Masanın üzerine bıraktığım su şişesine uzandım.

“Görünen o ki buraya taşınıp çaresizce beni bekliyormuşsun.” Kıkırdarken başımı göğsüne yasladım ve tüm gürültüyü duydum. Parmaklarını omurgamda gezdirdi. Bunu eskiden yapıp yapmadığını hatırlayamıyordum ama önemli değildi. Bunların hiçbirisi eski günlerin hatırlanmış gibi hissettirmiyordu. Bu yeni bir şeydi.

“Uzun süre bekledim,” dedim. Long Island’a geldiğim bu bir haftadan mı yoksa tüm hayatımdan mı bahsediyordum emin değildim.

“Ben bir aptalım,” dedi ve alnımdan öptü.

“Katılıyorum.” Üzerine yuvarlandım ve çenemi ellerime koydum. Gülümsemeden duramıyordum.

Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına götürdü. “Carlyle’a Missy için bir daha şarkı yazmayacağımı söyledim. Şu anda hiçbir müzik yapımcısının benimle bir daha çalışmak istememesini sağlamakla meşgul. Mesela o film yapımcısının menajerimi arayıp başka biriyle çalışacaklarını söylemesi on dakika sürdü.”

“Üzgünüm.” Ve üzgündüm. Wyatt’ın kariyerinin elinden alınabileceğini düşünmek kalbimi kırıyordu. Boynunu öptüm ve başımı orada dinlendirdim. “Peki bu ne anlama geliyor? Hapı yuttun mu? Burada mı kalacaksın? Bende işe yarıyor, sen de demelisin. Fazlaca çorbam var.”

Güldü. “Ben aslında kendi işimi yapıyorum.”

“Tebrikler?” Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

“Kendi şarkılarımı kendim kaydetmeye başlayacağım. İnsanların sesimi beğenip beğenmeyeceği konusunda Carlyle’ın otorite olmasına neden izin verdiğimi bilmiyorum. Ve bunlar benim şarkılarım.”

“Sesini seviyorum,” dedim ve doğruldum. Battaniyeyi üzerime örttüm, çünkü kendimi desteklemem gerektiğini hissetmiştim. “Gerçekten. Hatta bence Owl Barn’dakiler de çok beğendi. Çılgına dönmemişler miydi? Garip bir geceydi.” Ay, ağaç evin içini aydınlatıyordu ve Wyatt’ın yüzünü mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Zamanı durdurmak istedim.

“Yeni bir albüm yazıyorum ve ilk şarkıyı dün gece internette yayınladım. Şimdiden ilgi görmeye başladı bile. Adı *Yaz Şarkıları*. Anlaşılan o ki artık bir müzik yapımcısına ihtiyacım yok.” Wyatt ellerini başının arkasında kavuşturmuş beni izliyordu.

Gülümsedi, ben de gülümsedim. Ama kendimden utandım. Otuz saniye önce Wyatt’ın her şeyi boş verip eve döndüğünü duyduğumda daha mutluydum. Eğer kendi başına tüm bunları başarabilirse ve insanlar onun sesini severse, onu yine kaybedebilirdim.

“Google’da beni arat,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Anladım, sen önemli birisin. Etkilendim.”

“Hayır. Ciddiyim, Google’da beni arat.”

Yerdeki şortumun cebinden telefonumu çıkardım ve “Wyatt Pope” yazdım. Çıkan şey bana hiç mantıklı gelmedi, çünkü sadece zihnimde var olduğunu sanıyordum. Wyatt’ı şarkı yazarken çizdiğim o resim vardı. Üstündeki eski çivinin açtığı delikle birlikte. Gözleriyle doğrudan bana bakıyordu, tam da merdivenden yukarı tırmandığım o anı hatırladığım gibi. Altında “Wyatt Pope Yaz Şarkıları” yazıyordu.

Wyatt’a baktım. “Anlamıyorum.”

“Bu benim albüm kapağım. Şarkıları bitirdikçe yayınlıyorum. Ama kapak çalışması böyle. Uğruna geri döndüğüm şey bu.” Bana

gölümsedi. Söylemem gereken bir şey vardı ama konuşmadım. “Bana dava açmayacaksın değil mi? Bu hediye idi. Tanıklarım var.”

“Hayır. Yani, evet, o bir hediye idi.” Ve sonra konuştum, çünkü kelimeleri kafamdan atmak zorundaydım. “Bu çok güzel.”

Wyatt güldü ve ellerimi tuttu. “Gerçekten öyle. Şimdiye kadar yaşadığım her yere astım.” Tekrar yanına uzandım ve ona sıkıca sarıldım. Artık bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum ama yıllar önce beni tamamen geride bırakmamış olması beni mutlu etmişti. Bir şeyin dağıldığını düşünüp sonra dağılmadığını anlamak çok tuhaftı.

Wyatt ağladığımı benden önce fark etti. “Sam, neler oluyor? Bu iyi haber. Özgürüm.”

Ona bakmak istemedim. “Tanrım, çok bencilim. Bu harika. Gerçekten harika. Ama daha bir dakika önce buradaydın ve belki de temelli kalacaktın. Ama artık şimdi bir albümün var ve gidip büyük bir şey yapacaksın.”

“Kalacağım ve büyük bir şey yapacağım.” Yüzümü tuttu ve başparmağıyla bir damla gözyaşını sildi. “Burada kalıp albümü bitireceğim. Sen de bana yardım edeceksin.”

Gözlerimi battaniyeye sildim. “Ya.”

“Sam, sesimi geri aldım,” dedi. “Ne istersem yapabilirim.”

“Benimle mi?”

“Baştan anlatmamı mı istiyorsun?”

“Hayır. Anlıyorum. Ben sadece ...” Aynı anda hem mutluluk hem de korkuyla dolmuştum. Hayatıma yeniden başlamaya çalışırken böyle bir şeyi kaybetmek aklımın alamayacağı bir şeydi. Wyatt’ın kollarında birkaç ay geçirip onu Los Angeles’a gönderdikten sonra tekrar Dr. Judy ile bir araya gelmek istemiyordum. Gerçekten kalacak mıydı bilmiyordum. “Aramızdaki dostluğu seviyorum. Bunu yapmak biraz riskli geliyor.”

“Ben risk görmüyorum.”

Bir şey söylemedim. Başımı onun göğsünde tutup bana dokunuşuna odaklandım. Bu, kaybetmek için çok fazlaydı.

Wyatt çenemi eğdi, böylece göz göze geldik. “Çocukken seni ne kadar sevdiğimi anlatan şarkılar yazmaktan bıktım. Missy’nin olabilirler. Yeni albümüm şu anki hislerimle ilgili. Bitirdiğimdeyse aradan bir yıl geçmesine rağmen sana daha da âşık olduğumu anlatan bir tane daha yazacağım.” Bana o kadar emin ve güvenle bakıyordu ki neredeyse bahsettiği şarkıları duyabiliyordum. “Ondan sonra muhtemelen çılgın bir resim öğretmeniyle evli olmak hakkında şarkılar yazacağım. Seni seviyorum Sam. Seni hayatım boyunca sevdim. Risk falan yok.”

“Ah.” En olmayacak durumdaydım. Büyümüştüm ve beni seven Wyatt’la birlikte bu ağaç evde çırılçıplaktım. Elbette yanılıyordu; birini böyle sevmenin tonlarca riski vardı. Ama buna degeceğini biliyordum ve yıllar sonra ilk kez her şey mantıklı geliyordu. “Ben de seni seviyorum.”

Beni uzun uzun öptü. Yavaşça, sanki hiçbir acelesi yokmuş gibi. Sanki hiçbir yere gitmiyormuş gibi. “Bunu yıllar önce yapmalıydım,” dedi.

“Sanırım yapmıştın.”

“Hayır, yani buraya, seni görmeye gelmeliydim. Sanırım köşeye sıkışmaya ihtiyacım varmış.”

“Seni kim köşeye sıkıştırdı?”

Wyatt utanmış gibi başka tarafa baktı. İkimiz de tamamen çıplak olduğumuz için buna bir anlam veremedim. “Müzik festivalini buraya getirdim çünkü Michael bana evleneceğini söyledi.”

Şaşırdım ama aynı zamanda şaşırmadım da.

“Annemden evi kiraladım. Owl Barn’daki tadilatın parasını ödedim. Sadece seni tekrar görmek, mutlu olduğundan ve iyi biriyle birlikte olduğundan emin olmak istedim. Bir kapanış yapabileceğimi düşündüm.”

Bu hoşuma gitmişti. Onu buraya getirenin kader ya da eski tenis oyuncusunun cazibesi olmadığını bilmek hoşuma gitmişti. Beni seçmiş ve uçağa binmişti.

“Mutluyum ve iyi biriyle birlikteyim,” dedim.

Beni kendine çekti. “Harika. İşte bu tam da ihtiyacım olan kapanış.”

Olmayacak düğünümün hafta sonu, ailem ve Gracie Long Island'a geldiler. Babam her ekimde olduğu gibi su ısıtıcısının sızıntı yapıp yapmadığını kontrol etmek istemişti. Ya da bu onun buraya gelmek için uydurduğu bahanesiydi. Sanırım bizi gözetlemek için gelmişlerdi. Büyükanнем ve büyükbabam da çok önceden takvimlerine "Long Island"a geleceklerini not aldıkları için gelmişlerdi. Ek olarak ajanlık yapmak için.

Cuma akşamı babam "Hey- ho!" diye gürleyerek kapıdan içeri girdi. "Evimde işgalciler mi var?"

Wyatt bulaşık makinesinden bardakları çıkarırken bir an yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi görünüyordu. Sonra kendine geldi ve babama sarılmaya gitti. Bu ayaküstü değil, gerçek bir sarılmaydı. Babam ondan uzaklaşırken gözleri yaşlıydı.

"Çok mutluyum," dedi, spor çantasını masaya koyarken.

"Bir de bana sor," dedi Wyatt.

Annem elinde kullanılmış metro kartlarıyla dolu plastik bir poşetle geldi. Ona sarıldım ve bunların ne için olduğunu sordum. “Bilmiyorum,” dedi. “Tanrım, çok güzel görünüyorsun.” Yüzümü sevdiği şekilde, ellerinin arasına alarak tuttu.

“Teşekkürler. Ben sadece... Bu çok-” Ne söyleyeceğimden emin değildim.

“Biliyorum tatlım,” dedi.

Gracie bavulunu ön kapıdan içeri taşıırken hatırladığım kişi olmadığını fark ettim. Görmeyeli yalnızca iki ay olmuştu ama sanırım bir santim uzamıştı ve saçlarını tek sıra halinde gevşek bir şekilde örmüştü. Yakında örgüsü tamamen aşağıya inecek ve arada bir saçlarını düzelterekti. Belki de tamamen açardı. Köşeyi döndüğünde ne hissettiğimden emin değildim. Geride bıraktığı bilinçsiz çocukluğunu düşününce üzüldüm. İçimde onu korumak için güçlü bir dürtü hissettim. Bu yılları çabuk atlatıp bir an önce otuz yaşına gelmesini diledim. Ya da daha iyisi, kırk yaşına. Ama turtılar oraya böyle ulaşmazdı. Hiçbirimiz böyle yapmamıştık.

“Arkadaşlarım ‘Yaz Sakinliği’ için çıldırıyor,” dedi Wyatt’a. “Yani şu an için mükemmel lakin hava soğuyunca ne olacak?” Bu “lakin” kelimesi ve cümle sonundaki yüksek tonlamayı başkasından öğrenmiş olmalıydı. Bundan kimin sorumlu olduğunu bilmek istedim.

“Teşekkürler,” dedi Wyatt. “Sam ve ben kışın sonuna kadar bir albüm hazırlamayı umuyoruz.” Kolunu bana doladı ve herkesin bunu izlemek için duraksadığını fark ettim.

“Sam yardım mı ediyor?” diye sordu babam.

“Şey, günün büyük bir kısmını dışarıda geçirerek yardımcı oluyor.”

Gülümseyerek onu dürttüm. “Bu doğru değil. Hep çalışıyor. Sanırım ben kütüphanedeyken uyuyor.”

“Bu çok tuhaf,” dedi Gracie. “Sanırım ailede zamanında ikinizin delicesine âşık olduğunu görmeyen tek kişi benim.”

“Gracie,” dedi annem. Gerçi onu ne için uyardığını bilmiyordum. Görünüşe göre o da bilmiyordu çünkü gülümsüyordu. “Büyükkannenler birazdan burada olurlar. Dışarısı çok soğuk değilse ızgara yapacak bir şeylerimiz var. Travis ve Hugh hemen arkamızdan geliyorlar.”

“BU GECE DÜĞÜNDEN önce prova yemeği verecektiniz,” dedi Travis. Çünkü tam bir baş belasıydı. “Nerede olacaktı?”

“Şu eskiden ünlü olan tenisçinin parkında,” dedim.

“Hava güzelmış,” dedi büyükkannem ve annem başını salladı. Wyatt omzumu sıktı, sanki şu anda prova yemeğinde olmamamızın ne kadar harika bir şey olduğunu hatırlamam gerekiyormuş gibi.

“Bunu bir prova yemeği olarak düşünelim,” dedi babam. “Çünkü hâlâ yarın Old Sloop Hanı’nda elli kişilik akşam yemeğinin parasını ödeyeceğim. Depozitomuzu geri vermeyecekleri için sırf onları kızdırmak adına rezervasyonu iptal etmedim.”

“Özür dilerim baba,” dedim.

“Önemli değil,” dedi ve anneme gülümsedi.

“Hadi söyle onlara,” dedi annem.

Babam ellerini masaya koydu ve bir süre bize baktı. Konuşmadan önce birkaç saniye bekledi. “Yeni serime çok ilgi var. Aralık ayında Nufriti- Greene Galerisi’nde bir sergim var. Adı *Cankurtaran*.”

“Ah, baba!” Travis ve ben ona sarılmak için ayağa kalktık. “Bu çok iyi hissettiriyor olmalı.”

“Zamanı gelmişti,” dedi büyükbabam bardağına doğru.

“Sanki açlıktan ölmek üzereymişsin de kendi ellerinle bir çizburger yaratabildiğini fark etmişsin gibi,” dedi babam. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Yeni serini görebilir miyiz?” diye sordum.

“Çok basit aslında. Jack’i bıraktığın gün Gracie masada elini tutarken aklıma geldi. Orada o anda artık düz çizgiler yoktu. Bunlar bağlar, dayanaklar ve uzanıp birbirimizi yukarı çektiğimiz noktalardı. İnsanlar bakınca başta uçan bir grup martı görse bile aslında onlar el ele vermiş insanlar.”

“Gerçekten,” dedi büyükbabam ve hep birlikte güldük.

Wyatt kadehini kaldırdı. “*Cankurtaran’a*.” Buna içtik. Babam bir an sessiz kaldı. “Ama cidden, aranızda yarın evlenmek isteyen varsa şimdi konuşsun.”

Şaka yaptığını biliyordum ama Wyatt’a baktım ve *evet, yarın onunla evlenmek istiyorum*, diye düşündüm. Ama orada ve böyle acele bir şekilde değil. Jack’le evlenirken almak istediğim gelinlik oldum olası Wyatt ile evlenirken hayal ettiğim elbiseydi. Bunu yarım bırakmayacaktım.

Hugh bağırdı: “Ben.” Şarap kadehini masaya koyup tekrar konuşmadan önce masaya dönüp hepimizi gözden geçirdi. “Yarın evlenmek istiyorum.” Travis’e döndü. “Acaba bunu yapar mısınız?”

“Dur biraz. Sen ‘Benimle evlenir misin’ mi demeye çalışıyorsun?”

Hugh onun elini tuttu. “Evet, bunu söylemeye çalışıyorum. Büyük bir olay ve onca karmaşa için çok endişeliydim. Sadece elli kişi falan çağırıp sessiz sedasız bir tören yapabilir miyiz? Çünkü elbette seninle evlenmek istiyorum.”

Annem ağlıyor, babam gülümsüyordu. Gracie muhtemelen ağzından bir şey kaçırıp anı bozmamak için eliyle ağzını kapatmıştı.

“Evet,” dedi Travis. “Hadi yarın evlenelim.”

Hepimiz tezahürat yaptık ve babam bizi durdurmak için ellerini kaldırdı. “Yarın için bedava düğün, var mı artturan?” dedi Wyatt’a gülümseyerek.

“Hayır teşekkürler, biz iyiyiz,” dedi elimi tutarak. “Sam’le ol-
dum olası sahilde evlenmeyi planlamıştım.”

